

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEKİZ MİLYONDAN FAZLA OKUNAN SERİ

TARA SUE ME



İtaatkâr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>



İtaatkâr

Pegasus Yayınları: 1353
Bestseller Roman: 590

İtaatkâr

Tara Sue Me

Özgün Adı: Submissive

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Zeynep Şehiraltı

Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2016

ISBN: 978-605-343-744-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Tara Sue Me, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Penguin Group (USA)'un alt yayıncısı
NALSignet'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

TARA SUE ME

İtaatkâr

İngilizceden çeviren:

Lale Baydal

PEGASUS YAYINLARI

UYARI:

Kitabın içeriği yetişkin okurlara uygundur. Cinsel sahneler barındırır.

*Bayan Kathy, bana dostluğunu bahşettiğin için sana her
zaman minnettar kalacağım*

ve

*Bay Sue Me, bana hiçbir zaman, "Ne yazdın böyle sen!"
demediğin için sana teşekkür ederim.*

Birinci Bölüm

“**B**ayan King,” diye seslendi sekreter. “Bay West şimdi sizinle görüşecek.”

Ayağa kalktım ve belki de yirmi beşinci kez ne yaptığımı sorgulayarak girmek için şehrin öteki yanından geldiğim o ofisin kapısını açmaya gittim. Kapının diğer tarafında en karanlık fantezim vardı ve içeri girerek onu gerçek kıladım. Kapı açılırken ellerimin titrememiş olmasından gurur duyarak içeri girdim.

Birinci adım: Tamamlandı.

Nathaniel West maundan büyük bir masada oturmuş bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Sanki hiç odaya girmemişim gibi ne başını kaldırdı ne de hareketlerini yavaşlattı. Yine de bakışlarımı yere indirdim. Beklerken gözlerim yerde, kollarım iki yanımda, ayaklarım tam omuz hizamda açık, öylece durdum.

Dışarıda güneş batmıştı ama Nathaniel’in masasından hafif bir ışık yayılıyordu.

On dakika mı geçmişti? Belki de yirmi.

Hâlâ bir şeyler yazıyordu.

Aldığım nefesleri saydım. Kalbim sonunda füze hızından, ofise girmeden önceki hızına geri döndü.

On dakika daha geçti.

Belki de otuz.

Yazmayı bıraktı.

“Abigail King,” diye söze girdi.

Olduğum yerde, başım önümde duruyordum.

İkinci adım: Tamamlandı.

Bir tomar kâğıdı alıp yığın halinde duran diğerlerinin üstüne gelişigüzel koyduğunu duydum. Bu tuhaftı. Nathaniel West hakkında bildiklerime göre bunların çoktan düzenli bir yığının içinde olması gerekirdi. Bu da başka bir testti.

Sandalyesini geri iterken sessiz odada tekerleklerin sert zeminde dönerken çıkardığı ses yankılandı.

Ölçülü, eşit uzunlukta adımlarla yürüyerek arkama doğru yaklaştı.

Bir el saçlarımı ensemden yukarı kaldırırken ılık nefesi kulaklarımı gıdıkladı.

“Hiç referansın yok.”

Evet referans yazmamıştım. Çünkü yoktu. Çünkü bu sadece çılgın biz fanteziydi. Bunu ona söylemeli miydim? Hayır, sessiz kalmalıydım. Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

“Bir itaatkâr eğitmeye hiç niyetim olmadığını biliyor olmalıydın. Şimdiye kadar sahip olduğum bütün itaatkârlar her zaman tecrübeli olmuştur.”

Deli. Burada olduğum için deli olmalıydım. Ama istediğim şey buydu. Bir adamın hâkimiyeti altında olmak.

Hayır. Herhangi bir adamın değil. *Bu* adamın hâkimiyeti altında olmak.

“İstediğinin bu olduğundan emin misin, Abigail?” dedi saçlarımı eliyle kavrayıp hafifçe çekerken. “Bunu istediğinden emin olmalısın.”

Boğazım kurumuştı, kalp atışlarımı duyduğundan neredeyse emin bir halde olduğum yerde kaldım.

Sinsi bir gülümsemeyle masasına geri döndü.

“Yüzüme bak, Abigail.”

Daha önce fotoğraflarını görmüştüm. Herkes West Industries’in CEO’su ve sahibi olan Nathaniel West’i tanırđı.

Fotoğraflarda gerçekte olduğđ kadar yakışıklı çıkmıyordu. Hafif yanık teni, gözlerinin insanın içine işleyen yeşil rengini ortaya çıkarıyordu. Kalın telli koyu saçları, aralarından parmaklarınızı sokup kendinize çekerek onu dudaklarından öpme isteği uyandırđıyordu.

O uzun, güçlü parmaklarını ritmik olarak masaya vuruyordu. O parmakların neler yapabileceğini düşündükçe dizlerimin bağının çözülmeye başladığını hissediyordum. Nathaniel tam karşımda, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme ile bana nerede olduğumu ve neden burada bulunduğumu hatırlattı.

Tekrar konuştu. “Başvuru yapmaya neden karar verdiğin beni ilgilendirmez. Eğer seni seçersem ve koşullarda anlaşsaksak geçmişin de beni ilgilendirmeyecek.” Aralarında

başvuru belgemin de olduğunu gördüğüm kâğıtları tutup salladı. “Ben neye ihtiyacım olduğunu biliyorum.”

Başvuru formunu dolduruşumu hatırladım: İşaretlemem gereken liste, istediği kan testleri, kullandığım doğum kontrol yöntemleri. Aynı şekilde bugünkü toplantıdan önce, bana da onun bilgileri gönderilmişti. Kan grubunu, test sonuçlarını, sınırlarını, partnerleriyle yapmayı sevdiği ve onlara yapmayı sevdiği şeyleri biliyordum.

Birkaç dakika boyunca sessizce durduk.

“Hiç eğitimin yok,” dedi. “Ama oldukça iyisin.”

Kalkıp masasının arkasındaki büyük pencereye yürürken tekrar sessizlik oldu. Oda tamamen karanlıktı ve camdaki yansımasını görebiliyordum. Göz göze geldik ve bakışlarımı indirdim.

“Ama yine de senden hoşlandım, Abigail King. Sana başka yere bakmanı söylediğimi hatırlamıyorum.”

İşleri bozmamış olduğumu umarak yüzümü kaldırdım.

“Evet, sanırım sırada bir hafta sonu testi var.” Yüzünü döndü ve kravatını gevşetti. “Eğer kabul edersen bu cuma gecesi saat tam altıda evime geleceksin. Seni evinden arabayla aldırırım. Birlikte akşam yemeği yer ve sonra ne yapacağımıza bakarız.”

Kravatını çözüp sağ tarafındaki koltuğun üstüne koydu ve gömleğinin üst düğmesini açtı. “İtaatkârlarımdan bazı beklentilerim vardır. Pazardan perşembeye kadar her gece en az sekiz saat uyuyacaksın. Dengeli besleneceksin, sana e-posta yoluyla bir beslenme planı yollanacak. Ayrıca

haftada üç kez bir buçuk kilometre koşacaksın. Haftada iki kez benim spor salonunda güç ve dayanıklılık eğitimine gireceksin. Yarın adına bir üyelik açılacak. Bunların herhangi biriyle ilgili bir sorunun var mı?”

Başka bir test daha mı? Hiçbir şey demedim.

Gülümsedi. “Açık olabilirsin,” dedi.

Nihayet. Dudaklarımı yaladım. “Ben pek atletik... Bay West aslında ben pek koşamam.”

“Zayıflıklarının seni kontrol etmesine izin vermeme-lisin, Abigail.” Masasına gitti ve bir şeyler karaladı. “Ayrıca haftada üç kez yoga dersine katılacaksın. Spor salonunda yoga dersi de veriliyor. Başka bir şey?”

Kafamı salladım.

“Çok iyi. O zaman cuma akşamı görüşürüz.” Elime birkaç kâğıt tutuşturdu. “Bilmen gereken her şey burada.”

Kâğıtları aldım ve bekledim.

Tekrar güldü. “Gidebilirsin.”

İkinci Bölüm

Tam kapıyı açtığım sırada yan dairenin kapısı açıldı. En iyi arkadaşım Felicia Kelly koridora çıktı. Felicia ve ben kendimizi bildik bileli arkadaştık, Indiana'nın küçük bir kasabasında birlikte büyümüştük. Alfabetik listeye göre oturtulmamız sayesinde ilk ve ortaokul yılları boyunca yan yana oturduk. Liseden mezun olduktan sonra New York'ta aynı üniversiteye gittik. Birbirimizin en iyi arkadaşı olarak kalmaya devam etmek istiyorsak oda arkadaşı değil de komşu olmamız gerektiğini de o yıllarda öğrenmiştik.

Onu asla sahip olmadığım kız kardeşim gibi seviyordum ama bazen aksi ve tahammül edilmez olabiliyordu. Aynı şekilde benim sakinlik ihtiyacım da onu deli ederdi. Öyle görünüyor ki Nathaniel ile görüşmem de öyle.

“Abby King!” Elini beline koymuştu. “Telefonunu mu kapattın? Şu West denen adamı görmeye gittin, öyle değil mi?”

Sadece gülümsedim.

“Gerçekten mi, Abby?” dedi. “Bana da ne oluyorsa artık.”

“Evet. Gerçekten sana ne?” diye sordum Felicia peşimden içeri girerken. Koltuğa yerleştim ve Nathaniel’in bana verdiği belgeleri okumaya başladım.

“Bu arada bu hafta sonu burada olmayacağım.”

Felicia derin bir iç çekti. “Gittin işte. Bunu yapacağını biliyordum. Kafana bir şey koydun mu bildiğini okuyorsun. Sonuçlarının ne olacağını bile düşünmüyorsun.”

Okumaya devam ettim.

“Kendini akıllı sanıyorsun. Kütüphanenin bu konuda ne diyeceğini sanıyorsun? Baban ne düşünecek?”

Babam hâlâ Indiana’da yaşıyordu. Yakın olmamamıza rağmen Nathaniel’in ofisine yaptığım ziyaret hakkında bir fikri olacağından emindim. Son derece olumsuz bir fikir. Ne olursa olsun, seks hayatımı babamla tartışmak kimseye düşmezdi.

Kâğıtları bıraktım. “Babama tek kelime söylemeyeceksin ve benim özel hayatım kütüphaneyi hiç ilgilendirmez. Anlaşıldı mı?”

Felicia oturup tırnaklarını incelemeye başladı. “Hiçbir şey anlaşılmadı.” Kâğıtları aldı. “Bunlar ne?”

“Bırak onları.” Kâğıtları ondan geri aldım.

“Cidden,” dedi. “Eğer kontrol edilmeyi bu kadar çok istiyorsan bunu gönüllü olarak yapacak birkaç adam tanıyorum.”

“Eski erkek arkadaşlarınla ilgilenmiyorum.”

“Yani, yabancı bir adamın evine gideceksin ve kim bilir sana neler yapmasına izin vereceksin, ha?”

“Hayır, hiç de öyle değil.”

Gidip bilgisayarımı açtı.

“Peki, nasıl o zaman tam olarak?” Ekran açılana kadar arkasına yaslanıp bekledi. “Zengin bir adamın metresi olmak mı?”

“Ben onun metresi değilim. Onun itaatkârıyım. Kendini evindeymiş gibi hisset bu arada tabii. Bilgisayarımı kullanmaktan çekinme.”

Sinirli sinirli klavyede bir şeyler yazdı.

“Doğru. İtaatkâr. Bu kulağa çok daha iyi geliyor, gerçekten.”

“Evet, öyle. Herkes ilişkide tüm gücü elinde tutanın itaatkâr olduğunu bilir.” Felicia benim yaptığım araştırmayı yapmamıştı.

“Nathaniel West bunu biliyor mu, peki?” Google’ı açıp Nathaniel’in adını arattı. Tamam. Araştırsın bakalım.

Bir anda Nathaniel’in yakışıklı yüzü ekranı kapladı. İnsanın içine işleyen o yeşil gözleriyle bize bakıyordu. Bir koluyla yanındaki güzel sarışına sarılmıştı. *Benimki*, dedi beynimin aptal yanı.

Tabii, *sadece bu cuma gecesinden pazar akşamına kadar*, diye karşılık verdi daha mantıklı olan yanı.

“Bu kim?” diye sordu Felicia.

“Benden önceki, sanırım,” diye mırıldandım birden gerçekliğe dönerek. Onunla beraber olduktan sonra beni isteyeceğini düşündüğüm için salağın tekiydim.

“Oldukça yüksek topuklu ayakkabılar giymen gerekecek, güzelim.”

Sadece başımı salladım. Elbette Felicia fark etmişti.

“Siktir et, Abby. Sen alçak topuklu ayakkabı bile giymeysin.”

“Biliyorum,” dedim iç geçirerek.

Felicia başını sallayarak bir sonraki bağlantıya tıkladı. O sarışın tanrıçanın başka bir fotoğrafını görmemek için yüzümü çevirdim.

“Selam, yakışıklı,” dedi. “Bak mesela *bu adamın* bana hâkim olmasına izin verirdim.”

Başımı çevirdiğimde karşımda başka bir yakışıklı adamın fotoğrafı duruyordu.

Jackson Clark, New York’un oyun kurucusu, yazıyordu manşette.

“Profesyonel bir futbol oyuncusu ile akraba olduğunu söylememiştin.”

Bilmiyordum. Ama bunu Felicia’ya söylemenin anlamı yoktu, benimle ilgilenmeyi bırakmıştı.

“Acaba Jackson evli midir?” diye mırıldandı ailesi hakkında daha fazla bilgi bulmak için diğer sayfaları gezerken. “Öyle görünmüyor. Hımm, belki de şu sarışın çıtır hakkında bir şeyler bulabiliriz.”

“Yapacak daha iyi bir işin yok mu senin?”

“Hayır, burada oturup senin hayatını berbat etmekten daha iyi bir işim yok.”

“İşin bitince kapıyı arkandan kapatırsın,” dedim yatak odama doğru yürürken. Bütün geceyi Nathaniel hakkında aklına ne gelirse arayarak geçirebilirdi. Benim okumam gereken şeyler vardı.

Nathaniel’in bana verdiği kâğıtları alıp yatağında bağdaş kurarak oturdum. İlk sayfada adresi ve iletişim bilgileri vardı. Evi, şehir merkezinden iki saat uzaklıktaydı. Kasabaya daha yakın başka bir evi var mıdır, diye düşündüm. Bana aynı zamanda bahçe kapısından girebilmem için gereken şifreyi ve bir şeye ihtiyacım olursa aramam için cep telefonu numarasını vermişti. *Ya da aklın başına gelirse araman için,* diye beynimin gıcık mantıklı yanı araya girdi.

İkinci sayfada spor salonu üyeliğim ve izlemem gereken egzersiz programı vardı. Koşma fikrinin verdiği huzursuzluğu sineye çektim. Gitmemi istediği güç ve dayanıklılık dersleriyle ilgili detaylar da vardı. En altta oldukça düzgün bir el yazısıyla yoga eğitmeninin adı ve numarası yazıyordu.

Üçüncü sayfada cuma günü giderken yanımda hiçbir eşya götürmememe gerek olmadığı belirtilmişti. Nathaniel ihtiyacım olan tüm giysi ve makyaj malzemelerini temin edecekti. İlginç. Ama zaten başka ne bekliyordum ki? Aynı sayfada Nathaniel’in bana daha önce söylediği bilgiler de yer alıyordu: Sekiz saat uyku, dengeli beslenme... Yeni bir şey yoktu.

Dördüncü sayfada Nathaniel'in en sevdiği yemeklerin listesi vardı. İyi ki yemek yapabiliyordum. Bunlara sonradan daha yakından bakabilirdim.

Beşinci sayfaya gelince. Sadece şunu söyleyebilirim ki beşinci sayfa beni heyecanlandırmış, azdırmış ve cuma günü için sabırsızlandırmıştı.

Üçüncü Bölüm

Nathaniel West otuz dört yaşındaydı. Anne ve babasını on yaşındayken trafik kazasında kaybetmişti. O zamandan itibaren onu teyzesi Linda Clark büyüttü.

Yirmi dokuz yaşındayken babasının şirketinin başına geçmişti. Oldukça kazançlı bir işi devralmış ve daha da büyüttü.

Onu alt sınıftakilerin üst sınıftakiler hakkında bilgi sahibi olduğu o sosyete sayfalarından biliyor ve yıllardır tanıyorum. Gazeteler onu sert ve agresif biri olarak yansıtmıştı. Tam bir anasının gözü. Bu adam hakkında onlardan daha fazla şey biliyor olduğumu düşününce mutlu oluyordum.

Altı yıl önce, ben yirmi altı yaşındayken, babamdan boşanmasının ardından annem kredi kartı borçları yüzünden çok kötü bir duruma düşmüştü. Çok borcu vardı ve banka, evini haczetmekle tehdit ediyordu. Üstelik bunu yapmaya yasal hakları da vardı. O sırada Nathaniel West imdadına yetişmişti.

Nathaniel bankanın yönetim kurulundaydı ve bankayı annemin evini hacizden kurtarıp borçlarını ödeyecek bir yol bulma konusunda ikna etmişti. İki yıl sonra annem kalp hastalığından öldü. O iki yıl boyunca Nathaniel West'in adı ne zaman gazetelerde ya da televizyon haberlerinde geçse ona nasıl yardım ettiğini anlatıp dururdu. Onun dünyanın sandığı kadar da katı bir insan olmadığını biliyordum.

Ve onun bazı... özel zevklerini öğrendikten sonra fanteziler kurmaya başladım. Ta ki bu fanteziler konusunda harekete geçmem gerektiğine karar verinceye kadar bu böylece sürüp gitti.

Bu yüzden de kendimi o cuma akşamı altıya çeyrek kala Nathaniel'in evine giden yolda, şoförlü arabasının içinde buldum. Ne bir valiz ne de çanta götürüyordum, sadece cüzdanım ve cep telefonum vardı. Kapının önünde büyük bir golden retriever duruyordu. Çok güzel bir köpekti. Anlamalı gözleriyle ben arabadan inip eve yürüyünceye kadar beni izledi.

"Cici köpek," diye sevdim, elimi çok da yaklaştırmadan. Köpeklerle fazla düşkün olduğum söylenemezdi. Ama eğer Nathaniel'in bir köpeği varsa benim de ona alışmam gerekirdi. Köpek hırıldayarak bana doğru yürüdü ve burnunu ellerime sürttü.

"Cici köpek," dedim tekrar. "Neredeymiş cici köpek?"

Biraz havladı ve karnını sevdirmek için yerde yuvarlandı. Tamam, belki de köpekler o kadar korkunç değildir.

“Apollo,” diye seslendi sakın bir ses ön kapıdan. “Gel buraya.”

Apollo, sahibinin sesinin geldiği yere doğru baktı, yüzümü yaladı ve Nathaniel’in yanına gitti.

“Demek Apollo’yla tanıştınız, ha!”

Nathaniel bugün rahat giyinmişti – açık gri bir kazak ve daha koyu gri renkte bir pantolon. Bir adam kese kâğıdı bile giyse iyi görünebilir mi? Bu resmen haksızlıktı.

“Evet,” dedim, ayağa kalkıp pantolonumda olmayan tozu silkelerken. “Çok tatlı bir köpek.”

“Hayır, değil,” diye düzeltti Nathaniel. “Genelde tanımadığı insanlara pek de nazik davranmaz. Seni ısırmadığı için çok şanslısın.”

Hiçbir şey söylemedim. Nathaniel döndü ve eve girdi, onu takip ettiğimden emin bir halde arkasına bile bakmadı. Elbette onu takip ediyordum.

“Bu akşam mutfakta yiyeceğiz,” dedi beni antreye doğru götürürken. Etrafa bakmaya çalışıyordum –antika ve modernin ustaca bir birleşimi– ama tam önümde yürürken gözlerimi Nathaniel’dan almam çok zordu.

Uzun bir koridordan yürüyüp birkaç kapalı kapıyı geçtiğimiz süre içinde bana bir şeyler anlattı. “Mutfak masasını özgür alanın olarak düşünebilirsin. Yemeklerinin çoğunu burada yiyeceksin ve sana katıldığım zaman bunu rahatça konuşmak için bir davet olarak kabul edebilirsin. Çoğunlukla bana yemek odasında servis yapacaksın ama

akşama daha rahat şartlarda başlamalıyız diye düşündüm. Hepsi anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim.”

Döndüğünde gözlerinde kızgınlık vardı.

“Hayır. Henüz bana o şekilde hitap etme hakkını elde etmedin. O zamana kadar bana ‘Bayım’ ya da ‘Bay West’ diyeceksin.”

“Evet, bayım,” dedim. “Özür dilerim, bayım.”

Yürümeye devam etti.

Hitap şekilleri belirsiz bir alandı ve benden ne beklen-
diğini bilememiştim. En azından çok fazla rahatsız olmuş
gibi görünmemişti.

Oymalı bir masadan bir sandalye çekti, oturmamı
bekledi ve sessizce karşımdaki sandalyeye oturdu. Akşam
yemeği hazırlanmıştı, bir şey yemeye başlamadan önce ilk
lokmasını almasını bekledim. Çok lezzetliydi. Tavuk göğsü
fırında pişirilip üzerine lezzetli bir ballı bademli sos yapılmıştı.
Ayrıca yeşil fasulye ve havuç da vardı ama tavuk o kadar
lezzetliydi ki onları fark etmedim bile.

Sonunda evde kimsenin olmadığını ve yemeğin ben
geldiğimde hazır olduğunu idrak edebildim. “Bunu siz mi
yaptınız?” diye sordum.

Hafifçe başını “evet” anlamında öne eğdi. “Ben çok
yetenekli bir adamım, Abigail.”

Sandalyemde hareket ettim, sonra sessizlik içinde ye-
mek yemeye devam ettik. Bir şey söylemeye çekiniyordum.

Nathaniel tekrar konuşmaya başlayıncaya kadar neredeyse yemeğimizi bitirmiştik.

“Sessizliği gereksiz konuşmalarla bölmeye gerek duymamana sevindim,” dedi.

“Açıklamak istediğim birkaç şey var. Unutma, bu masada sen de özgürce konuşabilirsin.” Durdu ve cevabımı bekledi.

“Evet, bayım.”

“Yapılacaklar listemden de görmüşsündür ki ben oldukça muhafazakâr bir hâkim sayılırım.”

“Anlıyorum, bayım,” dedim onun yapılacaklar listesini ve kendiminkini hazırlarken harcadığım zamanı hatırlayarak. Gerçekten de bu hafta sonunun bir hata olmamasını umuyordum. Cep telefonum kendimi güvende hissettiriyordu. Bir saat içinde haber vermezsem, Felicia polisi arayacaktı.

“Bilmen gereken diğer şey,” dedi, “dudaktan öpmem.”

“*Özel Bir Kadın*¹, gibi mi yani? Fazla kişisel olduğu için mi?”

“*Özel Bir Kadın* mı?”

“Bilirsiniz hani, film olan.”

“Hayır,” dedi. “O filmi hiç görmedim. Dudaktan öpmem çünkü bu gereksiz.”

Gereksiz mi? Ellerimi saçlarına daldırıp dudaklarına yapışma fantezim çöpe gitmişti. Söyledikleri hakkında düşünürken tavuktan son bir parça aldım.

1 Başrollerinde Julia Roberts ile Richard Gere'in oynadığı 1990 yapımı Amerikan filmi. (yay. n.)

Nathaniel konuşmaya devam etti. “Senin kendi umutları, hayalleri, tutkuları, istekleri ve fikirleri olan biri olduğunun farkındayım. Bu hafta sonu bana itaat etmek için bütün bunları bir kenara koymalısın. Böyle bir durumu kabullenmek saygıyı hak eder ve ben sana saygı duyuyorum. Sana yaptığım ya da senin için yaptığım her şeyi seni düşünerek yapıyorum. Uyumak, yemek yemek ve egzersiz yapmakla ilgili kurallarımın hepsi senin yararına. Bütün cezalarım senin daha iyi olman için.” Parmağını şarap kadehinin ağzında gezdirdi.

“Ve sana verdiğim her haz...” parmağı kadehin sapından aşağı indi ve tekrar yukarı çıktı, “...hazla ilgili herhangi bir endişen olduğunu sanmıyorum.” Gülümseyerek masadan kalktığı anda kendimi ağızım açık ona bakarken buldum.

“Yemeğin bitti mi?” diye sordu.

“Evet, bayım,” dedim daha fazla yiyemeyeceğimi bilerek, düşüncelerim hazla ilgili söyledikleri ile doluydu.

“Apollo’yu dışarı çıkarmalıyım. Odam yukarıda, soldaki ilk kapı. On beş dakikaya orada olurum. Beni orada bekleyeceksin,” dedi yeşil gözlerini bana dikerek. “Beşinci sayfa, ilk paragraf.”

Yukarıya nasıl çıktığımı bilmiyordum. Her basamağı çıkarken sanki demirden ayakkabılarım varmış gibi zorlanmıştım. Oysa sadece on beş dakikam vardı ve döndüğünde hazır olmalıydım. Merdivenlerin başına geldiğimde Felicia’ya

her şeyin yolunda olduğunu ve burada kalacağımı bildiren bir mesaj gönderdim. Gerçekten ben olduğumdan emin olması için aramızda kararlaştırdığımız gizli şifreyi de mesaja ekledim.

Nathaniel'ın odasının kapısını açtım ve içimi çektim. Her yerde mumlar vardı. Odanın ortasında ahşaptan yapılma, dört sayvanlı büyük bir yatak duruyordu. Ancak beşinci sayfanın birinci paragrafına göre göre yatak beni ilgilendirmiyordu. Yere baktım. Yer yastıkları vardı.

Yastıkların yanında ince bir gecelik duruyordu. Üstümü değiştirirken ellerim titriyordu. Gecelik kalçamın hemen altında bitiyordu ve şeffaf kumaşı vücudumun her detayını gösteriyordu. Eşyalarımı katladım ve düzenli bir yığın halinde kapının yanına koydum. Bütün bunları yaparken kendi kendime şunu tekrar ediyordum:

İstediğin şey bu.

İstediğin şey bu.

Bu cümleyi yirmi kez kadar tekrar ettikten sonra nihayet sakinleştim. Yastıklara doğru gittim, üstüne çömeldim ve popom topuklarımın üstünde, gözlerim yerde beklemeye başladım.

Birkaç dakika sonra Nathaniel geldi. Kazağını çıkarırken kaçamak bakışlarla onu süzüyordum. Çıplak göğüsleri kaslıydı. Sık spor yapan birinin vücuduna sahipti. Kemerini hâlâ belindeydi.

“Çok güzel, Abigail,” dedi odanın kapısını kapatırken. “Ayağa kalkabilirsin.”

O etrafımda yürürken başım yerde bekledim. Belki mum ışığında ne kadar umutsuzca titrediğimi göremezdi.

“Geceliğini çıkar ve yere bırak.”

Olabildiğince zarif hareket ederek geceliği başımın üstüne çekip çıkardım ve yere düşüşünü izledim.

“Bana bak,” diye emir verdi.

Gözlerimiz buluşuncaya kadar bekledi ve sonra yavaşça kemerini çıkardı. Kemerini tek elinde toplayıp tekrar etrafımda yürüdü.

“Ne düşünüyorsun, Abigail? ‘Efendim’ dediğin için sana ceza vermeli miyim?” Kemerini şaklattı ve deri ucu bana vurdu. Yerimden zıpladım.

“Nasıl isterseniz, bayım.” Tahrik olduğuma şaşırarak yutkundum.

“Nasıl istersem, ha?” Tekrar önüme gelinceye kadar çevremde yürümeye devam etti. Pantolonunun düğmelerini çözdü ve aşağı indirdi. “Dizlerinin üstüne çök.”

Dizlerimin üstüne çöktüğümde çıplak Nathaniel’a ilk kez bakıyordum. Muhteşemdi. Uzun, kalın ve sert. Çok uzun. Çok kalın. Çok sert. Gerçeği fantezisinden çok daha iyiydi.

“Ağızına al.”

Öne eğildim ve erkeklik organının ucunu dudaklarımın arasına aldım. Tümünü içime almak için dudaklarımı yavaşça hareket ettiriyordum. Ağızımda daha da büyürken vücudumun içine başka şekillerde girdiğinde nasıl olacağını düşünmeden edemedim.

“Hepsini al,” dedi penisi boğazıma değerken. Daha ne kadar almam gerektiğini anlamak için elimi kaldırdım.

“Eğer ağzına alamazsan, başka hiçbir yerine alamazsın.” İleri itti. Devamını alabilmek için boğazımı rahatlattım. “Evet. İşte böyle.”

Ne kadar büyük olduğunu tahmin edememiştim. Burnumdan nefes almaya çalıştım. Kendimden geçip üzerine yığılmanın sırası değildi.

“Ben sert ve zorlayıcı olmayı severim ve sırf sen yenisin diye sana anlayışlı davranmayacağım.” Saçlarımı avucuna dolamıştı. “Sıkı dur.”

Kendisini çekip tekrar ağzıma girmeden önce kollarımı kalçasına doladım. Birkaç kez sokup çıkardıktan sonra, “Dışlerini kullan,” dedi.

Dudaklarımı geri kaydurdım ve o içime girip çıktıkça penisinin tamamını ağzıma aldım. Penisinin büyüklüğe alıştığında onu birkaç kere emerek dilimle kavradım.

“Evet,” diye inleyerek daha da sert soktu. *Başardım*, diye düşündüm. Onu zevkten inlettim. *Ben yaptım, ağzım yaptı*. Becerdim.

Ağzımın içine boşalmaya başladı.

“Hepsini yut,” dedi aletini içeri sokup çıkarırken. “Sana vereceğim her şeyi yut.”

Boşaldığında neredeyse boğuluyordum ama odaklanabilmek için gözlerimi kapattım. Tuzlu spermier boğazımı tıkasa da yutmayı başardım.

Soluk soluğa kendisini dışarı çekti.

“Bu, Abigail,” dedi nefes nefese, “işte istediğim buydu.”

Pantolonunu çekerken dizlerimin üstünde bekledim.

“Senin odan soldan ikinci kapı,” dedi sakince. “Benim yatağımda sadece davet edildiğin zaman yatabilirsin. Şimdi gidebilirsin.”

Geceliği giydim ve etrafa saçılmış giysilerimi topladım.

“Kahvaltıyı saat tam yedide yemek salonunda yapacağım,” dedi ben odadan çıkarken. Apollo aralık kapıdan içeri süzülüp Nathaniel’in ayak ucunda kıvrıldı. Otuz dakika sonra, tamamen uyanık ve yatak örtüsüne sarınmış yatarken, az önceki manzaraları tekrar tekrar kafamda canlandırdım. Nathaniel’in soğuk üslubunu, emir verirken takındığı o soğukkanlı tavrını ve mutlak hâkimiyetini düşündüm. Bu buluşma, benim beklentilerimin çok daha ötesine geçmişti. Hafta sonunun geri kalanı için sabırsızlanıyordum.

Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah fazla uyumuştum. Saati görünce sıçrayarak ve içimden söylenerek yataktan kalktım.

Masa tam yedide hazır olacaksa duş almak için yeterli vaktim olmayacaktı. Hızla banyoya koşup dişlerimi fırçaladım. Üstünkörü aynaya bakıp saçımı taradım, baştan savma bir at kuyruğu yaptım.

Dolaptan bir kot pantolon ve uzun kollu bir tişört aldım. Giysilerin üzerime bu kadar iyi oturmasına önce şaşırdım ama sonra doldurduğum formlarda kıyafet bedenimi de sorduklarını hatırladım. Tam kapıdan çıkarken gözüm dağınık yatağa takıldı. Bir an için öylece bırakmayı düşündüysem de Nathaniel'in düzen hastası olabileceğini düşünerek topladım. Daha ilk hafta sonundan onu kızdırmak istemiyordum.

İlk hafta sonu mu? dedi mantıklı yanımda. Demek başka hafta sonları da burada olabileceğini düşünüyorsun, ha?

Mantıklı yanıma kulak asmamaya karar verdim.

Bu tek kişilik yatak iki kişinin sığamayacağı kadar küçüktü. Toplarken biraz hayal kırıklığı hissettim. Görünüşe göre, Nathaniel bana yatak odamda eşlik etmeyecekti ve yine öyle görünüyordu ki onun odasında geçireceğim gecelerin sayısı da pek az olacaktı.

Mutfğa giderken spor odasından gelen sestten Nathaniel'in koşu bandında koşmakta olduğunu duydum. Saatileme bakınca biraz tedirgin oldum. Altıyı otuz beş geçiyordu. Meşhur muzlu yumurtalı ekmeğimden yapacak zamanım yoktu. Belki başka bir gün yapardım.

Ben yağda yumurtayı, kızarmış ekmeğini ve meyve tabağını hazırladıktan saniyeler sonra yemek salonuna girdi. Saçları ıslaktı ve mis gibi kokuyordu. Tam ağızlara layık. Onun tadına bakacağımı düşündükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. O yerken sağ yanında bekledim. Benden tarafa bir kez bile bakmadıysa da ilk ısırıktan sonra duyduğu tatmini ifade eden bir ses çıkardı.

Yemeği bittiğinde bana döndü.

“Kendine bir tabak hazırla ve mutfakta ye. Bir saat içinde de odamda ol. Beşinci sayfa, ikinci paragraf.” Sonra odadan çıktı.

Beni odasına çağırmadan hemen önce kahvaltı etmemi söylemek için niye zahmet etti ki? Sanki söylediklerini düşünürken heyecandan bir şey yiyebilecekmışim gibi. Yine de bir yumurta çırpım, biraz daha meyve kestim ve tıpkı bana söylediği gibi mutfak masasında kahvaltımı ettim.

Mutfak penceresinden güneş ışığı giriyordu. Nathaniel’i dışarıda Apollo’yu dolaştırırken görebiliyordum. Köpek çimlerin üzerindeki kuşları kovalayarak geniş bahçede oraya buraya koşup duruyordu. Nathaniel telefonla konuşuyordu, Apollo yanına geldiğinde de eğilip tüylerini okşadı. İç geçirdim ve mutfakta etrafa baktım. O sarışının da mutfak masasında yemek yiyip yemediğini, güzel yemek yapıp yapmadığını düşündüm.

Artık bunların bir önemi yoktu, o gitmişti. Bu evdeki tek kadın şu anda bendim, en azından bu hafta sonu boyunca. Kahvaltının bulaşıklarını yıkayıp yukarı çıktım.

Beşinci sayfanın ikinci paragrafı “jinekolog koltuğu” pozisyonu dediğim pozisyondu.

Nathaniel’in büyük yatağının ortasında çırılçıplak yattarken tam anlamıyla doktor muayenehanesindeymiş gibi hissettim. Hatta üzerimi örtmek için verdikleri o uyduruk kâğıt parçasını bile özledim.

Gözlerimi kapatıp nefes almaya ve kendime Nathaniel’in istediği her şeyi yapacağımı telkin etmeye odaklandım. Belki bu sefer bana dokunurdu.

“Gözlerini kapat.”

İrkildim. Odaya girdiğini bile duymamıştım.

“Böyle sere serpe yatışını sevdim,” dedi. “Ellerini sanki benim ellerimmiş gibi kullanarak kendine dokun.”

Beni delirtiyordu. Hafta sonunun nasıl devam edeceğini hayal etmeye çalışıyordum ve şimdiye kadar olanlar hiç de düşündüğüm gibi değildi. Henüz bana bir kez bile dokunmamıştı. Bu hiç adil değildi.

“Hadi, Abigail.” Ellerimi göğüslerime götürdüm ve onun elleri olduklarını farz ettim. Bu benim için kolaydı. Bunu yüzlerce kez yapmışım.

Nathaniel’in ılık nefesi sanki elleriyle beni okşarmış gibi kulağımı gıdıkladı. Yumuşak ve nazik başlayan dokunuşu nefes alışlarımız hızlandıkça sertleşti.

O azmıştı ve ben de ihtiyacı olan şeydim.

O açtı ve ben de yiyebileceği tek şeydim.

Acı çektirici bir yavaşlıkla, önce birini sonra diğer göğüs ucunu parmaklarının arasında sıkı. Yarattığı hisle yanak içlerimi ısırdım. Sertçe çimdikledi ve ben inledikçe daha da sertleşti.

Bu sefer çaresizce isteyen bendim. Ona ihtiyacım vardı. Onu istiyordum. Bir elimi kasıklarımın aşağılarına doğru götürdüm – içimin doldurulmasını ümitsizce istiyordum. Onun benim içimi doldurmasına ihtiyacım vardı.

Bacaklarımı ayırdı. İşte tam önünde sere serpe yatıyordum. Nihayet bana sahip olacaktı. Bana sahip olup beni rahatlatacaktı. İçime daha önce kimsenin girmediği gibi girecekti.

“Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun, Abigail.”

Hayalimdeki Nathaniel yok olmuştu. Göz kapaklarım titreşti.

“Gözlerini kapat.”

Yüzüme çok yaklaşmıştı. Erkeksi kokusunu alıyordum. Devam etmesini beklerken kalbim çılgıncasına atıyordu.

“Dün akşam tüm ağzını benimle doldurmuştun, şimdi penisimin verdiği hissi tek parmakla mı vermeye çalışıyorsun?”

İçime bir parmak daha soktum. Evet. Böyle daha iyiydi. “Bir tane daha.”

Üçüncü parmağı da sokup bir içeri bir dışarı oynamaya başladım.

“Daha sert,” diye fısıldadı. “Ben olsam seni daha sert becerirdim.”

Bu şekilde konuşmaya devam ederse çok dayanamazdım. Beni zorlayacağını hayal ederek parmaklarımı daha derine soktum. Bacaklarım gerildi ve dudaklarımın arasından bir inleme kaçtı.

Nathaniel’ın, “Şimdi,” demesiyle patlayarak boşaldım.

Birkaç dakika boyunca, soluğum normale dönünceye kadar mutlak bir sessizlik oldu. Gözlerimi açtığımda Nathaniel’ı alnı terden pırıl pırıl olmuş bir halde yatağın yanında dururken gördüm. Sertleşen penisi pantolonunun önünü geriordu.

Şehvetli yeşil gözlerini bana dikerek, “Bu kolay bir orgazm oldu, Abigail,” dedi. “Bunun çok sık olmasını bekleme.” Ama en azından bunun gibi anlardan daha fazla yaşanabileceğini ima etmişti.

“Bu öğleden sonra önceden verilmiş bir sözüm var. Öğle yemeğinde burada olmayacağım. Dolapta biftek var. Saat tam altıda yemek salonunda servis yapacaksın.” Gözleriyle

vücudumu yiyip bitirirken kıpırdamadan durmak zorunda kaldım.

“Bu sabah vaktin olmadığına göre şimdi duş almalısın.”

Lanet olsun, adamın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

“Ve,” diye devam etti, “spor odasında yoga DVD’leri var. Onları kullan. Şimdi gidebilirsin.”

O akşam altıya kadar onu tekrar görmedim. Akşam yemeğinde biftek yapmamı istemesi bir çeşit sınavsa ve benim başarısız olduğumu görmek istediye ne yazık ki hayal kırıklığına uğrayacaktı. Erkekleri bifteğimle dize getirme becerimle tanınırdım. Tamam, bu yalandı ve Nathaniel West’i yola getirmek için hiç umudum olmadığını biliyordum. Ama yine de oldukça lezzetli bir biftek pişirebilirdim.

Elbette yaptığım yemeğe iltifat etmedi ama en azından onunla beraber yemek yememi istedi, ben de sessizce yanında oturdum.

Koca bir çatal et kesip ağzıma attım. Bütün öğleden sonra nerelerde olduğunu sormak istedim. Hafta içi şehrin içinde bir evde mi yaşadığını... Ama yemeği yemek salonundaki masada yiyorduk ve buna iznim yoktu.

Yemek bittiğinde kalkıp arkasından gitmemi istedi. Yatak odasını geçip benim odamın hemen yanındaki kapının önünde durdu. Kapıyı açtı ve benim girmem için geri çekildi. Oda karanlıktı. Tek ışık odadaki küçük bir lambadan geliyordu. Tavandan ucunda prangalar olan iki kalın zincir

sarkıyordu. Odayı inceledikten sonra şaşkınlıkla Nathaniel'a baktım. Oldukça sakın görünüyordu.

"Bana güveniyor musun, Abigail?"

"Be.. ben..." diye kekeledim. Etrafımda döndü ve prangalardan birinin kilidini açtı.

"Buluşmalarımızda neler yaşanacağını düşünüyordun ki? Ne tür bir şeyin içine girdiğinden gayet emin olduğunu sanıyordum."

Evet, biliyordum ama sıra zincir ve kamçılara daha sonra gelir, diye düşünmüştüm. Çok, çok sonra.

"Eğer ileri gideceksek bana güvenmelisin." Diğer prangayı da açtı. "Buraya gel." Duraksadım.

"Ya da," dedi, "şimdi gidebilir ve bir daha dönmezsin."

Ona doğru yürüdüm. "Çok iyi," dedi. "Şimdi giysilerini çıkar."

Bu, dün gecedен de kötüydü. En azından dün ne istediğine dair bir fikrim vardı. Hatta öncesinde yatağında yaşananlar da çok korkunç değildi. Ama bu tam anlamıyla delilikti.

Yine de çılgın yanımda bu durumdan zevk alıyordu.

Tamamen çıplak kaldığımda kollarımı gerip başımın üstünde zincirledi. Geri çekildi ve tişörtünü çıkardı. Yandaki masanın çekmecesini karıştırdı, oradan bir eşarp çıkarıp geri geldi.

Siyah renkli kumaşı kaldırarak, "Gözlerini bağladığımda diğer duvarların daha keskin olacak," dedi. Sonra eşarpla gözlerimi bağladı ve her yer kapkaranlık oldu. Artık sadece

ayak seslerini duyuyordum. Diğer her şey bir anda karanlığın içinde yok olmuştu

Ne bir ışık ne bir ses. Sadece deli gibi atan kalbimin sesi ve soluk alıp verişim vardı. Hava kadar hafif bir şeyin saçlarımı yana çekmesiyle irkildim.

“Ne hissediyorsun, Abigail?” diye fısıldadı. “Açık ol.”

“Korku,” diye fısıldadım. “Korkuyorum.”

“Anlaşılabilir ama tamamen gereksiz. Sana asla zarar vermem.” Hassas bir şey göğsümü okşadı. Bu tahrik hissi bacaklarımın arasına yayıldı.

“Şimdi ne hissediyorsun?” diye sordu.

“Beklenti.”

Gülüşi omurgam boyunca yankılandı. İnce bir dokunuşun daha kıskırtıcı temasını hissettim.

“Sana bunun bir binici kırbacı olduğunu söylesem ne hissederdin?” *Bir kırbaç mı?* Nefesim kesildi.

“Korku.” Kırbaç havada şaklayarak sertçe göğsüme indi. Bu his beni şaşırtmıştı. Evet, biraz canım yanıyordu ama çok da kötü değildi.

“Gördün mü?” diye sordu. “Korkacak bir şey yok. Sana zarar vermem.” Kırbaçla bacaklarıma vurdu. “Bacaklarını ayır.”

Şimdi daha da savunmasız hissediyordum. Kalp atışlarım iki misli arttı ama içimde bir şeyler heyecandan tutuşuyordu.

Kırbaç dizlerimden bacak arama doğru götürdü. Tam da en çok ona ihtiyaç duyduğum yere.

“Seni tam buradan kırbaçlayabilirim,” dedi. “Buna ne dersin?”

“Ben... ben bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Kırbaç tam klitorisimin yanında üç kez şakladı. Canım yandı ama acı hissinin yerini hızla daha fazlasını arzulama aldı.

“Ya şimdi?” diye sordu, kırbacı bacaklarımın arasında hafifçe dolastırırken.

“Daha fazla,” diye inledim. “Daha fazlasını istiyorum.”

Kırbaç en hassas yerimde şaklamadan önce hafifçe sürtündü. Her seferinde tatlı bir hazla karışık acı veren darbelerle tekrar tekrar vuruyordu. Her vuruşta inliyordum.

“Benim evimde, karşımda böyle zincirlenmiş halde seni kırbaçlamam için yalvarırken muhteşem görünüyorsun.” Kırbaç yine göğsüme indi. “Bedenin boşalmak için yalvarıyor, değil mi?”

“Evet,” diye onayladım ve boşalmaya ne kadar ihtiyaç duyduğuma kendim de şaşırdım. Kendime dokunma arzusuyla zincirleri çekiştirdim. Eğer o yapmazsa kendi kendime zevk verebilirdim.

“İstediyini alacaksın.” Kırbaç bu kez karnımda şakladı. “Ama bu gece değil.”

Uzaklaştığını duyduğumda inledim. Odanın bir yerlerinde bir çekmece açıldı. Tekrar zincirlere asıldım. *Bu gece değil*, derken ne demek istemişti?

“Şimdi seni çözeceğim,” dedi. “Doğruca yatağa gideceksin. Çıplak uyuyacaksın ve kendine hiç dokunmayacaksın. Eğer itaat etmezsen bunun çok sert sonuçları olur.”

Bileklerimi güzel kokulu bir losyonla ovarak zincirleri birer birer çözdü. Sonra da gözlerimi açtı.

“Anlaşıldı mı?”

Derin yeşil gözlerine bakınca oldukça ciddi olduğunu anlayabiliyordum. “Evet, bayım.”

Uzun bir gece olacaktı.

Beşinci Bölüm

Ertesi sabah, pastırma kokusuyla uyandım. Yataktan fırlayıp saatime baktım. Saat altı buçuktu. Nathaniel neden kahvaltıyı hazırlıyordu ki? Sabah kahvaltıyı istediği saatle ilgili bana hiçbir şey söylememişti. Kahvaltıyı normalden erken yapmak istediğini bilmediğim için hata yapmış sayılmazdım, değil mi?

Hızlıca yatağımı toplamak, dişlerimi fırçalamak ve giyinmek gibi sabah ritüellerini tamamladım. Eve kaçta gitmem gerektiğini bilmiyordum. Belki duş almak için sonra vaktim olurdu.

Tam yedide aşağıdaydım. Nathaniel iki sandalye çekmiş mutfakta oturuyordu.

“Günaydın, Abigail,” dedi. Sesinde bir coşku vardı ve gözleri daha önce bana hiç böyle bakmamıştı.

“İyi uyudun mu?”

Korkunç bir gece geçirmiştım. Yatağa azgın ve tahrik olmuş halde gitmiş olmam yetmezmiş gibi, bir de çıplak uyumak zorunda kalmam durumu daha da zorlaştırmıştı.

Dün gece bana neler yaptığını düşündükçe aklım başımdan gidiyordu.

“Hayır.” Oturdum. “Pek sayılmaz.”

“Otur, ye lütfen.”

Bir orduya yetecek kadar çok şey yapmıştı: Pastırma, yumurta ve taze yaban mersinli kek. Gözlerim şaşkınlıktan açılmış halde ona bakınca gülümsedi.

“Sen uyudun mu?” diye sordum.

“Ara ara.”

Sanki bunun mükemmel bir anlamı varmış gibi başımı salladım ve yemeğime devam ettim. Ne kadar acıktığımı fark etmemiştim. Nathaniel tekrar konuşuncaya kadar üç dilim pastırma ve yumurtamın yarısını yemiştim.

“Güzel bir hafta sonu geçirdim, Abigail.”

Son iki gün için *güzel bir hafta sonu* demesini anlamaya çalıştım. Bir çeşit hâkim şakası olmalıydı.

“İlişkimizde ilerlemek istiyorum,” dedi.

Bir parça kek boğazıma kaçtı. “Öyle mi?”

“Senden oldukça memnunum. İlginç bir duruşun var ve öğrenmeye isteklisin.”

Geçirdiğimiz az zamana rağmen bunları anlamış olmasına şaşırarak cevap verdim. “Teşekkür ederim, bayım.”

“Bugün vermen gereken önemli bir karar var. Detayları kahvaltı yaptıktan ve sen banyodan çıktıktan sonra tartışırız. Eminim bana soracağın bazı sorular vardır.”

Bu benim elime geçecek tek fırsat olabilirdi, o yüzden değerlendirdim. “Size bir şey sorabilir miyim, bayım?”

“Elbette. Bu masada istediğin gibi konuşabilirsin.”

Derin bir nefes aldım. “Dün sabah ve bu sabah banyo yapmadığımı nereden anladınız? Hafta içleri de burada mı yaşıyorsunuz yoksa şehirde başka bir eviniz daha var mı? Peki nasıl oldu da...”

“Bir seferde tek soru sor, Abigail,” dedi elini kaldırarak. “Ben son derece gözlemci bir adamım. Dün saçların yıkanmış gibi görünmüyordu. Bu sabah da banyo yapmadığını düşündüm çünkü mutfığa sanki arkandan şeytanlar kovalıyormuş gibi koşarak geldin. Hafta sonları burada kalıyorum, şehir merkezinde de ayrı bir evim var.”

“Dün geceki talimatlarınıza uyup uymadığımı hiç sormadınız.”

“Uydun mu?”

“Evet.”

Kahvesinden bir yudum aldı. “Sana inanıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü sen yalan söyleyemezsin, yüzünden her şey okunuyor.” Peçetesini katladı ve tabağının yanına yerleştirdi. “Sakin poker oynayayım deme çünkü kaybedersin.”

Sinirlenmek istedim ama yapamadım. Bir keresinde Felicia ile poker oynamış ve çok fena yenilmiştim.

“Başka bir soru sorabilir miyim?”

“Hâlâ masada olduğuma göre.”

Gülümsedim. Evet öyleydi. O kaslı adam, o muhteşem vücut, o kendini beğenmiş sırıtış, hepsi hâlâ masada benimleydi.

“Bana ailenizden bahseder misiniz?”

Bilmek istediğim şeyin bu oluşuna şaşırmış gibi tek kaşını kaldırdı.

“On yaşındayken teyzem Linda tarafından evlat edildim. Teyzem Lenox’ta personel müdürü. Eniştem birkaç yıl önce öldü. Tek çocukları Jackson da Giants’ta oynuyor.”

“Fotoğrafını gazetelerde görmüştüm,” dedim. “En yakın arkadaşım Felicia bana onun bekâr olup olmadığını sormuştu.”

Gözleri kısıldı ve dudakları birbirine yapışıp ince bir çizgi oldu.

“Arkadaşına benden ne kadar bahsettin?” diye sordu. “Sanırım, Godwin’den gelen belgeler gizlilik hususundaki tavrım konusunda yeterince aydınlatıcı olmuştur.”

“Hayır, öyle bir şey değil,” dedim. “Felicia başıma bir şey gelirse arayacağım kişi; ona söylemek zorundaydım. Ama anlayışlıdır, kimseye bir şey anlatmaz. Güvenin bana. Onu ilkokuldan beri tanırım.”

“Başına bir şey gelmesi durumunda mı? O da mı bu işlerle ilgileniyor?”

“Hayır” anlamında kafamı salladım.

“Aslında tam tersi ama benim bu hafta sonunu yaşamayı istediğimi biliyor ve benim için bunu yapmayı kabul etti.”

Cevabım onu tatmin etmiş gibi göründü, hafifçe başını salladı.

“Jackson benin hayat tarzımı bilmez ve evet bekâr.” Dudağının bir ucu yukarı kalktı. “Bazen biraz fazla korumacı olabiliyorum ama o da çok sayıda servet avcısıyla uğraştı.”

“Felicia bir servet avcısı değil. Tabii Jackson’ın yakışıklı profesyonel bir sporcu olmasının da bir zararı yok. Ama Felicia tanıdığım herkesten daha yüce gönüllü ve fazlasıyla da sadıktır.”

İkna olmuş gibi görünmedi. “Ne iş yapıyor?”

“Anaokulu öğretmeni. Ufak tefek, kızıl saçlı ve göz kamaştırıcıdır.”

“Neden bana onun numarasını vermiyorsun? Jackson’a veririm, isterse arar.”

Gülümsedim. Bunu yaparsam Felicia bana ömür boyu minnettar olurdu.

Sonra birden ciddileşti. “Daha önce de dediğim gibi tasmanımı takmanı istiyorum, Abigail. Lütfen banyo yaparken bunu düşün. Bir saat içinde odama gel, daha detaylı konuşalım.”

Tasmasını mı? Şimdiden mi? Bu kadar çabuk tasma altına alınmayı beklemiyordum. Nasıl oluyordu da ne zaman Nathaniel ile konuşsam konuşmanın sonunda başında olduğundan daha da aklım karışmış hale geliyordum?

Apollo yattığı yerden yüzüme bakıp mırıldandı.



Bir saat sonra, Nathaniel elinde bir kutuyla beni odasında bekliyordu. Yerde ortada yastıklı bir sandalye vardı. İşaret etti. “Otur.”

Banyodan çıktığımda, yatağımda parlak saten bir sabahlık ve ona uygun bir iç çamaşırı takımı duruyordu. Aslında giyeceklerime Nathaniel’in karar veriyor olması oldukça küstahça bir davranıştı ama onun kurallarını kabul etmiştim bir kere.

Sabahlığımı tutup olabildiğince zarif bir şekilde yumuşak yastığın üstüne oturdum. Nathaniel’in üstünde sadece soluk mavi bir kot pantolon vardı. Çoraplarını bile çıkarmıştı. İç geçirdim. Ayakları bile kusursuzdu.

Kutuyu yatağının yanındaki çekmecenin üstüne koydu. Tekrar bana döndüğünde elinde iki sıra iç içe geçmiş kalın zincirden oluşan platin bir gerdanlık vardı. Gün ışığı platinin üzerine yerleştirilmiş elmasların sayısız yüzeyinden yansıyordu. “Eğer bunu takmayı kabul edersen, benim olacaksın. Benim dilediğim gibi hareket edecek, beni asla sorgulamaksızın bana itaat edeceksin. Hafta sonların tamamen bana ait olacak ve ne istersem onu yapacaksın. Bedenini istediğim gibi kullanabilirim. Sana karşı zalim olmayacağım ya da kalıcı bir hasar vermeyeceğim ama kolay bir efendi de değilim, Abigail. Sana asla yapmam dediğin şeyleri yaptıracak ama aynı zamanda asla hayal edemeyeceğin zevkleri tattıracağım.”

Bedenim soğuk terler içinde kalmıştı. Daha da yaklaştı. “Anlaşıldı mı?”

Başımınla onayladım. “Anladım, bayım.”

“Bunu takacak mısın?”

Tekrar başımla onayladım.

Arkama geçti, gerdanlığı takarken elleri enseme okşuyordu. Bütün hafta sonu boyunca bana tek dokunduğu an bu olmuştu. Temastan irkildim.

“Bir kraliçeye benzedin,” dedi ellerini omzumda gezdirip sabahlığı üstümden atarken. “Ve şimdi benimsin.” Elleri sutyenimin altından dolaşp usulca göğüslerimi okşadı. “Bunlar benim.” Elleri omuzlarımla iki yanından aşağı indi. “Benim.” Enseme bir öpücük kondurdu, sonra beni hafifçe ısırdı.

Dudakları. Elleri. Dokunuşu. Başımı arkaya attım ve verdiği muhteşem his ile tahrik oldum.

“Benim.” Elleri daha da aşağıya iniyordu. Elleri külotumun lastiğine kadar indi ve yana sıyırdı.

“Ya bu?” İçime parmağını soktu. “Hepsi benim.”

Parmağını içeri dışarı sokup çıkarken bu parmaklar hakkında yanılmadığımdan emin oldum, bu parmaklar muhteşem şeyler yapabiliyordu. Sert ve derin darbelerle beni parmaklamaya devam etti ama tam sınırdayken tekrar geri çıkardı.

“Orgazmların bile benim.” Hayal kırıklığıyla inledim. Lanet olsun, beni orgazma hiç ulaştırıcak mıydı acaba?

“Yakında,” diye fısıldadı. “Çok yakında. Söz veriyorum.”

Bir saat kadar yakında mı mesela? Gerdanlık boynumda ağırlaşmıştı. Dokunmak için elimi uzattım.

“Sana çok yakıştı.” Arkasındaki yataktan bir yastık aldı ve yere koydu.

“Senin güvenli kelimen *terebentin*. Bu kelimeyi söylediğin an her şey biter. Gerdanlığı çıkarır, buradan gider ve bir daha da asla dönmezsin. Aksi taktirde buraya her cuma geleceksin. Bazen saat altıda geleceksin, yemeği mutfakta yiyeceğiz. Bazen de sekizde geleceksin ve doğruca odamda buluşacağız. Uykun, yiyeceklerin ve egzersizlerinle ilgili talimatlarım her zaman geçerli. Anlaşıldı mı?”

Başımı salladım.

“Güzel,” diye devam etti. “Sıkça sosyete partilerine davet edilirim. Bu partilere benimle katılacaksın. Önümüzdeki cumartesi gecesi bunlardan biri var, teyzemin derneklerinden birisinin yardım gecesi. Eğer gece elbisen yoksa, sana bir tane ayarlarım. Hepsi anlaşıldı mı? Eğer sorun varsa sor.”

Aklım karmakarışıkta. Doğru düşünemiyordum.

“Hayır, hiç sorum yok.”

Öne uzanıp kulağıma fısıldadı.

“Hiç sorum yok...”

Bir şey bekliyordu, bir şeyler söylememi istiyordu. Ama ne?

“Söyle, Abigail. Bunu hak ettin.”

O an kafama dank etti. “Hiç sorum yok, efendim.”

“Evet. Gayet güzel.” Arkasına dayandı, heyecanı gözlerine yansımıştı. Kalktı ve yastığın arkasında pantolonunun düğmelerini çözdü.

“Şimdi gel ve gerdanlığımı taktığın için ne kadar mutlu olduğunu göster bana.”

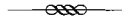
Altıncı Bölüm

Pazar günü eve döndüğümde Felicia meraklan olse de hiç belli etmedi. Eve tek parça halinde döndüğüm sürece bir yorumda bulunmayacaktı demek ki. Bana yaptığım şeyin aptallık olduğunu zaten söylemişti ve bu onun için yeterli bir uyarıydı. Ayrıca zamanını ayırması gereken başka konular vardı – Jackson Clark o gece onu arayıp derneğin yardım gecesine davet etmişti. Felicia da bu daveti kabul etmişti ve o günden beri her gün telefonda konuşuyorlardı.

Aynı pazar akşamı Felicia, Jackson ile konuşurken ben de kendi işlerimle meşguldüm. Bilgisayarımın başına oturdum ve bilgisayarın arama geçmişine girdim. O sarışının fotoğrafını görmek zorundaydım. Benim gerdanlığımı takıp takmadığını görmeliydim. Beklerken parmaklarımla masada ritim tutuyordum. *Benim* gerdanlığım. Sayısız kadın onu takmışsa bile gerçekten benim sayılır mıydı? Sayfa yüklendi. Karşımda Nathaniel vardı ama gözlerim ona değil yanındaki kadına takılmıştı.

Boynunda elmas gerdanlık olmadığını görünce rahat bir nefes aldım. Onun yerine bir sıra inci kolye takıyordu. Bir an durup düşündüm. Nathaniel ona inciden bir tasma mı vermişti? Sinir bozukluğuyla bilgisayarı kapattım.

Pazartesiden cumaya kadar her zamanki gibi kitaplarla ve onları seven insanlarla dolu New York halk kütüphanelerinden birindeki işime gittim. Kitaplar genelde beni rahatlatır. “Genelde” bunun için çok yerinde bir kelimeydi. Haftanın iki günü gençlere İngilizce ve edebiyat dersleri veriyordum. Onlara yardım etmeyi, zor bir problemin üstesinden geldiklerinde ya da yeni bir beceri keşfettiklerinde gözlerindeki ışığı görmeyi seviyordum. Çarşamba günü öğrencilerimden birisi beni gerdanlığımınla oynarken yakaladı. Basit bir, “Güzel gerdanlık, Bayan King,” ifadesi bile beni heyecanlandırmaya yetmişti. Nathaniel onu çıkarmamı yasaklamıştı. Çocuğun ebeveynlerinin geçen hafta sonu ne yaptığını ve bu hafta sonu neler yapacağını öğrenselerdi ne diyeceklerini düşünmemeye çalıştım. *Bu kimseyi ilgilendirmezdi.* Kendi kendimi onaylayarak, *özel zamanımda ne yapacağıma ben karar veririm,* diye düşündüm. Sonra birden kafama dank etti, hafta sonlarında ne yapacağıma artık ben karar vermiyordum, Nathaniel karar veriyordu. Cumayı zor ettim. Aslında onu son gördüğümünden beri tam bir hafta değil beş gün geçmişti. Ama bana on gün kadar uzun gelmişti.



O akşam tam altıda evine gittiğimde Nathaniel beni bekliyordu. Midye soslu spagetti dolu tabakları hazırlamıştı.

“Nasıl geçti haftan?” diye sordu ilk lokmamı yutmak üzereyken.

“Uzun,” dedim. Yalan söylemeye gerek duymamıştım. “Seninki nasıldı?”

Omuz silkti. Elbette bütün hafta bu anı beklediğini söylemeyecekti. Ama beklemiş olsaydı bile midesine benim kadar çok kramp girmezdi eminim.

Bu gece ne yapacaktık? Bana dokunacak mıydı? Pazar günü elleri vücudumda nasıl dolaştığını hatırlayınca ürperdim.

“Apollo bir sincap öldürdü.”

Başımı salladım. Bu delilikti. Normal çiftler gibi masada oturmuş birlikte yemek yiyorduk. Sanki sıradan bir cuma akşamı gibiydi. Sanki bir haftadan bile daha kısa bir süre önce beni zincirleyip kırbaçlayan o, yaptıklarından *zevk alan* da ben değildim. Sandalyemde doğruldum.

“Arkadaşım Todd’un eşi, Elaina biraz önce bir elbise getirdi. Seninle buluşmak için sabırsızlanıyorlar.”

Bir anda aklıma geldi. “Arkadaşların mı? Bizi biliyorlar mı?”

Çatalına bir tutam makarna doladı ve ağzına götürdü. Ah, o ağız. O dudaklar. Çiğneyip yavaşça yutuşunu izledim. Ah! Mutfak gitgide sıcak oluyordu. Hızlıca bir ısırık aldım.

“Seninle görüştüğümü biliyorlar ama aramızdaki anlaşmayı bilmiyorlar.” Anlaşma. Evet, aramızdakileri tanımlamak için güzel bir sözcüktü bu. Makarnamı kesmeye odaklandım.

Nathaniel karşımda şarap kadehinin kenarında parmağını gezdiriyordu. Benimle dalga geçiyor, benimle bir oyuncak gibi oynuyordu. Ve bunu çok ustaca yapıyordu.

“Peki bu hafta sonu bana dokunmayı planlıyor musun, planlamıyor musun?” diye soruverdim. Durakladı, gözleri kısıldı.

“Bu soruyu bana daha saygılı bir üslupla sor, Abigail. Bu senin masan diye benimle istediğin gibi konuşamazsın.”

Yüzüm kızardı. Bekliyordu. Başımı öne eğdim.

“Bu hafta sonu bana dokunacak mısınız, efendim?”

“Yüzüme bak.”

Başımı kaldırdım. Yeşil gözleri çakmak çakmaktı. “Sana dokunmaktan daha fazlasını yapmayı planlıyorum,” dedi yavaşça. “Seni becermeyi planlıyorum. Sert bir şekilde ve durmaksızın.”

Sözleri beynimden bacak aramdaki sızlayan yere bir elektrik akımı yolladı. O, sebepsiz yere bir hâkim olmamıştı, pek çok adamın bedenleriyle yapabildiklerinin çok daha fazlasını sözleriyle yapabiliyordu. Masadan kalktı. “Başlayalım mı? Ne dersin? On beş dakika içinde seni çıırılçıplak bir şekilde yatağında bekliyorum.”

Yedinci Bölüm

Nathaniel'in tarzını yavaş yavaş anlamaya başlıyordum. Tek bir bakışıyla beni nasıl tahrik edebildiğini. Basit bir sözcükle ya da ifadeyle beni nasıl kendisini ve dokunuşlarını bu kadar arzular hale getirdiğini öğrenmeye başlamıştım.

Şimdi, yatağında beklerken olduğu gibi. Daha odada bile değilken beni delirtiyordu. Yemek çok uzun süren bir ön sevişme gibiydi. Makarna yiyişini izlemek, şarap kadehini tutuşu seyretmek beni yay gibi gerilmiş, hazır ve neredeyse ona yalvaracak kadar aciz hale getirmişti.

Üstelik bana dokunmamıştı bile.

Yavaş ve nereye gideceğini bilen adımlarla odaya girdi. Mum ışığı çıplak göğsünü aydınlatmıştı ve gözlerini daha koyu gösteriyordu. Sessizce yatağın ucuna doğru yürüdü ve bir pranga aldı.

Mantıklı yanımda korkmam gerektiğini fısıldadı. Tüm gücümle, "Terebentin," diye bağırıyor olmam gerekirdi. Bu evden çıkıp bedenim üzerinde haddinden fazla söz sahibi olan bu adamdan uzaklaşmalıydım. Onun yerine

heyecanımı bastırıp beni kol ve bacaklarımdan yatağa zincirleyişini izledim.

O yumuşak, baştan çıkarıcı ses tonuyla konuştu. “Bu akşam bunu yapmayacaktım ama hâlâ tam olarak anlamadığını görüyorum. Sen benimsin ve ben ne istersem onu yapmak zorundasın. Bir daha benimle saygısızca konuşursan sana şaplak atacağım. Anladıysan başını sallla.”

Başımı salladım ve bu fikrin beni ne kadar tahrik ettiğini saklamaya çalıştım.

“Son itaatkârım beni gecede üç kez orgazma ulaştırdı,” dedi. Bir an için sarışından mı bahsediyor diye merak ettim. “Dört kere orgazm olmayı denemek istiyorum.” Dört mü? Bu mümkün olabilir miydi? Cebinden siyah bir eşarp çıkardı.

“Ve şimdi kendini tamamen bana bırakmanı istiyorum.” Derin bir nefes aldım. Bunu yapabiliirdim. Bunu istedim. Derin, yeşil gözlerine baktım. Sonra gözlerimi bağladı ve hiçbir şey göremez hale geldim. Hafifçe inen metalik fermuar sesinden, pantolonunu çıkardığını anlayabiliyordum. O da benim gibi çıplaktı artık. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

İki büyük el omuzlarımdan aşağıya doğru iki yanımdan indi. Göğüslerime dokunmadan geçti ve göbük deliğimin etrafında dolandı. Bir parmak daha aşağıya indi ve tam vajinamın girişini sıyrıp geçti. İnledim.

“Söyle bana, Abigail, ne kadar oldu?” diye sordu.

En son seks yaptığımdan bu yana mı? “Üç yıl.”

Bana nedeni hakkında sorular sormamasını diledim. Nihayet ikimiz de çıplak bir halde onun yatağındaydık, şu

anda eski erkek arkadaşlarımın beni nasıl tatmin edemediklerini düşünmek istemedim.

Parmağı tekrar içime girdi. Üstüme doğru eğildikçe yatağın içine gömüldüğümü hissettim.

“Daha hazır değilsin. Hazır olman gerek, yoksa seni istediğim kadar sert beceremem.”

Geriye çekildi ve dudaklarını boynumda hissetmeye başladım. Yavaş yavaş göğüslerime gelinceye kadar öperek aşağı iniyordu. Dilini yavaş hareketlerle göğüs ucumun etrafında gezdirdi, sonra da ağzına alıp emdi. Dişini hafifçe göğüslerime değdirdiğinde inledim.

Diğer tarafa geçti ve önce hafifçe, sonra gücünü her seferinde daha da artırarak benim için çok sert bir hale gelene kadar devam etti. Göğsümü utanmadan ona doğru yaklaşıyordum. Eğer böyle devam ederse, sadece ağzıyla beni orgazm edebilirdi. Bir eliyle aşağıya doğru inerken göğüslerime saldırmaya devam etti. Parmakları vücudumdan aşağıya doğru, bacaklarımın açılmış, onu beklediği yere doğru ilerledi. Parmakları daha sert hareket ederken bir sürtünme arzusuyla kendimi ona doğru itiyordum.

Parmakları ve dudakları benden uzaklaştığında vücuduma temas eden ılık havayla inledim. Yatak tekrar oynadı ve bacaklarını açıp üstüme oturduğunu hissettim. Sert uzantısı göğüslerimin arasına dokundu.

Üzerime abandı. “Hazır mısın, Abigail? Çünkü beklemekten yoruldum. Hazır mısın?” Tekrar üzerime abandı. “Cevap ver bana!”

“Evet, efendim. Lütfen. Evet.”

Kalçasını kaldırdı, penisinin ucunu ağzımda hissettim.

“Penisimi öp. Seni becermeden önce öp onu.”

Kapalı dudaklarımı ona doğru ittim, gerçekten de yapmak istediğim buydu. Ama penisinin ucunda bir damla sıvı hissedince karşı koyamadım – dilimi dışarı çıkarıp yaladım.

Nathaniel dişlerinin arasından keskin bir soluk verdi ve hafifçe yanağıma vurdu. “Sana bunu yapmanı söylemedim.”

Bir yanımda onun o dikkatlice kontrol edilen tavrında ufak bir çatlak oluşturmaktan memnun oldu. Ama sonra vücudumu aşağı çekip de kalçamı tek eliyle kaldırdığında ne yapacağını düşünmek dışında başka bir şey umursamıyordum. Bütün sinir uçlarım gerilmişti.

Yavaşça beni inleterek içime girdi.

Evet!

Daha fazla itmesiyle daha çok gerildim ve içim şimdiye dek hiç olmadığı kadar dolduruldu. Canımı yakacak noktaya gelinceye kadar yavaş yavaş ilerledi.

Sığmayacaktı.

“Kahretsin,” dedi.

Yukarı hareket ettiğini hissettim. İki eliyle kalçalarımı kavramış her seferinde daha derine ulaşarak ileri geri hareket ediyordu.

“Benimle hareket et.”

Kalçamı kaldırdım ve içime kaydığı her bir milimi hissettim. İkimiz de inliyorduk. Sert bir hamleyle içime tamamen girdi.

Eşarbın altında gözlerim kaymıştı. Biraz dışarı çıktı ve sonra yine içeri kaydı. Deniyordu. Beni kışkırtıyordu. Ama artık kışkırtılmak istemiyordum. Daha fazlasını arzuluyordum. Tekrar içeri girdiğinde kalçalarımı kaldırdım. “Sence hazır mısın?” diye sordu ve cevabımı beklerken kendisini tamamen dışarı çekerek beni boş ve arzu içinde bıraktı.

Derin bir nefes aldı, tekrar içime girdi ve hemen çıktı.

Bir süre durunca gerilip zinciri çekiştirdim. Yine girdi. Tekrar, tekrar ve tekrar. Her içime girişiyle beni yatağın daha da derinine itiyordu. Her darbesine onu içime daha fazla alma arzusuyla kalçamı kaldırarak karşılık veriyordum. Onun daha derine girmesini istiyordum. Daha sert olmasını istiyordum.

Bedeni bedenime her kilitlendiğinde orgazmımın yaklaştığını hissediyordum. Elleri kalçalarımı demirden bir kıskaç gibi tutmuş, üstümde gidip geliyordu.

“İstediğin zaman boşal,” dedi soluk soluğa tekrar içime girerken. Milyonlarca parçaya ayrıldım.

Daha derine girdi ve orada öylece kaldı. İçime boşalırken kasları titriyordu. Birkaç hızlı darbeye tekrar boşaldım.

Nefesi yavaşça normale dönerken ben de dünyaya geri döndüm.

Doyumsuz elleri vücudumu yukarı çekti.

Saçımı yana aldı ve kulağıma fısıldadı.

“Bir.”



İkinci sevişmemizde bacaklarımı çözdü ama gözlerimdeki eşarp kalmıştı. Bacaklarımı beline sararsam daha derine girebileceğini söyledi. Benden daha tecrübeli olduğunu bildiğim halde daha derine girmesinin imkânsız olduğunu söylemek istedim.

İyi ki söylememişim. Çünkü içime ikinci kez girdiğinde ve bacaklarımı beline sarmışken daha da derine girdi. Daha önce içimde var olduğunu bile bilmediğim noktalara değdi.

Yataktan uzaklaştığında beni soluksuz bırakmıştı. Yanımda hışırtısını duyuyor ama hâlâ bir şey göremiyordum. Yine de başımı ona doğru çevirdim. Kollarımı çözüp gözümdeki eşarbı çıkardı.

“Bu gece benim odamda uyuyacaksın, Abigail. Gecenin bir vakti tekrar seninle olacağım ve bunun için koridor boyunca yürümek zorunda kalmak istemiyorum.” Yeri işaret etti. “Sana bir yer yatağı yaptım.”

Delirmiş miydi? Yerde uyumamı istiyordu. İmalı bir bakış attım.

“Talimatımla ilgili bir sıkıntın mı var?”

Başımı salladım ve dakikalar sonra benim için yatağının yanına hazırladığı yer yatağında serin çarşafların arasında uykuya daldım.

“Uyan, Abigail.”

Yattığımdan beri saatler de geçmiş olabilirdi, dakikalar da. Emin değildim. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Odayı tek bir mum aydınlatıyordu.

“Yatağa gel ve ellerinle dizlerinin üstünde dur. Hızlıca.”
Yarı uykulu bir halde hızla yatağa çıktım ve pozisyon aldım.

“Dirseklerine dayan.”

Dirseklerimin üstünde durdum.

İki güçlü el arkama geçip bacaklarımı ayırdı.

“Diğer türlü de dardın ama şimdi daracak olacaksın.”

Ah o kahrolası tahrik edici sözleri! Saniyeler içinde tamamen ayılmıştım.

Elleri arkamdan omuzlarımın üstünden göğüslerime uzandı ve göğüs uçlarımı yuvarladı. İkisini de sertçe çekti. Elleri, tam da nabzımın onun için çılgın gibi attığı yere indi ve tek parmağını hafifçe içeri kaydırды. Parmağı arkamda dolandı ve daha küçük olan deliğime girdi.

Haykırdım.

Kalçama dayandı. “Seni daha önce kimse buradan becerdi mi?”

Cevabı biliyordu. Doldurduğum formda bu da yazıyordu. Konuşmadığım için başımla onayladım. Bunun için hazır olduğumdan emin değildim.

“Ben becereceğim,” dedi.

Bütün kaslarım gerilmişti.

“En kısa zamanda,” dedi parmağını geri çekerken. Titrek bir soluk aldım. Birazdan belki ama hemen şimdi değil.

İslanmış ve hazır olduğum noktaya yöneldi. Elleri başıma uzandı ve saçlarımı yumruğuna doladı. Saçlarımdan çekerken bütünüyle içime girdi. İçimi dolduran lezzetli haz

başımdaki sert çekiştirme ile birleşince daha da artmıştı. Zevkten inledim.

Saçımı çekiştirmeye devam ederek, kalçasının sert hareketleri ile çıkıp tekrar girdi. Tekrar ve tekrar. Ve evet yanılmamıştı, daha da darlaşmışım. Her milimini hissedebiliyordum. Her sokuşta içeri daha derin giriyor ve dizlerimi çarşafa daha sert bastırıyordu. Çarşafa tutundum ve tekrar onu karşılamak için kalçamı yukarı kaldırdım. İnledi.

O bildik orgazm ürpertisi yaklaşmaya başladı ve bedenim onun yoğunluğuyla çığlık attı. Belki de çığlık atan bendim. Bilemiyorum. Umurumda değildi.

Nathaniel son bir kez içime girdiğinde aldığım hazın şiddetiyle bağırdım. O da hızlı bir hareketle inleyerek içime boşalttı.

Nefes nefese, yatağa düştüm. Uyuyakalmış olabilirdim.

Beni ters çevirip kalçasını yüzüme dayadığında tamamen ayıldım. “Dördüncü raunt, Abigail.”

Hâlâ yarım sertti. Bu nasıl mümkün olabilirdi. Kahretsin. Saat kaçtı? Yatağın yanında saat var mı diye bakmak için başımı çevirdim.

“Bana bak.” Başımı tekrar kendine çevirdi. “Senin tek derdin benim şu anda. Ben ve sana söylediklerim. Ve şimdi ağzınla beni rahatlatmanı istiyorum.”

İstekliliğimi göstererek ağzımı açtım. Derken dördüncü kez ağzıma boşaldı ve inleyerek üzerime uzandı. Onu rahatlatmanın verdiği memnuniyetle gülümsedim.

Sekizinci Bölüm

Tenimi yakan güneş ışııyla uyandım ve sersem bir halde birkaç kez gözlerimi kırptım. Neredeydim? Sağ tarafıma baktığımda üst tarafta büyük bir yatak gördüm. Tabii ya. Yerde, Nathaniel'in yatağının yanında yatıyordum.

Bacaklarımı gerip esnedim. Varlığını uzun zaman önce unutmuş olduğum yerlerim ağrıyordu. Tereddütle yerden kalktım ve birkaç adım attım. Bir küvet için sağ kolumu ya da sol kolumun bir kısmını verebilirdim ama görünüşe göre sıcak bir duşla yetinecektim.

Uzun bir duştan sonra mutfağa gittim. Nathaniel masada oturmuş –*benim* masamda– tahminime göre telefonuna yapışmış, mesaj ve e-postalarına bakıyordu. Mükemmel görünüyordu.

Biyoloji kadınlara büyük bir kazık atmıştı.

Gerçekten, büyük bir kazık.

“Zor bir gece miydi?” diye sordu yüzüme bile bakmadan.

Her şeye boş vermiştim. Benim masamdaydı. Açık açık konuşabilirdim.

“Tekrar söyler misin?”

“Zor bir gece miydi?” diye tekrar sordu dudak kenarlarını yukarı kaldıran hafif bir gülümsemeyle.

Kahvemi koydum ve gözlerimi ona diktim.

Benimle uğraşıyordu. Zar zor yürüyordum, kahrolası yerde uyumaktan sırtım ağrıyordu, üstelik bütün bunlar onun suçuydu ve hâlâ benimle uğraşıyordu, ha?

Hastalıklı ve dolaylı bir bakış açısıyla bakılırsa tatlı bir durumdu aslında.

Tezgâhtan bir yaban mersinli çörek aldım ve temkinli bir şekilde sandalyeme oturdum. Acımı gizleyemiyordum.

“Proteine ihtiyacın var,” dedi.

“Ben iyiyim,” diye karşılık verdim çöreğimden bir ısırık alırken.

“Abigail.”

Ayağa kalktım, buzdolabının üstüne baktım ve bir paket pastırma çıkardım. Kahretsin. Şimdi de yemek yapmam gerekecekti.

“Isıtcıya senin için iki tane haşlanmış yumurta koydum.” Pastırmayı bırakıp yumurtaları oldukları yerden alırken gözleriyle beni izledi.

“İbuprofen mikrodalganın yanındaki ikinci dolabın ilk rafında.”

Acınacak haldeydim. Büyük ihtimalle beni boyunduruğu altına almamış olmayı dilerdi.

“Bu sabahki tavrın beni hayal kırıklığına uğrattı. Geç vakte kadar uyumana izin vermemeliydim.”

Arkama dayandım ve suratımı astım.

“Bana bak,” diye emretti. “Gitmem gerek. Yardım yemeğine gitmek üzere, giyinmiş halde saat tam dört buçukta beni girişte bekle.”

Başımı salladım.

Ayağa kalktı.

“Odanın karşısındaki misafir odasında büyük bir küvet var. Onu kullanabilirsin.”

Bunu söyledikten sonra gidiverdi.

Uzun bir banyo ve ibuprofenden sonra kendimi insan gibi hissettim. Kurulandıktan sonra bir bardak çay yapıp mutfak masasında oturdum ve Felicia’yı aradım.

“Selam,” dedim telefonu açtığında.

“Abby, telefon açmaya iznin olduğunu bilmiyordum.”

“Aslında zannettiğin gibi değil.”

“E, sen öyle diyorsan,” dedi, *umurumda değil, sen ne dersin de inanmayacağım*, diyen bir ses tonuyla. “Elbette yalnız olduğuna ve yapacak daha iyi bir şeyin olmadığına göre.”

Felicia beni her zaman böyle savunmasız yakalayamazdı. “Yalnız olduğumu nereden biliyorsun?”

“Jackson bu akşamki yardım yemeğinden önce Nathaniel ve Todd diye bir arkadaşıyla golf oynayıp yemek yiyeceğini söyledi. Büyük ihtimalle şu aşamada Nathaniel sadece sana bilmen gereken şeyleri söylüyordur, bu yüzden nerede olduğunu bilmiyorsundur.”

Kendini beğenmiş gülümsemesini telefonun diğer tarafından duyabiliyordum, Felicia'yı aramanın iyi fikir olacağı hissine nereden kapıldığıma anlam veremeyerek kendime kızdım.

"Bu sabah çok vakit geçirmedik," diye cevap verdim, sanki Nathaniel'in bana nereye gideceğini söylememiş olması umurumda değilmiş gibi. Aslında bu bir yalandı, tuhaf bir şekilde bu beni üzüyordu.

"Bu arada unutma, Jackson, Nathaniel'la aramdakileri..."

"Açık söylemek gerekirse, Abby, senin sapıkça seks hayatın hiçbir normal bir ilk buluşmanın gündemi olamaz."

Ön kapı açılıp kapandı.

"Kapatmalıyım. Nathaniel döndü," dedim bir yandan telefonu kapatmak için bir neden bulmuş olmaya, bir yandan da Nathaniel'in eve dönmüş olmasına sevinerek.

"Emin misin?" diye sordu bu sefer gerçekten ilgilenerek. "Daha çok erken, hem ayrıca Jackson işleri bittiğinde arayacağını söyledi ve henüz aramadı."

"Gitmeliyim. Hoşça kal." Tam birisi mutfığa girerken telefonu kapattım. Gelen Nathaniel değildi. Uzun boylu, zarif, kısa kahverengi saçlı, kırmızı gözlüklü bir kadın şaşkınlıkla, tıpkı benimkine benzer bir ifadeyle, bana bakıyordu.

"Ooo, pardon, evde biri olduğunu bilmiyordum."

"Kimsiniz?" diye sordum, eve birisi uğrayacak olsaydı Nathaniel'in bundan bahsetmiş olacağını düşünerek.

"Elaina Welling," dedi elini uzatırken.

“Eşim Todd, Nathaniel’in eski arkadaşıdır.” Uzattığı eli sıktım. “Abby King. Kusura bakmayın. Nathaniel uğrayacağınızdan bahsetmedi.”

Elinde siyah saten bir gece çantası tutuyordu.

“Elbiseyi bıraktığımda bunu getirmeyi unutmuşum.” Gözleri گردانlığima takıldı. Muzipçe gülümsediğine yemin edebilirdim.

“Çay alır mısınız?” diye sordum.

“Evet, aslında alırım,” dedi otururken.

Bir fincan çay koydum, hoşça sohbet ettik. Daha on beş dakika içinde sanki onu yıllardır tanıyormuşum hissine kapıldım. Elaina uzun zamandır konuştuğum en nazik, en akli başında insandı. Liseye başlamadan önce Clarklarla aynı mahalleye taşınmıştı, Linda ona bir nevi annelik yapmıştı. Elaina’nın kendi annesini daha çocukken kaybettiğini duyunca kendimi ona yakın hissettim. Dört yıl önce kaybettiğim annemden bahsederken Elaina başını sallamış ve şöyle demişti:

“Onu her zaman özleyeceksin ama emin ol gitgide alışıyorsun.” Konuşmamız sırasında birkaç kez gözlerinin گردانlığima takıldığını fark ettim ama hiçbir şey söylemedi. Bir an için Nathaniel’in yaşam tarzı hakkında arkadaşlarının ve ailesinin hiçbir şey bilmediğini söylerken yalan söylemiş olup olamayacağını düşündüm ama sonra onun yalan söyleyecek biri olmayacağına karar verdim.

Elaina telefonuna bakıp da çığlık atuncaya kadar ikimiz de yarım saat geçtiğini fark etmemiştik. “Hayır olamaz,

saate bak! Eğer geç kalmak istemiyorsak işe koyulmalıyız.” Ayrılırken yanaklarımdan öptü ve akşam daha uzun konuşacağımıza söz verdi.

Renkli bir hayal gücüm vardı. Nathaniel’in giymemi isteyeceği elbiseyi hayal etmeye çalıştığımda itiraf etmeliyim ki aklıma ilk gelen deri ve dantel olmuştu. Ama yatakta beni bekleyen elbise gerçekten muhteşemdi. İki yıllık maaşımla bile alamayacağım, eşi benzeri olmayan bir tasarımdı. Siyah satenden, düşük büzgü yakalı ve ince askılı bir elbiseydi, bayağı ya da çok açık olmadan vücudu saran bir kesimi vardı. Yere kadar uzundu, sadece uçları biraz hareketliydi. Elbiseye bayılmıştım.

Normalde makyaj yapmazdım ama Felicia Kelly en iyi arkadaşımdı ve kozmetik mağazalarına bakmadan edemezdi, dolayısıyla ben de ondan birkaç uygulama öğrenmiştim. Yapabileceğim en iyi şekilde saçlarımı yukarıdan topladıktan sonra aynaya baktım.

“Hiç de kötü değil, Abby,” dedim kendi kendime. “Sanırım kendini ve Nathaniel’ı utandırmayacak şekilde görünmeyi başarabildin.”

Hızlıca yatak odama gidip topuklu ayakkabılarımı giydim ve işte, hazırdım. Antrede Nathaniel ile buluşmak için merdivenlerden indim ve itiraf ediyorum, ilk buluşmasına giden bir genç kız gibi başım dönüyordu. Antreye gelince durdum. Nathaniel arkası dönük beni bekliyordu. Üstünde uzun, yün bir palto vardı. Boynuna koyu renk bir atkı dolamıştı, saçları yakalarına dokunuyordu. Geldiğimi

duyunca yüzünü döndü. Nathaniel’i hem kot pantolonla hem de takım elbiseyle görmüştüm. Ama dünyada smokin giymiş bir Nathaniel’dan daha güzel bir şey olamazdı.

“Güzel görünüyorsun,” dedi.

“Teşekkür ederim, efendim,” derken yutkunmaya çalıştım. Elinde siyah bir şal tutuyordu.

“Gidelim mi?”

Başımı salladım ve bulutların üzerinde yürürmüş gibi ona doğru yürüdüm. Nasıl yapmıştı bilmiyorum ama bana kendimi gerçekten güzel hissettirmeyi başarmıştı.

Elleri hafifçe omuzlarıma değerek şalı omzuma sardı. Dün gecedен manzaralar istemsizce kafamın içinde belirliyordu. O elleri ve vücuduma neler yaptıklarını düşündüm.

Evden çıkarken bunu anlatmanın başka bir yolu olmadığına karar verdim – gergindim. Nathaniel ile dışarıda görüneceğim için gergindim. Bir keresinde toplum içinde beni utandıracak bir şey yapmayacağını söylemişti. Bu sözüne dayanarak yemek masasında ona oral seks yapmamı istemeyeceğini umdum. Ayrıca ailesiyle tanışacak olmaktan dolayı da gergindim. Benim hakkımda ne düşüneceklerdi? Şimdiye kadar genelde kütüphanecilerle değil, yüksek sosyetenin insanlarla çıkmıştı.

New York’ta ocak ayı soğuk geçerci ve bu, tarihteki en soğuk ocak aylarından biriydi. Ama Nathaniel her şeyi düşünmüştü; araba çalışıyordu ve içerisi sıcaktı. Gerçek bir centilmen gibi yolcu koltuğunun kapısını açtı ve ben

oturduktan sonra da kapattı. Uzun bir süre sessizce gittik. Sonra radyoyu açtı ve hafif bir piyano sesi arabaya yayıldı.

“Ne tür müzikten hoşlanırsın?” diye sordu. Çalan yumuşak melodi beni rahatlatmıştı. “Bu çalan iyi,” dedim.

Bu, yol boyunca konuştuğumuz tek şey oldu.

Salona vardığımızda arabayı vale aldı ve binanın girişine doğru yürüdük. New York’ta yaşamaya başladığımdan bu yana gökdelenlere ve kalabalıklara alışmışım ama normalde sadece uzaktan seyrettiğim o merdivenleri çıkmak ve yüksek sosyetenin bir parçası olmak beni şaşkına çevirmişti. Neyse ki Nathaniel elini sırtıma koymuştu ki bu beni anlamsız bir şekilde rahatlattı. Nathaniel paltosunu ve şalımı vestiyerdeki kadına verirken derin bir nefes alıp bekledim. İçeri girdikten dakikalar sonra Elaina kolunda uzun, yakışıklı bir adamla bize doğru geldi.

“Nathaniel! Abby! İşte buradasınız!”

“İyi akşamlar, Elaina,” diye selamladı Nathaniel hafifçe başını eğerek.

“Görüyorum ki Abby ile tanışmışsınız bile.” Bana dönüp bir kaşını kaldırdı. Ona Elaina’nın ziyaretinden bahsetmemiştim – neden olduğunu bilmesem de onun bundan memnuniyetsizlik duyacağını hissettim. “Hadi, rahatla artık,” dedi Elaina el çantasıyla Nathaniel’in göğsüne vurarak.

“Bugün evine uğradığımda Abby ile birer fincan çay içtik – yani evet, Nathaniel, çoktan tanıştık.” Bana döndü, “Abby, bu benim kocam Todd, Todd bu da Abby.”

El sıkıştık. Todd hoş birine benziyordu. Karısının aksine gözleri gerdanlığıma hiç takılmadı. Jackson ile Felicia'nın gelip gelmediğine bakmak için etrafıma bakındım.

"Nathaniel," dedi bir başka kadın sesi. Kendisine soylu bir hava veren zarafet ve şıklığıyla önümüzde bir kadın duruyordu. Yine de gözleri sıcak ve gülümsemesi samimiydi. Onun Nathaniel'in teyzesi olduğunu hemen anladım.

"Linda," diyerek Nathaniel bu tezimi doğruladı. "Seni Abigail King ile tanıştırayım."

Nathaniel bana Abigail diye hitap edebilirdi ama onun çevresindeki herkesin bana böyle hitap etmesine izin veremezdim.

"Abby," diye düzelttim elimi uzatırken. "Lütfen bana Abby deyin."

"Nathaniel senin New York Halk Kütüphanesi'nde çalıştığından bahsetti, Orta Manhattan binasında," dedi Linda el sıkışmamız bittikten sonra. "Hastaneye giderken oradan geçiyorum. Belki bir gün öğlen yemeği yeriz."

Buna iznim var mıydı? Nathaniel'in teyzesiyle öğlen yemeği yemeye iznim var mıydı? Bu çok özel bir durum olurdu. Yine de Linda'yı geri çeviremezdim. Onu geri çevirmek istemedim. "Memnuniyet duyarım."

En sevdiği yazarların yeni kitaplarının ne zaman çıkacağını sordu. Nathaniel araya girene dek birkaç dakika kadar beğendiklerimiz ve beğenmediklerimiz hakkında konuştuk – ikimiz de korku seviyorduk ve pek bilim kurgu okumuyorduk.

“Bize şarap alacağım,” dedi bana, “kırmızı mı beyaz mı?” Donakaldım. Bu bir çeşit test miydi? Ne tür şarap istediğim gerçekten umurunda mıydı? Doğru cevap neydi? Teyzesiyle konuşurken kendimi o kadar rahat hissediyordum ki sıradan bir yemek randevusunda olmadığımı unutmuştum.

Nathaniel sadece benim duyabileceğim şekilde yaklaştı. “Özel bir niyetim yok. Sadece bilmek istiyorum.”

“Kırmızı,” diye fısıldadım.

Başını salladı ve içkilerimizi almaya gitti. Giderken onu izledim, onu sadece yürürken izlemek bile müthiş bir zevkti. Tam garsona doğru giderken bir delikanlı yolunu kesti.

İkisi kucaklaşırken Elaina’ya döndüm. “O kim?” Nathaniel’in karşısına böyle çıkıp da sarılmaya kolay kolay cesaret edecek birini hayal edemiyordum.

“Kyle,” dedi. “Nathaniel’in alıcısı.”

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Alıcısı mı?”

“Tabii ki Nathaniel’in kemik iliği alıcısı.” Odanın girişindeki afişi işaret etti. Bunun New York Kemik İliği Derneği’nin yardım gecesi olduğunu o zaman anladım.

“Nathaniel kemik iliğini mi bağışladı?”

“Birkaç yıl önce. Kyle sekiz yaşındaydı sanırım. Nathaniel onun hayatını kurtardı. Vücudunun dört yerinden içeri girdiler ve tüm bu süre boyunca Nathaniel uyanıktı. Bir hayat kurtarmanın buna değdiğini söyledi.”

Nathaniel döndüğünde gözlerim hâlâ fal taşı gibi açıktı. Neyse ki kısa süre sonra yemeğe çağırdılar da dikkatimi başka konulara verebildim.

Jackson ve Felicia masaya çoktan oturmuştu. Karşılıklı oturmuş, sohbete dalmışlardı. Nathaniel oturmam için sandalyemi çekti. Felicia kısaca güldü ama hemen Jackson'a geri döndü.

“Sanki bize çok şey borçlular gibime geliyor,” dedi Nathaniel oturduktan sonra.

“Abby,” dedi Jackson sonunda kalkıp masanın öbür tarafından elimi sıkarken. “Sanki seni tanıyormuş gibi hissettim.”

Felicia'ya sinirli bir bakış attım. Yüzünde *ben anlatmadım* bakışı vardı. *Neden bahsettiğini bilmiyorum.*

“Selam, Nathaniel,” dedi Jackson. “Kankalarla çıkmamız ne kadar havalı değil mi? Ancak kardeş olsalar bundan iyi bir durum olurdu.”

“Kes sesini, Jackson,” dedi Todd. “Biraz terbiyen varmış gibi davran.”

“Çocuklar, lütfen,” Linda araya girdi. “Böyle yapmaya devam ederseniz Felicia ve Abby bize bir daha katılmak istemeyecekler.” Linda'nın tabiriyle *çocuklar* şamataya abartmadan devam etti. Büyürken hareketli bir çocukluk geçirdikleri anlaşılıyordu. Her biri diğeriyle uğraşıyordu. Hatta Nathaniel bile zaman zaman onlara katılıyordu ama içlerinde en vakur olan oydu.

Önce aperatiflerimiz servis edildi. Garson önüme içinde üç büyük deniz tarağı olan bir tabak koydu.

“Aman be anne!” dedi Jackson. “Sadece üç tanecik deniz tarağı ha? Yakında play-off maçlarımız başlayacak.” Her seferinde “kadınsı” yemekler hakkında söylene söylene yine de yedi.

Nathaniel kulağıma, “Jackson’ı ayılar büyüttü, Linda eve girmesine arada sırada izin verirdi. Bu yüzden de takıma çok uygun. Hepsi de hayvan gibi,” dedi.

“Söylediğini duydum,” dedi Jackson masanın diğer tarafından.

Felicia kıkırdadı.

Arkasından salata ve başlangıçlar geldi. Jackson’ı bilmem ama ben epey doyuyordum. Yemek boyunca sıradan bir sohbet sürdü. Elaina’nın moda tasarımcısı olduğunu öğrendim. Podyum kazalarını anlatıp herkesi güldürdükten sonra Jackson futbol hikâyeleri ile araya girdi.

Başlangıçlarımız bittikten sonra Nathaniel’a, “Tualete gitmeliyim,” dedim. Ayağa kalktım, masadaki diğer üç adam da aynısını yaptı. Neredeyse vazgeçecektim. Bunu okumuş, hatta filmlerde de görmüştüm ama sırf ben ayağa kalktım diye erkek dolu bir masanın tümünün ayağa kalktığına hiç tanık olmamıştım. Felicia bile şok olmuştu.

Neyse ki Elaina, “Sanırım ben de seninle geleceğim, Abby” diyerek durumu kurtardı. Elimden tuttu ve yolu gösterirken, “Hadi gidelim,” dedi.

Elaina önde, masaların arasından tuvaletlere doğru süzıldük. “Sanırım hepimizi bir arada görmek biraz bunaltıcı olmalı ama alışırsın.” dedi. Aile buluşmalarına pek fazla davet edileceğimi sanmadığımı söylemeye cesaret edemedim. Tuvalete vardığımızda benim mutfağımdan bile büyük bir makyaj bölümü bizi karşıladı. İşimi bitirdiğimde Elaina beni büyük, ışıklı konsolun önünde bekliyordu.

“Hiç içine bir şey doğduğu olur mu, Abby?” diye sordu. Anlam veremediğim bir şekilde, mükemmel görüldüğü halde burnunun üstünü pudraladı.

“Bilirsin, yani gerçekten bir şeyden emin oldun mu? Tüm kalbinle?” Omzumu silktim ve Elaina’ya özenip makyajımı tazelemeye başladım.

“Bana oldu,” diye devam etti. “Ve bilmeni istiyorum, sen Nathaniel’a iyi geleceksin.” Bana bir bakış attı. “Umarım bunu söylememden rahatsız olmamışsındır. Sadece sanki birbirimizi eskiden beri tanıyormuşuz gibi hissettiğim için söylemek istedim.”

“Ben de aynı şeyi düşünüyorum,” dedim. “Yani seninle eskiden beri tanışıyormuş gibi hissetmek konusunda.” Nathaniel için iyi olduğum konusunda değil. Kesinlikle onu kastetmemiştim.

“Bazen pislüğün biri olabildiğini biliyorum ve tanınması zor biri ama onu hiç bu geceki kadar çok gülerken görmemişim.” Bana döndü. “Bunun sebebi sen olmalısın.”

Rujumu tazelerken ellerim titriyordu. Bu konuşmayı sonra, o gece geç saatte karanlıkta yatarken düşünecektim.

Ya da Nathaniel'dan uzak olduğum hafta içi boyunca, gözlerinin içine bakıp da ne düşündüğünü anlamak zorunda olmadığım zaman.

Ruju çantama attım. Elaina bana sarıldı. "Sert görüntüsünün seni yanıltmasına izin verme. Muhteşem bir adamdır."

"Teşekkürler, Elaina," diye fısıldadım.

Döndüğümüzde tatlı ve kahvelerimiz masada bekliyordu. Bütün erkekler yine ayağa kalktı. Nathaniel sandalyemi çekti. Elaina masanın karşı tarafından göz kırptı. Çikolatalı *cheesecake*'ime baktım. Haklı olabilir miydi?

Tatlıdan sonra küçük bir grup çalmaya başladı. Salonda bazı çiftler dansa kalktılar. İlk çalan iki şarkıda oturduğum yerden dans edenleri izlemekten keyif aldım. Üçüncü şarkı yavaştı. Basit bir piyano melodisiydi.

Nathaniel ayağa kalkıp elini uzattı. "Benimle dans eder misin, Abigail?"

Dans etmeyi becermek bir yana, dans pistini Macarena dansının kötü bir versiyonundan daha hızlı boşaltmamla tanınırdım ama aklım hâlâ Elaina'nın bana söylediklerinde ve karşımda oturmuş, gülüşünü saklamak için eliyle ağzını kapatmış Linda'daydı.

Nathaniel'a baktım; bana bakıyordu ve ben bunun bir talimat olmadığını biliyordum. Onu geri çevirebilirdim. Kibarca reddederdim ve bu konuda hiçbir şey denmezdi. Ama o anda onun kollarında olmaktan ve varlığını kollarımda hissetmekten başka istediğim bir şey yoktu.

Elini tuttum. "Evet."

Onunla olunabilecek en samimi şekilde beraber olmuştuk ama kendimi Nathaniel'a hiçbir zaman elini belime dolayıp da beni kendisine çektiği zaman kadar yakın hissetmemiştim. Ellerimiz birleşti ve göğsüne yaslandı.

Kollarında titrediğimi hissettiğinden emindim. Başından beri planının beni insanların içinde titretip acı çekertmek olduğunu düşünmeye başladım. Öyle olsa şaşırmazdım.

"Güzel zaman geçiriyor musun?" diye sordu ılık nefesiyle kulağımı okşayarak.

"Evet, geçiriyorum." dedim "Oldukça güzel."

"Herkes sana bayıldı." Beni kendine çekti ve şarkı boyunca yavaşça pistte dans ettik.

O gece Nathaniel hakkında öğrendiğim her şeyi baştan düşündüm. Tamamen yabancı birine nasıl kemik iliğini bağışladığını, arkadaşlarıyla ve ailesiyle şakalaşmalarını. En çok da Elaina'yı ve bana tuvalette söylediklerini düşündüm. Bütün bunları düşündüm ve bir gece önce beni yatağa bağlamış olan adamla bağdaştırmaya çalıştım. Hizmet edilmesi zor bir insan olduğunu söyleyen adamla.

Dans ederken bir şeyden emindim, Nathaniel West'e ciddi şekilde âşık olmaya tehlikeli derecede yakındım.

Gece yarısından biraz önce Nathaniel'ın evine vardık. Sessiz bir yolculuk olmuştu. Benim için sorun yoktu. Hiç kimseyle sohbet edecek havada değildim. Özellikle de Nathaniel ile.

Nathaniel kapıyı açar açmaz Apollo bize doğru koştu. Elbisemi pisleteceğinden korkarak geri çekildim.

“Elbiseni çıkarmadan odamda bekle, ofisimde yaptığın gibi,” dedi Nathaniel.

Yavaşça merdivenleri çıktım. Yanlış bir şey mi yapmıştım? Akşam olanları gözden geçirdim ve yapmış olabileceğim hataları düşündüm. Nathaniel’a Elaina’nın uğradığını söylememiştim. Herkesin bana Abby demesinde ısrarcı olmuştum. Linda’ya onunla yemek yiyebileceğimi söylemiştim. Ne çeşit şarap istediğimi sorması bir sınav olabilir miydi? Beyaz demem mi gerekirdi? Ya da, *siz hangisinden isterseniz, Bay West*, demem mi daha iyi olurdu?

Her birisi birbirinden gülünç üç bin çeşit hata bulabilirdim. Keşke evden ayrılmadan önce bana biraz bilgi verseydi, diye düşündüm.

Odaya girdiğinde hâlâ giyinikti. En azından ben öyle düşündüm. Başım eğikti ve tek gördüğüm önüme geldiği sırada gördüğüm ayakkabıları ve pantolonuydu.

Her adımı bir öncekinden daha yavaş bir şekilde yürüterek arkama geçti. Ellerini elbisenin üstüne doğru kaldırdı.

“Bu gece göz kamaştırıcıydın.” Saçımdaki tokaları çıkarmaya başladı. Yumuşak bukleler omuzlarıma döküldü.

“Ailem şimdi senden başka bir şey konuşmayacak.”

Bu sinirli olmadığı anlamına mı geliyordu? Hiçbir şeyi yanlış yapmamış mıydım? Bu kadar yakınımıdayken düşünemiyordum bile.

“Bu gece beni hoşnut ettin, Abigail.” Sesi sakindi. Dudakları sırtımda dans ediyordu ama tenime değmiyordu. “Şimdi memnun etme sırası bende.”

Yavaşça elbisemin fermuarını indirip askılarını omuzlarımdan düşürdü. Artık dudakları üzerimdeydi. Elbise aşağıya düşene ve ayaklarımın dibinde bir yığın olana kadar omurgam boyunca öpmeye devam etti.

Beni kollarının arasına aldı ve yatağına götürdü. “Uzan,” dedi. Dediğini yapmaktan başka bir seçeneğim yoktu.

Çorap giymemiştim. Bacaklarımın arasından eğildi ve ayakkabılarımı çıkardı. Yere düştüler. Başını kaldırdığında gözlerimiz buluştu. Sonra eğildi ve bileğimin içine bir öpücük kondurdu. Nefesim kesildi.

Durmadı. Dudakları nazikçe bacaklarımdan yukarı çıkarken bir eli de diğer bacağımı okşuyordu. Külötuma ulaştı ve bir parmağı bel lastiğinden yakaladı. Ne yapacağını gayet iyi biliyordum.

“Yapma,” dedim eline dokunarak.

“Bana ne yapacağımı söyleme, Abigail,” diye fısıldadı. Külötumu sıyırdı. Bir kez daha önünde çınlıçplak kalmıştım. Bunu bana daha önce kimse yapmamıştı. Beni *oradan* öptü. Bunun arkasından ne geleceğinden emindim. Bunun için yanıp tutuşuyordum, istiyordum. Beklenti içinde gözlerimi kapattım.

Tam klitorisimden beni hafifçe öptü. Aklım başımdan giderken çarşafımla yapıştım. Artık ne yaptığı umurumda

değildi. Sadece onu arzuluyordum. Hem de ölesiye. Ne şekilde isterse öyle.

Bana oral seks yaptı ve tekrar öpmeye devam etti. Acele etmeden, yavaş hareketlerle, alışmamı sağlayarak. Fısıltı kıvamında, düzensiz öpücükler konduruyordu.

Sonra yalamaya başladı. Yatakta sıçradım. Kahretsin. Bu dilin yanında parmakları hiçbir şey kalmıştı. Yumuşak ve yavaşça yalıyor, ısıırıyordu. Bacaklarımı kapatıp bu zevki içimde tutmak için çabaladıysam da elleriyle dizlerimden tutup tekrar ayırdı.

“Beni seni bağlamak zorunda bırakma,” diyen sesi beni titretip tüm bedenimi baştan aşağı ürpertiyordu. Dili tekrar oradaydı, tam istediğim yeri yalıyor, hafifçe ısıırıyordu. Bu süre içinde klitorisimin o bildik karıncalanması dudaklarının olduğu yerden bacaklarıma, bedenime, göğüslerime ve göğüs uçlarıma yayıldı.

Hayır, azgınlıktan böyle hissetmiyordum. Bu Nathaniel’in elleriydi. Elleri göğüs uçlarıma okşarken, ağzıyla bana muamele yapıyordu. Çekiyor, vuruyordu.

Alt kısmımı emip ısıırıyordu.

Çarşafı bileklerime dolamış, her seferinde kendimi ona doğru sertçe itiyordum. Dil darbeleri klitorisimin çevresinde geziniyordu. Nathaniel’in yumuşak darbeler verip içine çektiği yerde başlayan ve bütün bedenimi saran zevkle çığlık attım.

“Sanırım artık odana gitme vaktin geldi,” diye fısıldadı Nathaniel nefesim normale döndüğünde.

Hâlâ giyinikti.

Doğruldum. “Peki ya sen?..” Nasıl söyleyeceğimi bilemedim. O doyuma ulaşmamıştı ve bu adil değildi.

“Ben iyiyim.”

“Ama karşısındakine hizmet etmesi gereken bendim,” diye devam ettim.

“Hayır,” dedi. “Şu anda ne söylersem onu yapman gerekiyor, ben de sana odana gitme vaktinin geldiğini söylüyorum.”

İçime sıcaklık dolmuş ve hafiflemiş bir halde yataktan indim. Bacaklarımın beni nasıl taşıdığına hayret ettim.

Günün karmaşık duyguları ve yaşadığım rahatlamamanın etkisiyle yatar yatmaz uyudum.

Müziği duyduğum ilk geceydi, bir yerlerde sakin ve tatlı bir piyano çalıyordu. Hassas ve cezbediciydi. Rüyamda sesi aradım, kimin çaldığını, sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştım. Ama sürekli kayboldum ve her sonsuz koridor birbirinin aynısıydı. Her nasılsa, müziğin yuvam olduğunu biliyordum ama yine de ona ulaşamadım ve rüyamda dizlerime kapanıp ağladım.

Dokuzuncu Bölüm

O gece huzursuz uyudum, dönüp durdum ve sonunda sersem bir halde uyandım. İçimi sebebini bilmediğim bir hüznün kapladı. Sadece müzikle ilgili bir şey olduğunu biliyordum ama ne olduğunu bulamıyordum. Aklım bulanık bir halde dönüp tekrar uykuya daldım.

Beş buçukta uyandığımda Nathaniel'in neden hafta içi sekiz saat uyumamı istediğini anladım, hafta sonları uyumak her zaman mümkün olmuyordu. İnildeyerek yataktan kalktım.

Altıyı çeyrek gece duşumu almış ve giyinmiş halde hazırdım. Spesiyalim olan yumurtalı ekmeğimi yapmak için dünya kadar vaktim vardı. Spor odasının kapısından ışık sızıyordu. Nathaniel çoktan uyanıp güne başlamış olmalıydı. Bir gün olsun ondan önce uyanabilecek miyim diye düşündüm.

Muzları dilimleyip yumurtaları çırparken esnedim. Yemek pişirmeyi, besleyici ve lezzetli öğünler hazırlamayı seviyordum. Eğer kitapları bu kadar çok sevmeseydim şef olurdum.

Apollo içeri girdiğinde ekmekleri kızartıyordum.

“Merhaba, Apollo. Neler oluyor?” diye seslendim.

Hafifçe havladı, gerindi ve yerde yuvarlandı.

“Senin de mi uykun var?” diye sordum esneyerek. Muz püresini pişirirken önceki geceyi düşündüm. Hâlâ gerçeküstü görünüyordu. Ama çok eğlenceliydi. Herkes çok nazikti. Hele Nathaniel... Özellikle de Nathaniel’i, dans edişimizi ve yatak odasında yaptıklarımızı düşündüm.

Sosu neredeyse yakıyordum.

Saat yedide kahvaltısını hazırladım, yumurtalı ekmeği tabağa koyup üzerine de sos döktüm.

“Kendine bir tabak hazırla ve otur,” dedi. Bir gece önceki centilmenden eser yoktu. Yine de içinde bir yerlerde olduğunu biliyordum.

Tabağımı alıp oturmuş ve tam ilk lokmamı almıştım ki tekrar konuştu. “Bugün seninle ilgili planlarım var, Abigail,” dedi. “Beni tatmin edebilmen için seni hazırlayacağım.”

Beni kendisine zevk verecek şekilde hazırlama planları mı? Nasıl yani? Yoga yapıyordum. Koşuyordum. Beslenme planını uyguluyordum. Daha ne bekliyordu ki?

Ama mutfak masasında değildik.

“Evet, efendim,” dedim tabağıma bakarak. Kalbim yerinden çıkacaktı. İştahım kaçmıştı. Tabağımın kenarından bir parça ekmekle sos sıyırdım.

“Yemeğini ye, Abigail, boş mideyle bana hizmet edemezsin,” dedi.

Eğer sinirlerim dayanmaz da Nathaniel'in üstüne boylu boyunca kusarsam hiçbir hizmet yapabileceğimden emin değildim. Yine de bu düşünceyi kendime sakladım. Ekmekten bir ısırık aldım. Sanki karton yiyormuş gibi hissettim.

Nathaniel'i tatmin edecek kadar yedikten sonra masayı toplayıp yemek odasına, onun yanına döndüm.

"Üstünde çok fazla kıyafet var," dedi. "Odama git ve hepsini çıkar."

Odasına giderken beynim kendisiyle cebelleşiyordu. Yapmamış olduğumuz ne yapabiliriz ki, diye düşündüm kendimi sakinleştirmeye çalışarak. Üç kez sevişmiştik, bir gece önce bana oral seks yapmıştı ve ben de en az üç kez ona oral seks yapmıştım. Sırada ne varsa kaldırabilirdim.

Biraz da olsa sakinleşmeyi başarmıştım. Ama odasına girer girmez donup kaldım. Odanın ortasında sandalye gibi bir şey vardı, en azından bana sandalye gibi gelmişti. Bel yüksekliğindeydi ve bir de basamağı vardı.

O gergin heyecan geri dönmüştü. Kıyafetlerimi çıkarıp kapının yanındaki kıyafet yığınının üstüne koydum. Sonra o ahşap mekanizmayı inceledim.

"Bu bir kırbaçlama sandalyesi," diye açıkladı Nathaniel odaya girdiğinde. "Ben bunu ceza vermek için kullanıyorum ama başka şekillerde de kullanılabilir."

Beynimin mantıklı yanı *hadi söyle*, diye yalvardı. *Terebentin de, hadi!*

Çılgın yanı ise, *hayır yapma, bunu istiyorsun*, diyerek ona engel oldu.

Nathaniel ise içimdeki bu mücadeleyi fark etmemişti. Ya da belki umursamamıştı.

“Ayağa kalk ve sırtüstü uzan,” dedi.

Hadi ama sadece dört hece söyleyeceksin. Sonra evine gidebilirsin, diyerek müdahale etti mantıklı yanıma yine.

Dört kısa hece. Sonra da onu bir daha görmeyeceksin. Canımı yakamayacak. Ama çılgın yanıma kalmak istiyordu. Nathaniel’i istiyordu.

Sana asla kalıcı bir zarar vermeyeceğini söylemişti. Bunun acıtmayacağını söylememişti. Mantıklı yanıma haklıydı.

“Abigail.” Nathaniel derin bir nefes aldı. “Bu yorucu olmaya başladı. Sana tekrar sormayacağım. Ya dediğimi yap ya da güvenli kelimeni söyle.”

Beş saniye kadar seçeneklerimi düşündüm. Çılgın tarafıma kazandı. Mantıklı yanıma beni uzun bir tatile çıkarmakla tehdit etti.

Derin bir nefes alıp sandalyeye çıktım. Ahşap düzdü ve vücudumun sığabileceği oyuk bir yeri vardı.

Tamam bu çok da kötü değildi.

Nathaniel arkamda bir şeyler yapıyordu. Çekmeceleri açıp kapattığını duydum. Kalçalarımın yanına bir şeyler yerleştirdi.

“Sana cuma akşamı ne söylediğimi hatırladın mı?” diye sordu. Bu imalı bir soruydu. Bana özel olarak söylenmedikçe konuşmamam gerekiyordu. Aklımı karıştırıyordu.

Cuma gecesine gittim tekrar. Bir sürü seks, uykusuz saatler, bir sürü seks, ağrılar ve can yanımları, seks, istiridye

sosu, daha fazla seks... Gerisi büyük bir boşluktu, ne söylemek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Belime iki sıcak el yerleşti, arka tarafıma bir şeyler dokunduğunda bana anal seksten bahsettiğini hatırladım.

Terebentin! diye haykırdı mantığım. *Terebentin!*

Kelimeyi beynimin içinde, ait olduğu yerde tutabilmek için dişlerimi kenetledim. Bedenimin diğer yerlerini de kilitledim. Kahretsin. *Tüm* bedenimi kilitlemiştim.

“Rahatla,” dedi kalçalarımı okşayarak. Başka bir zaman olsaydı bu çok iyi hissettirirdi. Herhangi bir zaman. Üzerimde ellerini hissetmekten çok mutlu olabilirdim, tabii eğer anal seks istemeyecekse.

Doğru, bunu kırmızı çizgim olarak belirtmemiştim. Sadece biraz daha geç sıra gelir diye düşünmüştüm. Hışırtilı bir şekilde üstünü çıkardı. Derin bir nefes aldım ve bedenimi sabit tuttum. Nathaniel iç geçirdi. “Yatağa geç, Abigail.”

Hızlıca indim, neredeyse ayağım takılıyordu. Nathaniel beni yatağa götürdü, çıplaktı ve muhteşem görünüyordu ama onu bile zar zor fark ettim.

“Rahatlamalısın.” Beni kollarına aldı. “Eğer rahatlamazsan yapamayız.” Dudakları boynumdaydı. Kollarımı ona sardım. Evet, bu bildik bir histi. Bu yapabileceğim bir şeydi.

O muhteşem dudaklar bana inanılmaz şeyler yapıyordu. Dudakları bedenimde gezindikçe bedenim gevşemeye başladı. Dudakları göğsüme dokunup dili göğüs uçlarımı kavrarken başımı arkaya attım. Öpücükleri bedenimde geziniyordu.

Ellerinin sürekli dokunuşu ve hareketleri bedenimi tutuşturuyordu.

“Yaptığım her şey benim kadar senin de zevk alman için.” diye fısıldadı kulağıma. “Güven bana Abigail.”

Ben de istiyordum ona güvenmeyi. Dün geceki beyefendiye güvenmiştim. Ya kırbaçlama sandalyesi olan bir hâkime? Açıkçası ona güvenmesi biraz daha zordu.

İkisi de aynı adam, dedim kendi kendime.

Aklım çok karışmıştı ve ne düşüneceğimi bilmiyordum. Neler olduğunu anlamakta zorlanıyordum. Yapmam gereken en doğru şey neydi? Nathaniel kimdi? Bütün bu süre boyunca Nathaniel rahatlatıcı mırıldanmalarını sürdürdü.

“Sana zevk verebilirim, Abigail,” diye fısıldadı. “Hem de hiç hayal edemeyeceğin bir zevk.”

Tüm direncimi yıkıyordu. Tüm gerekçelerimi yerle bir ediyordu. Ve ben çaresizce ona izin veriyordum. Evet çaresizdim, zaten beni çoktan ele geçirmişti bile.

Geri çekildi ve içime girerken gözlerimin içine baktı. İniltiler içinde etrafına sardığım bacaklarımı gevşettim. İlk kez sevişme sırasında kollarımı serbest bıraktığını fark ettim.

“Kendini rahat bırak, Abigail.” İçimde daha derine girdi. “Yatağımda korkuya yer yok.”

Bir yandan konuşmasıyla beni rahatlatırken, bir yandan da önce geri çekilip sonra daha hızlı bir tempoyla tekrar devam etti.

Bir süre sonra korktuğum şeyin ne olduğunu bile unutmuştum. Hiçbir şey hatırlamıyordum. Sadece Nathaniel,

onun yatağı, içime girip çıkan penisi ve bana zevk vadeden fısıltıları kalmıştı.

Boşalma arzum karnımda bir gerilmeye dönüştü. Nathaniel içimden çıktı, kalçalarımı kaldırdı ve daha derine girdi. Çok yaklaşmışım, hem de çok. Bacaklarımı ona dolamış, kendimi ona doğru itiyordum. Son kez içime girdiğinde arkamda sıcak ve kaygan bir şey hissettim. Tüm bedenimi saran bir zevkle orgazm çıgıllıkları attım.

Bunun esnememe yardımcı olacak bir kış tıkaçı olduğunu ve her gün birkaç saat takmam gerektiğini söyledi. Anal seks şimdiye kadar hiç denemediğim bir şeydi. Gerginlik ve beklenti dışında ne hissedeceğimi bilmiyordum. Ama o bana zevk vereceğini söylemişti. Bunu başka şekilde başarinca ona güvenmeye karar verdim. Henüz bana hiç yalan söylememişti.

O pazar öğle yemeğinden sonra ayrıldım. Nathaniel'dan duyduğum son sözler cuma akşamı saat altıda tekrar geleceğim olmuştu.

O gece eve gittiğimde Felicia kıkırdayıp duruyordu.

"Bütün gün eve dönmeni bekledim," dedi onu içeri buyur ederken. "Sana bir sürprizim var."

Felicia'nın sürprizleri genelde yeni bir ruj olurdu. Ama kanepeye oturup bacaklarımı altımda topladım ve ondan sürprizini açıklamasını istedim.

“Öncelikle,” dedi “Jackson’a vermesi için numaramı Nathaniel’a verdiği için sen dünyada sahip olabileceğim en iyi arkadaşınsın. Jackson şimdiye kadarkilerin en iyisi. Profesyonel oyuncu olduğu için kendini beğenmiş olacağını düşünmüştüm ama hiç de öyle değilmiş; çok mütevazı bir adam. Hele o annesi? İnanabiliyor musun? Çok tatlı! Ya sen tuvalete giderken masadaki tüm erkeklerin ayağa kalkması? Sonra bir de Elaina kalktı sana eşlik etmek için. Sonra...”

“Felicia,” diye sözünü kestim. “Artık sadede gelsen! Bütün akşam neler yaşandığını ben kendi kendime de düşünebilirim.” Yapmayı da planlıyordum zaten. Tabii yalnız kalır kalmaz.

“Doğru,” dedi. “Kusura bakma.”

“Sorun değil. Devam et.”

Yanıma yaklaştı. “Yolda giderken Jackson’a çocukluğu hakkında sorular sordum. Todd’u ne kadar zamandır tanıdıklarını. Elaina’nın Todd ile ne zamandır evli olduğunu. Nathaniel’in çok fazla kadınla çıkıp çıkmadığını...”

“Felicia Kelly!”

“Ben senin en iyi dostunum, Abby. Sana göz kulak olmak benim görevim. İşte, anlatıyorum. Todd, Clarksların yan komşusu olarak büyümüş. Onları yıllardır tanıyor.” Yüzüme şeytani bir sırıtişla baktı ve devam etti. “Nathaniel üç kadınla ciddi anlamda beraber olmuş. İlki Paige, sonra Beth ve sonuncusu da Melanie. Jackson, Melanie’ye ‘İnci Kız’ dermiş çünkü hep inci bir gerdanlık takarmış.” Gerdanlığıma

baktı. “Sana nasıl hitap ettiğini düşünmek bile istemiyorum. Normal bir adam gibi sana yüzük falan veremez miydi?”

Konuşmaya devam etti ama aklım hâlâ önceki söylediklerini algılamaya çalışıyordu. Üç kadın. Üç itaatkâr. En azından ailenin bildiği kadınların sayısı üçtü. Felicia hâlâ konuşuyordu.

“Nathaniel ve Melanie beş ay önce ayrılmış. Jackson onun tam bir fahişe olduğunu ve ayrıldıklarına sevindiğini söyledi.” Başka bir şeytani gülümseme daha.

“Ayrıca senin Nathaniel’in normal tipi olmadığını ama ona çok uygun görüldüğünü söyledi.”

Bu, iki gün içinde Nathaniel’a uygun olduğumu söyleyen ona yakın ikinci kişiydi. İkisi birden yanılıyor olamazdı, değil mi?

İçimde bir enerji patlaması oldu, birkaç dakika önceki kadar uykulu değildim.

“Görmek istediğimiz yeni film bu akşam oynuyor,” dedi. “İzlemek ister misin?”

Felicia ile birlikte vakit geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Arayı kapatmamız gerekiyordu. “Ne kadar sürer?” diye sordum.

“On bire kadar.”

Film on birde bitse, benim de sabah altıda kalkmam gerektiği düşünülürse, bu hâlâ uyumak için yedi saatim var demekti. Son iki gece boyunca toplamda uyuduğumdan daha uzun.

“Tamam, hadi izleyelim.”

Onuncu Bölüm

Cuma akşamı Nathaniel'in evine giderken endişeden içim içimi yiyordu. Sekreteri çarşamba günü beni kütüphaneden arayıp, "Bay West cuma akşamı sizi saat sekizde bekliyor. Şoförü her zamanki gibi sizi alacak," demişti. Hepsi bu kadardı. Ne bir detay ne açıklama. Hiçbir şey.

Biraz hayal kırıklığına uğramıştım, cuma akşam yemeklerimizi seviyordum. Yatak odasına gitmeden önce onunla yemek yemek hafta sonuna daha güzel ve yumuşak bir giriş yapmamı kolaylaştırıyordu. Belki de ben abartıyordum ama onun da bundan zevk aldığını hissediyordum. Hiç bir şey için değilse bile en azından benimle uğraşmak için. Beni planladığı şeylere hazırlaması için. Elbette, hafta sonu planladığı şeyle ilgili oldukça iyi bir fikrim vardı. Kış tükacını tarif ettiği gibi kullanmıştım ve artık hazırdım.

Ama yine de bir şeyleri atladığıma dair tuhaf bir hisse kapılmıştım.

Araba evin sokağına girdiğinde hava kararmıştı. Apollo beni karşılamaya gelmemişti. Kapıyı ben çalmadan açan Nathaniel da ortada yoktu.

Zili çaldım. Kapı usulca açıldı ve Nathaniel beni içeri aldı.

“Abigail.”

Başımla selam verdim. Neden girişte duruyorduk? Bana neden öyle bakıyordu?

“Haftan iyi geçti mi?” diye sordu. “Cevap verebilirsin.”

“İyiydi.”

“İyiydi, demek?” diye sordu her iki kaşını da havaya kaldırıp. “İyiydi demenin uygun bir cevap olduğundan emin değilim.”

Haftamı gözden geçirdim. Konunun nereye geleceğini anlamaya çalışıyordum. Aklıma olağan dışı bir şey gelmiyordu. İş aynıydı. Felicia aynıydı. Bütün koşu egzersizlerini yapmışım. O gülünç yoga derslerine gitmişim. Sekiz saat...

Ah, hayır!

Hayır, hayır. Hayır, olamaz...

“Abigail,” dedi sakince. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Pazar gecesi yedi saat uyudum,” diye fısıldadım yere bakarak.

Bunu nereden bilmişti?

“Konuşurken yüzüme bak.”

Yüzüne baktım. Gözlerinden alevler çıkıyordu.

“Pazar gecesi sadece yedi saat uyudum,” dedim tekrar.

“Yedi saat mi?” Bir adım daha yaklaştı. “Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için ya da canım sıkıldığı için mi senin sağlığın için bir plan yaptım sanıyorsun? Cevap ver bana.”

Yüzüm kızardı. Her an bayılabileceğimden emindim. Bayılmam iyi olurdu. Bayılmayı şu ana tercih ederdim.

“Hayır, efendim.”

“Bu akşam için planlarım vardı, Abigail,” dedi. “Sana göstermek istediğim şeyler vardı. Bunun yerine akşamı benim odamda seni cezalandırarak geçirmek zorunda kalacağız.”

Sanki bir şeyler söylememi bekler gibi baktı. Konuşabileceğimden emin değildim.

“Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, efendim.”

“Seninle işim bittiğinde daha da üzgün olacaksın.” Başını çevirip merdivenlere yöneldi. “Odama git. Hemen.”

Ölüme mahkûm edilmiş bir suçlunun infaza giderken ne hissettiğini her zaman merak etmişimdir. Nasıl yürüyebiliyorlardı? Geçtikleri caddelere ya da hücrelere bakıp daha iyi zamanlarını hatırlıyorlar mıydı? Onlar geçerken kendilerini izleyenlerin gözlerini üzerlerinde hissediyorlar mıydı?

Bunun aynı şey olduğunu söylemiyorum. Olmadığını biliyorum.

Sadece bir kere ölürsün ve öldükten sonra da bir şey hissetmezsin.

Ben neyle karşılaşacağımı hissedebiliyordum. Nathaniel’in odasına giderken şikâyet etmeden cezamı kabul edeceğim konusunda kendimi şartlandırmaya çalışıyordum. Kuralları o koyuyordu ve ben de onlara uymak zorundaydım. Bir

tanisini çiğnemiştım ve bunun sonuçları olmalıydı. Bunu kabul edebilirdim.

Kırbaç sandalyesinin tekrar ortaya çıktığını gördüğüme şaşırmadım. Derin bir nefes aldım ve giysilerimi çıkardım. Sandalyeye çıkıp uzandığım sırada biraz titriyordum. Ellerimi nereye koymalıydım? Göğüslerimin altında mı bağlayacaktım? Bu bana pek uygun gelmedi. Aşağı sarkıttım. O da pek rahat değildi. Kafamın üstüne mi koymalıydım? Yok, o da büyük ihtimalle aptalca görünürdü.

Nathaniel'in odaya girdiğini duyduğumda birden kollarımı nereye koyacağımın önemi kalmamıştı.

Bir yanım yüzünü görmek istiyordu, bir diğer yanımsa görmediği için mutluydu. Çıplak ve savunmasız olduğumun son derece farkındaydım.

Sıcak bir elin popoma dokunmasıyla sıçradım.

"Üç farklı çeşit dayak kullanırım," dedi vururken. "İlki erotik dayaktır. Zevki artırmak için kullanılır, seni azdırmak için." Eli popomdan aşağıya kaydı ve bacaklarımın arasında durdu. "Binici kırbacı gibi."

Okşaması gitgide sertleşiyordu ve beni çimdiklemeye başladı. "İkinci dayak şekli ceza içindir. Hiç zevk hissetmezsin. Amaç sana itaatsizliğin sonuçlarını hatırlatmaktır. Kuralları senin iyiliğin için koyuyorum, Abigail. Pazardan perşembeye kadar günde kaç saat uyuman gerekiyordu? Cevap ver bana."

"Sekiz," diye mırıldandım. Bunu uzatmasa olmaz mıydı?

“Evet sekiz. Yedi değil. Öyle görünüyor ki bunu unutmuşsun. Belki kalçandaki ağrı ileride hatırlamana yardımcı olur.”

Sessizdi. Duyduğum tek ses kafamın içinde çınlayan kalp atışlarımın sesiydi.

“Üçüncü dayak şekli, ısınma dayacı. Cezadan önce yapılır. Neden ısınmak için sana dayak atmam gerekiyor, biliyor musun?”

Hayır. Daha önce ısınma dayacı diye bir şey duymamıştım.

Başımın yanına deri bir kayış koydu. Kolayca görebileceğim bir yere.

“Çünkü kığın önceden ısınmadan kırbaçlanmaya dayanamaz.”

Ellerim deli gibi sandalyeye sıkı sıkı tutunmamı sağlayacak bir şeyler aradı.

“Deri kayışla yirmi kamçı, Abigail.” Durdu. Bekledi. “Tabii, söylemek istediğin bir şey yoksa.”

Güvenli kelimemi söyletmeye çalışıyordu! Bu kadar kolay pes edeceğimi düşünüyordu demek. Kendimi kıpırdamamaya zorladım.

“Çok iyi.”

Önce elleriyle hafifçe vurarak başladı. Çok da kötü değildi. Hatta neredeyse zevkli bile denebilirdi. Binici kırbacından daha kötü değildi. Sonra devam etti, devam etti. Ve devam etti. Gitgide rahatsız edici olmaya başladı. Bedenim sabit durabilmek için uğraşıyordu.

Bir süre sonra, yaklaşık beş dakika kadar sonra, elleri vurmadan önce gerilmeye ve bana vurmasından korkmaya başladım. Çünkü bu lanet olası şey, canımı yanıyordu ve daha tam olarak başlamamıştı bile.

Gözlerimden yaşlar geldi. Daha ne kadar sürecekti?

Tekrar tekrar vuruyordu. Defalarca. Üstelik bu daha sadece ısınma vuruşlarıydı.

Durdu, sanki bir şeyleri ölçer gibi elini arkamda gezdirdi. Sonra başımın yanındaki deri kayışı aldı. “Say, Abigail.”

Ne yaptığını bana söylemeden, kayış havada şaklayıp popoma kondu.

“Ah!”

“Ne?” diye sordu.

“Bir. ‘Bir’ demek istedim.”

Kayışla tekrar vurdu.

“Kahretsin! Yani iki.”

“Söylediklerine dikkat et.” Bu seferki daha da sertti.

“Üü... üç.”

Dördüncüsü o kadar acıdı ki kendimi korumaya çalıştım. Bir an durdu ve kulağıma eğilip, “Bir kez daha elinle kalçanı kapatmaya çalışırsan seni bağlarım ve on kırbaç daha eklerim.” Kollarımı birbirlerine kenetledim ve göğüslerimin altına yerleştirdim.

On birincide ağlamaya başladım. On beşinciye geldiğinde nefes almakta zorlanıyordum. On sekizinci darbeye her gece on saat uyumaya karar vermiştim. *Yeter ki dur.*

“Yalvarmayı kes.”

Yüksek sesle konuşup yalvarmıştım. Ama bu artık umurumda bile değildi. Kayış tekrar indi. Ağzımdan, “On dokuz” a yakın bir şeyler çıktı.

Bir kez daha vuracaktı ve bitecekti.

“Geceleri kaç saat uyuman gerekiyor, Abigail? Cevap ver bana.”

Derin bir nefes aldım. Salya sümük içinde, “Se...se.... sekiz,” diye kekeledim.

Bir kez daha vuracaktı ve bitecekti.

“Yüüürrr...miii.”

Odadaki tek ses benimkiydi. Ağlama ve iç çekmeler. Vücudum titriyordu. Sandalyeden kalkabileceğimden emin değildim.

“Yüzünü yıka ve odana git,” dedi Nathaniel. Nefes nefese bile kalmamıştı. “Uykusuz kaldığın zamanları telafi etmelisin.”

On Birinci Bölüm

Aynada bana bakan yüz kıpkırmızı ve kirliydi. *Pekâlâ, Abby*, dedim aynadaki yansıma, *Felicia'yla bir daha vakit geçirmek yok, değil mi?* Olacaksa bile yatma saatim olan akşam onu geçirmeyecektik.

Topallayarak odama gittim ve yüzüstü yattım. Nathaniel'ın bu hafta sonu başka.... deneysel çalışmalar yapmamasını umuyordum. Tıkaçlı ya da tıkaçsız bunu düşünmek bile canımı yakıyordu.

Ya böyle bir planı varsa? Güvenli kelimemi söyler miydim? Kamçılanmayı kaldırabilirdim. İşleri yüzüme gözüme bulaştırmıştım. O da bana kuralların hiçbir şekilde çiğnenemeyeceğini bir güzel hatırlatmıştı. Peki ya anal seks yapmak isterse?

Onu yapabileceğimi sanmıyordum, bu gece yapamazdım. Hatta bu hafta sonu bunu yapmam mümkün değildi. Güvenli kelimemi kullanmak zorunda kalabilirdim.

O an orada karar verdim, benim sınıрым bu olacaktı. Sınırlarınız olmak zorundadır. Ne kadar ileri gidebileceğinizi

kendinize söylemek zorundasınız. Bu da benimkiydi. Bu hafta sonu anal seks yapmayacaktım.

Nathaniel'ı terk ettiğimi düşündüm.

Ve birden mutsuz oldum. Nathaniel'ı hayal kırıklığına uğratmak mı, kamçılanmak mı yoksa onu bir daha göremeyecek olma düşüncesi yüzünden mi bilmiyorum, belki de hepsi yüzünden ağlamaya başladım. Yüzümü yastığa gömdüm, beni duymasını istemiyordum. Ya içeri girerse? Ağlarken, koridorda yankılanan ayak seslerini duydum. Ağlamayı kestim ve sakın durmaya çalıştım. Duymuş muydu? Adımlar kesildi. Kapının altından ayaklarını gördüm. Yürümeye devam etti. Rahat bir nefes aldım ve uyumaya çalıştım.

O gece tekrar aynı rüyayı gördüm. Müzikli olanı. Bu sefer daha hızlı çalıyordu. Öfkeli, sinirli. Sonra tekrar geçen hafta sonu duyduğum o aynı tatlı melodiye dönüştü. Acıyla örülmüş bir tatlılık. Rüyamda odadan odaya koşturuyordum. Çaresizce. Bu sefer onu bulacaktım. Müziğin nereden geldiğini bulacaktım. Sürekli kapıları açıp kapatıyordum. Ama önceki gibi her kapı bir başka kapıya açılan başka bir koridora açılıyordu. Müzik durdu. Başka bir kapıya uzandım ve açtım. Kapı yine hiçbir yere çıkmıyordu...

Başka bir cumartesi sabahı. Yine erkenden çalan bir saat alarmı. Hazırlanırken Nathaniel'ın yüzüne nasıl bakacağımı düşündüm. Ne diyecekti? Nasıl davranacaktı? Hafta sonu

için ne planlamıştı? Bugün güvenli kelimemi söyleyip burayı terk etmek zorunda kalacak mıydım?

Yavaşça mutfağa doğru yürüdüm, vücudumun her yeri acıyordu. Spor odasından hiç ses gelmiyordu. Mutfak boştu. Gözlerim odada dolandı. Orada. Masanın üstünde katlanmış bir not vardı.

Dışında güzel bir el yazısıyla adım yazıyordu.

Açtım.

Öğlen yemeği için evde olacağım. Yemek odasında yemek istiyorum.

Rahat bir nefes aldım. Bana hazırlanıp gitmem gerektiğini söylememişti. Bir yanımda, ya söylerse, diye korkuyordu. Yulaf ezmesi, biraz kuruyemiş ve dilimlenmiş muzdan oluşan hızlı bir kahvaltı hazırladım. Mutfağın iki duvarındaki raflara bakarak ayakta yedim. Yemeyi bitirince derinlemesine bakmaya karar verdim. Canım koşmak istemediği için, yoga hareketleri de söz konusu bile olamayacağına göre yapacak bir şeylerim olurdu.

Biraz ibuprofen aldım ve bir saat kadar dolapları kurcaladım. Çok çeşitli muhteşem mutfak malzemeleri vardı. El aletleri, kâseler. Kileri de oldukça doluydu. Dört derin raf bir şefin hayalini süsleyen malzemelerle doluydu. En üst rafa ulaşamadım. Ona sonra da bakabilirdim.

Ekmeği pişirmeye karar verdim. Hamur yoğurmak hislerimle başa çıkmak için mükemmel bir uğraş olabilirdi. Ayrıca ayakta durarak yapabileceğim bir iş olması da cabasıydı. Hamuru yoğurdukça Nathaniel hakkında derin

düşüncelere daldım. Geçen hafta benim için bir şeyler hissettiğini düşünmem, ya da ummam, büyük aptallıktı. Ben onun itaatkârıydım. Şimdilik bu yeterliydi. Geleceği düşünemezdim. Sadece burası ve şimdi vardı. Ayrıca onu tekrar gördükten sonra belki ona olan duygularımın yatıştığını fark ederdim.

Buzdolabından soğuk, pişirilmiş bir tavuk çıkardım ve kestim. Tavuk salatası taze eklemekle iyi giderdi. Üzüm ve havuçla servis edecektim. Sabah çabuk geçti. Bir ara Nathaniel'in geldiğini duydum. Apollo mutfağa koştu. Havlayarak üstüme zıpladı ve bana bir öpücük verdi.

Öğle vakti geldiğinde Nathaniel'in beklediği yemek odasına bir tabak götürdüm. Kalbim yerinden çıkacaktı. Tabakı masaya koyduğum sırada ellerimin titremesini görmemiş olmasını umdum.

"Benimle birlikte ye," dedi kısaca. Oturmaya hiç istemesem de ona itaat etmemem gibi bir şey söz konusu olamazdı. Bir tabak hazırladım ve yemek odasına götürüp masaya koydum, tam karşısındaki sandalyeyi çektim.

Üzerinde bir yastık vardı.

Bir an için tereddüt ettim. *Komik* olmaya mı çalışıyordu? Çünkü ortada komik olan hiçbir şey yoktu. Gözlerimi ona doğru kaldırdım. Tam karşısına bakıp yemeğini çiğniyordu.

Hayır. Komik olmaya çalışmıyordu. Yemek odasının sandalyeleri sertti. Düşünceli davranmaya çalışıyordu.

Temkinli bir şekilde oturdum. Tamam. Biraz acıdı. Ama çok da kötü değildi. İdare edebilirdim.

Sessizlik içinde yemeklerimizi yedik. Her zamanki gibi. Normalde sessizlikten rahatsız olmam. Sessizlik iyidir. Sessizlik insana düşünmek için zaman verir. Ama zaten sabahtan beri sessizlik içindeydim ve artık düşünmekten yorulmuştum. Gürültüye hazırdım.

“Bana bak, Abigail.”

Sesini duyunca yerimde sıçradım. Nathaniel bana o tuhaf bir şekilde derin, yeşil gözleriyle bakıyordu. Nefes alamadım.

“Sana ceza vermekten hoşlanmadım. Ama kurallarım var ve onları çiğnediğin zaman sana ceza vereceğim. Sert bir şekilde hem de.”

Ondan şüphem yoktu.

“Ayrıca sebepsiz iltifat etmem,” devam etti. “Ama dün gece çok iyi dayandın. Tahmin ettiğimden çok daha iyiydin.”

İçimde öldüğünü sandığım bazı şeyler tekrar hayata döndü. Çok değil. Hatta bir kıvılcım bile değil. Sadece titrek bir ışık. Ama iyi iş çıkardığımı söylemesi... Bu ondan duymayı hayal edebileceğim en iyi övgüydü. Masadan kalktı.

“Yemeğini bitir ve yarım saat sonra bornozunla kapının önünde ol.”

Hızlıca masayı topladıktan sonra sadece birkaç dakika için bile olsa uzanıp dinlenebilmek ümidiyle odama gittim. Yorgundum ve ibuprofene rağmen hâlâ canım acıyordu. Yine de bornozumu giyip beni koridorda bornozla bekleyen Nathaniel’in yanına gittim. Ne planladığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Beni izle,” dedi ve dönüp hiç kullanmadığımız bir kapıdan içeri girdi.

Erkeksi bir salona girdik. Büyük bir şöminenin üstünde büyük bir televizyon vardı. Deri koltuklarla heybetli bir oturma alanı yaratılmıştı, yüksek, geniş pencere büyük bir terası görüyordu.

Terasa açılan camlı, çift kanatlı kapıyı açtı ve dışarı çıkmamı bekledi.

Dışarı mı çıkacaktık? Bu havada mı? Hem de bornozla.

Tabii benim ne kadar bahtsız biri olduğum düşünülürse her an her şey olabilirdi. Dışarı çıktım ve bekledim.

Beni zemine gömülü, etrafı dumanlarla ve beyaz havlularla çevrili kaynar bir jakuziye götürdü. Cennete benziyordu.

Bornozumu çözdü ve çıkardı. “Arkanı dön.”

Tam olarak neden olduğunu bilmesem de popomu görecektim olmasından biraz utanarak döndüm. Dün gece bolca görmüştü zaten.

“İyi.” Hafifçe elledi. “Morarmayacak.”

Bu bir soru değildi, o yüzden hiçbir şey söylemedim. Ama mutluydum. Ve şaşkın. Moraracakmış gibi acıyordu.

Elimi tuttuğunda onun da üstünü çıkardığını fark ettim. Elimden tutup beni jakuzinin yanına götürdü ve içine girdi.

“Biraz canın yanacak,” dedi. “Ama çabuk geçer.”

Sıcak suya girerken nefesim kesildi. Kış gününün bu dondurucu soğuşundan sonra çok iyi gelmişti. Biraz yanmıştı ama suya alışır alışmaz acı yok oldu.

“Bugün acı yok,” dedi Nathaniel beni kollarının arasına alıp kucağına oturturken. “Sadece zevk var.”

Kucağına oturduğumda suyun buharı çok şiddetliydi. Onu tam olarak göremiyordum. Bulanıktı ve sislerin arasında kaybolmuştu. Bir rüya gibiydi. Bir rüyada gibiydik.

Dudakları boynumda gezinirken elleri kollarımdan aşağıya doğru kayıyordu. “Dokun bana,” diye fısıldadı kulağıma.

Ellerim göğüslerine doğru indi. Ona daha önce bu şekilde dokunmamıştım. Bu ilkti. Göğsü, taş gibi sertti ve vücudunun kalanı gibi muhteşemdi. Ellerim karnına dokunup daha aşağıya indi. Ben aşağılara doğru indikçe nefesi kesiliyordu. Sonra aletine dokundum. Sertti. Tek elimle kavradım.

“İki elle,” diye fısıldadı. Hoşlanacağını bildiğim için bütün organı iki elimle boylu boyunca kavradım ve sertçe sıktım.

“Çabuk öğreniyorsun.” Kollarını belime dolayıp dün gece kamçıladığı yerlere dokunmamaya çalışarak beni kucağında kendisine doğru çevirdi.

İki tecrübe birbirlerinin tam tersiydi. Havanın dondurucu soğukluğu ve suyun sıcaklığı. Nathaniel’in bedenime verdiği zevk ve dün gece canımı yakarken verdiği acı. Ama daha çok Nathaniel’in kendisi, çivi kadar sert olup aynı zamanda bana bir tüy kadar hafif dokunabilen bir adam.

Sıcak, sarmalayan buharda bana zevk veren sihirli ellerinin arasında nefes aldım. Ona karşı olan hislerimin yatışmış olabileceğini düşünmüştüm. Özellikle de dün

geceden sonra. Ama kollarında olmak, bu kadar yakın olup vücuduma yapabildiklerini hissetmek o titrek alevi bir kıvılcıma çevirmişti ve bu kıvılcımın beni tamamen kül etmeye tehlikeli şekilde yakın olduğunu biliyordum.

On İkinci Bölüm

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için omzumun üstünden etrafa baktım. Kimse yoktu. Bilgisayardaki işime devam ettim.

Hadi yap, diye beni yoldan çıkarmaya çalıştı şeytani Abby.

Ama bu yanlış, diyerek karşı çıktı melek Abby.

Kimse haberi olmaz. Şeytani Abby gerçek bir şeytandı.

Sen biliyorsun ya. Melek Abby de biraz mıymıntıydı.

Parmaklarım klavyenin üzerinde dolanıyordu. Temkinli ve hazırlardı. *Nathaniel West.* Adını yazmak saniyeler alırdı.

Nathaniel. Bu adam hafta sonlarımın yanı sıra hafta içlerimi de işgal etmeye başlıyordu. Onu düşünmekten kendimi alamıyordum. O korkunç kamçılama sonra bile. Onunla hiçbir şey yapmamalıydım. Gerdanlığı çıkarıp ona geri göndermeliydim.

Bunun yerine cuma akşamı için saatleri sayıyordum. *Saat altıda.* Bu hafta sonu saat altıda buluşacaktık. Bu hafta kişisel olmayan telefonlar gelmemişti. Gerek de yoktu.

Saatime baktım. *Otuz buçuk saat kalmıştı.* Çok aptaldım. İtaatkârlarından hiçbirisinin kaç saat kaldığını saymadığından emindim. Ama bahsettiğimiz kişi Nathaniel West'ti, bir daha düşününce bütün itaatkârlarının onu görmek için saatleri saydığından emin oldum.

Yaptığım işe geri dönersek. Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapadım ve olabildiğince hızlı şekilde adını yazdım.

Demek öyle. Tabii ya. Melek Abby surat astı. Eğer ekrana bakmazsan sayılmaz diye mi düşünüyorsun?

Sorduğum bilgiyi ararken bilgisayar vızıldadı. Kalbim yerinden çıkacaktı. Tekrar arkama dönüp baktım ve ekrana geri döndüm.

Bingo! Nathaniel West halk kütüphanesine gidip gelen biriydi. En azından olabilirdi. Kütüphane kartı vardı. Ama hiç kullanmamıştı. Kartı ne zaman çıkarılmıştı? Hesaplamaya çalıştım. Altı buçuk yıl önce. Hımmmm... Altı buçuk yıl önce de kütüphanede çalışıyordum.

Acaba kartı ona kim çıkarmıştı? Etrafa bakındım. O altı buçuk yıl içinde bir sürü insan gelip gitmişti. Herhangi birisi olabilirdi. Tek bildiğim, o kişinin ben olmadığımı. Sonraki bağlantıya tıklarsam belki...

"Abby?"

"Neee!" Metrelerce havaya zıpladım. Tekrar yere indiğimde karşımda bana tuhaf tuhaf bakan Elaina Welling'i gördüm.

“Elaina!” dedim bir elimle deli gibi atan kalbimi tutarken. “Ödümü koparttın.” Yüzünde muzip bir gülümseme vardı, ekranı görüp görmediğini merak ettim.

“Büyük oyuna hazır mısınız?” diye sordum. Jackson ve Giants takımı gelecek hafta sonu play-off maçı için Philadelphia’da olacaktı. Felicia’ya bilet vermişti. Bütün hafta ayakları yerden kesilmiş, akıllı bir karış havada dolaşmıştı. İtiraf etmek gerekirse pek de katlanılası değildi. Oysa Nathaniel’in bana verdiği tek şey dayak olmuştu.

Kes şunu. Sadece şimdi ve burada, hatırladın mı?

Nathaniel’in maça gideceğinden emindim. Bu durumda sadece yarın gecemiz vardı. Sadece bir gece...

“Hazırlanıyoruz ama sana bugün öğlen yemeği ısmarlamayı planlıyordum,” dedi Elaina, beni sonraki gecenin düşüncelerinden çekip alırken.

“Ha, öyle mi?” saatime baktım. “Öğlene kadar yemeğe çıkamam.”

“Tamam. Benim de halletmem gereken birkaç işim var. On gece Delphinada buluşmaya ne dersin?”

Sözleştiğimiz gibi yarım saat sonra Elaina’nın seçtiği kafeye girdim.

Beni köşedeki kuytu bir masada oturmuş bekliyordu. İkimiz de buzlu çay ısmarladık ve garson uzaklaşır uzaklaşmaz Elaina bana doğru eğildi.

“Sana bir sır vereceğim,” dedi. “Senin ne olduğunu biliyorum. Nathaniel’in sırrını biliyorum.”

Ağzım beş karış açık kalmıştı. Elaina biliyordu. Eğer Elaina biliyorsa Todd da biliyordu ve eğer Todd biliyorsa...

“Şok oldun, değil mi? Başka türlü söylemeliydim. Bu sa... sadece,” diye kekeledi. “Bunu açıklamanın daha iyi olacağını düşündüm. Ve umurumda da değil. Sen harikasin. Ve Nathaniel’i da seviyorum. Ne olursa olsun onu severim.”

“Bir dakika,” dedim elimi kaldırarak. “Nathaniel biliyor mu? Senin bildiğini ve beni yemeğe çıkaracağını biliyor mu?” Çünkü sonuçta poposuna kamçı yiyen o olmayacaktı. Başını salladı.

“Seni yemeğe çıkardığımı biliyor ama bildiğimi bilmiyor.” Nathaniel’dan gerçekten bir şey saklamak istemiyordum. İç geçirdim. Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda ki?

“Todd biliyor mu?” diye sordum.

“Evet ama Linda bilmiyor ve Jackson’dan da emin değilim.” Çayından bir yudum aldı. “Melanie dört ay kadar önce ağlayarak bize gelmeseydi Todd ve ben öğrenmiş olmayacaktık.”

İnci Kız, Elaina ve Todd’a gidip iki gözü iki çeşme ağlamış mıydı? Tamam, bunu duymanın biraz hoşuma gitmediğini söyleyemem.

“Melanie, yani son itaatkârı mı?” diye sordum.

Tekrar masaya yanaştı.

“Melanie hiç onun itaatkârı olmadı.”

Garson konuşmamızı böldü. Siparişimi verebilmek için üç kez denemem gerekti. Melanie onun itaatkârı değildi? Peki neydi o zaman?

“Ona itaatkâr diyebileceğimizi sanmıyorum,” diye devam etti Elaina garson gidince. “Bu konuda doğru tabir tam olarak ne olur onu bilmiyorum ama Nathaniel ona hiç gerdanlık vermedi. Bir şekilde Melanie’yi çok sinirlendirmişti.”

Bu hiç de mantıklı değildi. “Ama Jackson ona sürekli inci taktığı için İnci Kız diyormuş.”

“Melanie işte, belki de gerdanlığı varmış gibi göstermeye çalışıyordu. Bilemiyorum.” Elaina başını salladı. “Nathaniel onu terk ettikten kısa bir süre sonra bize geldi. Todd’u üniversiteden beri tanırdı.”

Çayımдан büyük bir yudum aldım. Bir anda sindirebileceğimden çok bilgi vardı.

“Melanie onlarla büyümüştü. Oldum olası Nathaniel’a âşıktı. Nathaniel onu başından atmak için ne yaptıysa olmadı. Melanie çok ısrarcıydı ve sonunda istediği oldu ama sadece altı ay falan sürdü.”

Arkama dayandım ve ona gerdanlık takmamış olmasının iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar vermeye çalıştım. Bu beni nasıl gösteriyordu acaba?

“Nathaniel onu öpmüş müydü?” diye sordum.

“Öpmüş müydü? Evet, elbette.”

Lanet olsun, demek sadece beni öpmek istememişti.

“O gittikten sonra düşündüm de,” diye ekledi Elaina, hayal kırıklığının farkında olmayarak. “Diğer kızlara gelince. Paige ve Beth’i hatırlıyorum. İkisi de gerdanlık takıyordu ama bunlar sade gerdanlıklardı.” Benimkini işaret ederek,

“Seninkinin yanına bile yaklaşamazlardı. Eminim bize tanıştırmadığı başkaları da olmuştur.”

“Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?”

“Çünkü ona ne yaptığını bilmeye hakkın var ve bunları asla kendisinden duyamayacaksın.”

Aklım tamamen karışmıştı.

“Neredeyse tanışır tanışmaz sana bu muhteşem gerdanlığı veriyor,” dedi Elaina. “Senden bahsediyor. Yürümesinde şimdiye kadar hiç görmediğim mutlu bir hava var... Bilmiyorum. Değişti işte.” Tek kaşını kaldırdı, “Ayrıca duyduğuma göre yumurtalı ekmeği muhteşem yapıyormuşsun.”

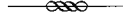
Nathaniel benden mi bahsediyordu? Yaptığım yemeklerden?

Garson salatalarımızı masaya koydu.

“Abby,” dedi Elaina. “Beni dinle. Nathaniel’in yanında dikkatli olmalısın. Daha on yaşındayken ailesini trafik kazasında kaybetti.”

Başımı salladım. Bunu biliyordum.

“O da aynı arabadaydı,” diye devam etti. “Çok feci ezilmişlerdi. Onları çıkarmak saatler sürmüştü.” Sesi fısıltıya dönüştü. “Hemen öldüklerini sanmıyorum. Bilmiyorum. Bu konuda konuşmaz. Hiç konuşmadı. Ama kazadan sonra değişti. Anne babası ölmeden önce her zaman mutluydu ama sonra içine kapanık ve mutsuz bir çocuk oldu.” Bana ümit dolu gözlerle baktı. “Ve şimdi sen o eski Nathaniel’i geri getiriyorsun.”



Bu ufak çaplı bombadan sonra başka şeylerden konuşmaya başladık: Elaina'nın işi, benim öğretmenliğim, Felicia ve Jackson. Zaman çabuk geçti ve tüm bunlardan sonra tekrar işe dönmem gerekiyordu.

Elaina'nın benim Nathaniel'ı değiştirdiğim ve eski haline döndürdüğüm konusunda söylediklerini düşünerek bir taksiye atladım.

Ona inanmak istiyordum ama inanamıyordum.

Belki bana çok erken gerdanlık takmıştı ama bu bir şey ifade etmiyordu. Peki beni teyzesinin yardım gecesine götürmesi? Hiçbirinin bir anlamı yoktu. O neyse oydu ve ilişkimiz de nasılsa öyleydi. Hiçbir şey değişmemişti.

Etrafıma baktım. Elaina arkamdaki kaldırımında durmuş, benden tarafa bakarak birisiyle telefonda konuşuyordu. Yüz ifadesi değişti. Çığlık atıyordu.

Neden çığlık atıyordu?

Metal metale çarptı. Kornalar çaldı. Dünya çılgıncasına fırıl fırıl döndü. Başıma sert bir şey çarptı.

Ve sonrası yok.

On Üçüncü Bölüm

Acılar içindeydim.
Uzunca bir süre, konsantre olabildiğim tek şey buydu.
Acı.

Sonra ışıklar geldi. Ve gürültü. Herkese sessiz olup ışıkları kapatmalarını söylemek istiyordum çünkü ışık ve ses canımı acıtiyordu. Sadece karanlık ve sessiz olsaydı iyi hissedecektim. Duyabiliyor ama konuşamıyordum.

Sonra hareket edebildiğimi fark ettim, en kötüsü de bu oldu çünkü hareket etmek canımı acıtiyordu. Bir sürü el bana dokunuyordu. Beni yalnız bırakmalarını söylediğimde durmadılar.

Sesler daha da yükseldi.

“Abby! Abby!”

“Kan basıncı altmış dokuza yirmi.”

“Göz bebekleri eşit ve tepki veriyor.”

“Tomografi uzmanını çağırın, çok uzun...”

“İntrakranial kanama ihtimali. . .”

Çok şükür ki karanlık geri geldi.

Tekrar uyandığımda birileri tartışıyordu.

Bu Felicia'ydı. Birisiyle tartışıyordu.

"Kalpsiz, hayvan herif...Bilmiyor bile..."

"Hiçbir şey bilmiyor..."

"Sen ne diye..."

"Hayatta..."

"İkinizden de rica etmek zorundayım... Hastaları rahatsız ederek..."

Ve tekrar her yer karardı.

Bir sonraki uyanışında gözlerimi açabildim. Karanlıktı. Bu sefer hiç ses yoktu. Sadece düzenli bipler vardı.

"Abby?"

Gözlerimi sese çevirdim. Linda'ydı. Dudaklarımı yaladım. Neden bu kadar kurumuşlardı ki? "Doktor Clark?"

"Hastanedesin, Abby. Nasıl hissediyorsun?"

Cehennemde gibiydim. Cehennemin dibindeydim. "Hastanenin başhekimi odamda olduğuna göre durumum çok kötü olmalı."

"Ya da çok önemli biri olmalısın." Linda geriye çekildi. Nathaniel arkasında duruyordu.

Ah, Nathaniel!

"Merhaba," dedim.

Yaklaştı, elimi tuttu ve başparmağıyla parmaklarımı okşadı. "Korkuttun beni."

"Affedersin," dedim alnımı kırıştırıp hatırlamaya çalışarak. "Ne oldu?"

“Bindiğin taksiye çöp kamyonu çarptı,” dedi Nathaniel. “Kahrolası şoför sinyal vermemiş.”

“Hafif bir beyin sarsıntısı geçirdin, Abby.” Linda dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazdı. “Seni bu gecelik gözetim altında tutuyorum. Sarsıntı vakalarında alışık olduğumuzdan daha derin bir bilinç kaybı yaşadın. Ama iç kanaman yoktu. Kırığın yok. Önümüzdeki birkaç gün içinde biraz ağrın olacak.”

Başımı sallamaya çalıştım ama çok acıdı. “Felicia’nın sesini mi duydum?”

Linda gülümsedi. “Yeni hastane uygulaması. Nathaniel ve Felicia’nın birbirlerine on metreden fazla yaklaşması yasak.”

“Aramızda saçma bir yanlış anlaşılma oldu,” dedi Nathaniel. “O, Elaina’yla birlikte. Babanla konuşuyorlar.”

“Ben?..”

“Dinlenmelisin,” dedi Linda. “Gidip diğerlerine senin uyandığını haber vereyim. Nathaniel?” Nathaniel başını salladı. O ayrıldıktan sonra Nathaniel’a bakıp yanıma çağırdım. Kulağına fısıldayabileceğim kadar yaklaştı.

“Bu akşamüstü yoga derslerini kaçırdım.” Saçlarımı okşayarak yüzümden çekti.

“Sanırım bunu bir seferlik mazur görebilirim.”

“Ve sanırım yarın sabahki koşuyu da kaçıracağım.”

Gülümsedi. “Büyük ihtimalle.”

“Ama diğer yandan,” dedim tekrar uyuşmuş hissederek. “Yeterince uyuyabileceğim gibi görünüyor.”

“Şişşt.” Gözlerim kapanırken uzun parmakları alnımda dolaşıyordu.



Benim hakkımda fısıldaşıyorlardı. Uyanık olduğumu anlamasınlar diye gözlerimi kapalı tuttum.

“Abby?”

Gözlerimi açtım. Felicia’ydı.

“Numara yaptığınızı bilecek kadar seni tanımadığımı mı sanıyorsun?”

Evet, beni çok iyi tanıyordu.

“Selam, Felicia.”

Elimi sıktı. “Beni bir daha böyle korkut bakalım seni lime lime yapmıyor muyum?”

“Sıra ona gelirse tabii,” dedi Elaina arkasından.

“Merhaba, Elaina.”

“Çok şükür iyisin. Açıkçası kamyonu kırmızı ışıktaki geçerken görünce... Kendimi kaybettim... Düşündüm ki...” Gözleri buğulanmıştı. “Nathaniel bağıırıyordu, ben de öldüğünü sandım.” Yüzünden yaşlar süzülüyordu. Felicia bile gözlerini sildi. “Uyanmıyordun, Abby? Neden uyanmadın?”

“Özür dilerim.” Oturmaya çalıştım ama oturmak acıtınca vazgeçtim. “Uyandım artık.”

Ve de acıkmıştım. Gerçekten çok açtım.

Felicia beni geri yatırdı. “Henüz kalkabileceğini sanmıyorum.”

Nathaniel. Nathaniel biraz önce buradaydı, öyle değil mi? Yoksa rüya mı görmüştüm?

Linda, Elaina’nın arkasından odaya gitti.

“Nathaniel sana yiyecek bir şeyler almaya gitti. Burada çıkan yemekleri Apollo’ya bile vermeyeceğini söyledi.” Evet, bu tam da Nathaniel’a göre bir laftı. Bir beslenme planı yapmışsa ne olursa olsun ona uyulmalıydı.

“Az önce erkek arkadaşına haddini bildirdim,” dedi Felicia. “O da vakur bir şekilde buna göğüs gerdi. Ben size izin veriyorum.”

“Ne için izin veriyorsun?” diye sordum.

“Görüşmeye devam etmeniz için.” Gözlerini devirdi.

“Teşekkür ederim ama bunun kararını senin verdiğini bilmiyordum.”

Omuzlarını silkti. Ben de battaniyemi düzelttim. Bir dakika...

“Elbiselerim nerede?” Elim boynuma giti. “Benim şeyim nerede...”

“Elbiselerini kesmek zorunda kaldılar,” dedi Elaina. “Bu çok vahşiceydi. Şu kocaman makasları kullandılar.” Bana göz kırptı. “Gerdanlığın benim çantamda.”

“Teşekkürler, Elaina.” Gerdanlığım olmayınca çok tuhaf hissettim; boynum çok hafiflemişti.

“Uyuyan Güzel uyandı mı?” Nathaniel, üzerinde hâlâ çıkarmadığı takım elbisesi ve kravatıyla, bir tepsi taşıyarak odaya girdi. Tepsiyi yatağımın yanındaki hasta masasına koydu, masayı bana doğru itti ve kâsenin kapağını kaldırdı.

“Burada yemek diye verdikleri şeyleri bir görmelisin. Konserve tavuk suyu çorbası veriyorlar.” Önümdeki çorbaya baktım. Muhteşem kokuyordu.

“Bunu sen mi yaptın?”

“Hayır.” Kollarını bağladı. “Bana izin vermediler ama ben tarif ettim.”

Bahse girerim noktasına virgülüne kadar tarif etmişti.

Odaya bakındı. “Ona söyledin mi?” Linda başını salladı.

“Hayır, daha yeni uyandı. Hadi, Elaina. Gel gidip bir şeyler yiyelim.” Arkasına baktı. “Felicia, sen de gelmek ister misin?”

Felicia onlara gitmelerini işaret etti. “Birazdan ben de aşağıya gelirim.”

Linda ve Elaina çıkar çıkmaz Nathaniel bir kaşığı poşetinden çıkardı ve kâsenin yanına koydu. Yatağı beni oturur pozisyona getirecek şekilde ayarladı. “Ye.”

“Kes şunu, Nathaniel,” dedi Felicia. “O bir köpek değil.”

Nathaniel, Felicia’ya ters ters baktı. “Bunu biliyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Felicia,” diye uyardım. Felicia, Nathaniel’a kaşlarını çatıp dışarı çıktı.

“Bunun için özür dilerim. Felicia aslında...” İç geçirdim. “Felicia işte.”

“Özür dileme.” Nathaniel yatağın ucunda oturuyordu. “Seni umursuyor ve senin çıkarlarını gözetiyor. Bunda yanlış bir şey yok.” Kâseyi işaret etti. “Yemen lazım.”

Bir yudum aldım. “Bu çok güzel.”

Sırıttı. “Teşekkürler.”

Tekrar konuşuncaya kadar kâsenin yarısını bitirdim. “Gerdanlığımı Elaina almış.”

Battaniyenin üstünden bacaklarımı okşadı. “Biliyorum. Bana söyledi. Sonra alırız.”

Bir yudum daha aldım. *Sonra alırız.* Bu cümleden hoşlanmıştım. Bir yudum daha. Mutfak masasında oturuyormuşuz gibi davranabilirdim. Sonuçta hastanede nasıl davranılacağına dair hiçbir şey söylememişti. “Biraz önce ne demek istedin... bana söylediler mi derken? Neyi söylediler mi?”

Hâlâ bacağımla okşuyordu. “Hafta sonunu. Yarın Felicia ve herkes planlandığı gibi Philadelphia’ya gidecek. Ve bu hafta sonu yalnız kalmaman gerektiği için, sen benimle kalacaksın.”

Zaten her hafta sonu onunla kalıyordum.

Sonra aklıma Jackson’ın maçı geldi.

“Özür dilerim. Benim yüzümden Jackson’ın maçını kaçıracaksın.”

“Jackson’ı futbol oynarken kim bilir kaç defa izledim,” dedi.

“Ama bunlar play-off maçları.”

“Sayamayacağım kadar da play-off maçı izlemiştir. Bunu kaçıracak olmam hiç önemli değil. Televizyonda izleyebiliriz.” Tekrar sırtıttı. “Ama sen maçı kaçıracaksın diye üzülüyorum.”

“Ben mi?” Zaten ben gitmiyordum ki.

“Sen ve ben yarın akşamüstü jetimle Philadelphia’ya gidecek ve hafta sonunu şehirde geçirecektik. Pazar günü de maçı seyredecektik.” Battaniyenin üstünden hafifçe

vurdu. “Artık kanepeye yayılıp dışarıdan yemek söylemekle yetineceğiz.”

Beni özel jetiyle Philadelphia'ya mı götürmeyi planlamıştı?

“Ama merak etme,” dedi. “Eğer bu maçı alırlarsa, Süper Kupa maçına gideriz.”

On Dördüncü Bölüm

Tepsiyi geri ittim.

“Buralarda ayna var mı?” Hiç de kendini beğenmiş bir insan değildim ama hissettiğim kadar kötü görünüp görünmediğimi bilmek istiyordum.

“Bilmiyorum... Sanmam,” Nathaniel kekeliyordu. Şaşkınlık içinde ona baktım. Daha önce hiçbir konuda bu kadar tereddütlü konuştuğunu görmemiştim. Her şey onun için daima siyah ya da beyazdı. Evet ya da hayır. Bunu ya da şunu yap. Daha önce “bilmiyorum” dediğini hiç duymamıştım.

Elimle yüzüme dokundum. “Kötü mü? O kadar mı kötü görünüyorum?”

Nathaniel lavabonun yanında bir el aynası buldu ve bana getirdi. Yavaşça kaldırdım.

Bir seferde tek bir yere bak, Abby, dedim kendi kendime. Her seferinde yüzünün bir yerine odaklan.

Gözlerimden başladım. “Iyk. Gözlerim moraracak. Dayak yemiş gibi görünecek.”

Nathaniel sessizdi. Aynayı kaydurdım. Alnımın sol tarafında bir bandaj vardı. “Bu da ne? Buraya ne oldu?” diye sordum bandaja dokunarak. Aaah!

“Başımdan yaralandın,” dedi Nathaniel. “Her yer kan içindeydi. Hiç durmadı. Durdurmaya da çalışmadılar zaten. Boynun mu kırıldı ya da iç kanama mı geçirdin diye endişelenmekten ona sıra gelmedi.” Gözleri daldı. “Baştaki yaralar çok kanar. Hatırlıyorum.”

Ve o anda Nathaniel artık otuz dört yaşında bir adam değildi. Sanki yine on yaşında, arabada sıkışmış o çocuk olmuştu.

“Ama durdu,” dedim yumuşak bir ses tonuyla.

“Ne?” diye sordu tekrar aramıza dönerken.

“Kanamam durdu.”

“Evet,” dedi. “Boynunu kırmadığını anlayınca başını sardılar.” Ayağa kalkıp yemek tepsisini aldı. “Bunu dışarı çıkarayım.”

Nathaniel ve Felicia gece kimin yanımda kalacağı konusunda bir kez daha tartıştılar.

“Ben zaten yanıma gece çantası, yedek kıyafet ve diş fırçası almıştım,” dedi Felicia.

“Linda bana giymem için bir doktor üniforması getiriyor,” diye karşı çıktı Nathaniel.

“Sanırım hastane malzemelerini bu şekilde kullanmak çok da uygun değil.” Felicia, Nathaniel’ı işaret etti. “Belki bunu kurula rapor ederim.” Nathaniel ona bir adım yaklaştı.

“Linda zaten kurulda.” Odaya giren hemşire onların yanından geçerken bana, *bunları dışarı atayım mı*, diye soran bir bakış attı

Başımı salladım.

“İkimiz de kalıyoruz,” dedi Nathaniel. Hemşire elimdeki serumu alıp yaranın üstüne bant yapıştırdı.

“Üzgünüm, Bay West. Sadece bir refakatçi kabul edebiliyoruz. Kural böyle.”

“Kural” sözcüğünü duyunca yüzümün kızardığını hissettim. Büyük ihtimalle kırmızının on sekiz tonuna bürünmüştür.

Nathaniel doğruldu. “Anlıyorum. Felicia, sen kalabilirsin.” Bana doğru yaklaştı. “Güvenliği çağırmadan gitsem iyi olacak. Sabah ilk iş seni görmeye geleceğim.” Eğilip kulağıma fısıldadı, “İyi uyu.”

Nathaniel gittikten sonra ortalık sakinleşti. Felicia odamın köşesindeki koltuğa yerleşti ve sonra ben uykuya daldım. Hastanede uyumak neredeyse imkânsızdı. Sürekli seni kontrol etmek, nabzına bakmak ve bir şeyler yapmak için odaya giriyorlardı. Gece boyunca uyuyup uyandım ama büyük ihtimalle Felicia’dan daha iyi uyumuşumdur. Refakatçi koltuğu pek de rahat görünmüyordu.

Sabah uyandığımda Felicia iyi görünmüyordu. Normalde mükemmel görünen saçları kabarmış ve gözlerinin altı morarmıştı. “Nathaniel’ı dinleyip eve gitmeliydim,” dedi.

“Evde daha iyi uyuyacağın kesindi,” dedim vücudumun çeşitli yerlerini oynatmayı denerken.

“Yani kalmam da bir işe yaramadı aslında.” Kalkıp esnedi. “Nathaniel bütün gece boyunca bekleme odasında bekledi zaten.”

Donakaldım. “Nathaniel mı? Burada mı kaldı? Hem de bütün gece?”

“Bütün gece.” Yatağıma doğru yaklaştı. “Hemşire odaya her girdiğinde onun koridorda durduğunu gördüm. Onun hakkında tamamen yanlış düşünmüşüm. Sanırım seni gerçekten önemsiyor.”

Söz konusu adam içeri girdiğinde hâlâ olanları kavramaya çalışıyordum. Dikkatle Felicia’ya baktı ama Felicia pek aldrış etmeden odayı toparlamaya başladı. Hemen arkasından elinde tepsile bir hasta bakıcı odaya girdi. “Kahvaltı zamanı,” dedi Nathaniel, yemem için masayı tekrar önüme doğru iterek. “Bu sabah salamlı ve peynirli omlet var.”

“Gitmem gerekiyor, Abby,” dedi Felicia yaklaşıp yanaklarımдан öperken. “Valizimi hazırlamam lazım. Kendine iyi bak. Bulduğum ilk fırsatta seni ararım.” Nathaniel’a döndü ve, “Onun canını yak da penisini kesip sana kahvaltıda yedireyim!” dedi

“Felicia Kelly!” diye bağırdım şaşkınlık içinde.

"Pardon. Birden ağızımdan çıktı," dedi Nathaniel'ı işaret ederek. "Ama ciddiylim, bilesin."

"Ona ne oldu, anlamıyorum," dedim Felicia gittikten sonra Nathaniel'a dönüp.

Ayak ucuma oturdu. "Dün çok korktu. Sadece sana zarar gelmesini istemiyor."

"Bana tam olarak aranızda ne olduğunu anlatacak mısın?"

"Hayır."

Anlatmasını da beklemiyordum zaten. Omletten bir lokma aldım. Her zamanki gibi muhteşemdi. "Diğer hastalar da kahvaltıda salamlı ve peynirli omlet yiyor mu?"

"Diğer hastaların ne yediğiyle pek de ilgilenmiyorum." Linda içeri girdi, arkasında da bir hemşire vardı. Hemşire tekrar nabzımı ölçtü.

"Günaydın, Abby," dedi Linda. "Bir tomografi daha çekilmesini istedim. Eğer her şey temiz çıkarsa gidebileceksin. Nathaniel ile kalacaksın, değil mi?" Başımı salladım.

"Güzel," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, seni buradan ne kadar çabuk çıkarırsam o kadar iyi. Nathaniel buralarda dolanıp durdukça mutfak personelim beni işi bırakmakla tehdit ediyor. Seni bu öğlen yemeğinden önce çıkarsak iyi olur."

Tomografi temizdi ve Linda'yı yeni mutfak personeli bulma derdinden kurtararak öğleden önce hastaneden çıkabildim. Elaina giymem için mavi kaşmir bir kazak ve açık haki bir

pantolon getirmişti. Böylelikle arkası olmayan bir hastane önlüğü giymek zorunda kalmadım.

Nathaniel'in arabasına bininceye kadar kazayı hiç anımsamamıştım.

"Taksi şoförüne ne oldu?" diye sordum Nathaniel trafikte ilerlerken.

"Birkaç küçük sıyrık. Dün bıraktılar. Taksileri sevmiyorum. Sana araba alacağım."

"Ne? Hayır."

Bana sert sert baktı ama bu sefer çok da umursamadım. Bu öyle hafta sonu kaçamağı gibi bir şey değildi. Bu tam anlamıyla... yani, bilemiyorum. Bu farklıydı.

Direksiyonu daha sıkı tuttu. "Sana araba almamda ne sorun var?"

Başımı salladım. "Bana yanlışmış gibi geliyor." Bunu ona açıklamak istemedim. Anlaması gerekirdi. Gözyaşlarına boğuldum.

"Ağlıyor musun?"

"Hayır." Burnumu çektim.

"Ağlıyorsun. Neden?"

"Bana araba almanı istemiyorum." Sadece "tamam" deyip konuyu kapatamaz mıydı? Gözlerimi kapattım. Hayır, yapmazdı. "Bu beni şey gibi hissettiriyor"

"Bu seni ne gibi hissettiriyor?"

İç çektim. "Bu beni kötü hissettiriyor, fahişe gibi."

Parmakları beyaza döndü. "Böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

“Hayır.” Gözyaşlarımı sildim. “Ama ben bir kütüphane-
neciyim. Sen..... sen New York’un en varlıklı adamlarından
birisin. Başka nasıl görünür ki?”

“Abigail,” dedi sakince. “Bunun nasıl görüneceğini çok
önceden düşünmüş olmalıydın. Her gün benim gerdanlığımı
takıyorsun.”

Evet, takıyordum ve birkaç meraklı bakışla da karşı-
laşmıştım. “Ama bu farklı bir şey.”

“Bu aynı şey. Benim sorumluluğum sana sahip çıkmak.”

“Bana araba alarak mı?”

“Senin ihtiyaçlarının karşılandığından emin olarak.”

Birkaç kilometre boyunca sessizlik içinde ilerledik.
Pencereden dışarıyı izledim. Bir süre sonra gözlerimi ka-
pattım ve uyur gibi yaptım. Bana araba alma konusunda
neden bu kadar ısrarcıydı? Şehir merkezinde yaşıyordum
ve arabaya ihtiyacım yoktu.

Nihayet evine vardığımızda inip benim için kapıyı
açtı. “Araba konusu henüz bitmedi. Ama şimdi içeri geçip
dinlenmelisin. Sonra konuşacağız.”

Bana salondaki deri koltuklardan birisini hazırladı.
Apollo zıplayıp ayağımın altında dolandı. Nathaniel birkaç
dakika sonra sandviç ve meyve ile geldi.

Salonda bir çalışma masası vardı. Ben koltukta uzanıp
boş boş televizyon kanallarını gezerken, Nathaniel çalıştı.
Önceki gün yapamadığı ve halletmesi gereken çok şey
olduğundan emindim.

Uykuya dalıp ara ara uyanıyordum. Üç buçuk civarında uyandım. Etrafa bakındım; Nathaniel bilgisayardan başını kaldırdı.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye sordu. Araba konusundan mı yoksa yaralarımдан mı bahsediyordu, emin olamadım.

“Biraz,” dedim iki soruya birden cevap vererek ve yanımdaki masada duran ağrı kesici haplara uzandım. Kalktım ve gerindim. Oh. Bu iyi gelmişti.

Nathaniel bilgisayarı kapattı.

“Benimle gel.” Elini uzattı. “Sana evin güney tarafını göstermek istiyorum.”

Evin güney tarafı mı? Elini tuttum. Sıcak ve güven vericiydi. Ana koridordan girişe doğru yürüyüp şimdiye kadar evin hiç görmediğim bir kısmına geldik. Koridorun sonunda bir dizi ikiz kapı vardı.

Nathaniel elimi bıraktı, bana gülümsedi ve kapıları açtı. Kalakalmıştım.

Kütüphane kartını neden hiç kullanmadığı belli olmuştu, bu odanın kapılarını açsa bütün New York’a yeterdi. Evinde kütüphanesi olan insanlar biliyordum ama daha önce böyle bir şeyi hiç görmemiştim. Bu kadar geniş bir özel kütüphanenin varlığından bile haberim yoktu.

Oda genişti ve batan akşam güneşi, yerden tavana kadar boylu boyunca uzanan pencereden odaya yayılıyordu. Diğer duvarlarda ise raflar dolusu kitap vardı. Hepsi yalnızca ki-

tap doluydu. Üst raflara uzanabilmek için, bir duvara bağlı hareket eden bir merdiven bile vardı.

Ortada iki pofuduk kanepe duruyordu. Odanın tam ortasında kocaman bir piyano vardı.

“Buranın senin odan olmasını istiyorum,” dedi Nathaniel. “Bu odadayken kendin olmakta özgürsün. Düşüncelerin, arzuların, hepsi senin. Piyano dışında; piyano benim.”

Ellerimi kitap sırtlarında gezdirerek hayranlık içinde odada dolandım. Karışık bir koleksiyonu –ilk baskılar, eski ciltler– hepsini okuyamazdım. Kaliteli ahşaptan kitaplık, deri ciltli kitaplar, bunlar benim için çok fazlaydı.

“Abigail?”

Dönüp ona baktım.

“Ağlıyorsun,” diye fısıldadı, “yine.”

“Burası çok güzel.”

Gülümsedi. “Hoşuna gitti mi?”

Yanına gittim ve ona sarıldım. “Teşekkür ederim.”

On Beşinci Bölüm

İki uzun gün geçmişti.

Ama bundan sıkıldığım falan yoktu tabii. Kütüphaneyi incelemek benim yeni zaman geçirme şeklim olmuştu. Vaktimi yeni kitaplar keşfederek ve eski dostlarla hasret gidererek geçirdim.

Nathaniel çok düşünceliydi. Nazik. Belki biraz mesafeli. İyi beslenmemi ve dinlenmemi sağladı. Zaman zaman kütüphanede bana eşlik etti ama çok uzun kalmadı. Hatta onun hükmedici yanını bile özlemiştim. Onu bilerek kızdıracak ya da kışkırtacak kadar değil tabii. O kadar da özlememiştim.

Araba konusu tekrar açılmadı. Ben de söylediklerini tekrar düşündüm, bana sahip çıkmanın sorumluluğu olduğu konusunda neler dediğini hatırladım. İhtiyaçlarımın karşılandığından emin olmak isteğini düşündüm. O hafta sonu yaptığı tamamen buydu. Her ne kadar hastanedeki hareketlerini ve kütüphaneyi özgürce kullanmama izin verişini romantik bulsam da işin aslını biliyordum.

Arabada söylediği şeyi yapıyordu – ihtiyaçlarımın karşılanmasını sağlıyordu. Sağlıklı bir itaatkâra ihtiyacı vardı ve beni sağlıklı kılmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. yaptıklarının tek nedeni buydu, başka bir şey değil.

Ama bana dokunmadığı için biraz sinirlenmiştim. Tüm hafta sonu dinlenmiştim. Son derece iyi hissediyordum.

Ve karşılanmamış olan ihtiyaçlarım vardı.

Kullandığım bardağı bulaşık makinesine koydum ve mutfaktan çıktım. Saati me baktım, bir olmuştu. Maç üçten önce başlamayacaktı. Bir sürü zaman vardı.

Spor odasına baktım. Kimse yoktu. Nathaniel salonda da değildi. Dışarıda mı yoksa yatak odasında mı diye merak ettim. Hayır, kütüphanenin köşesindeki küçük çalışma masasına oturmuş çalışıyordu.

İçeri girdiğimde başını kaldırıp baktı.

“Her şey yolunda mı? Herhangi bir şeye mi ihtiyacın var?”

“Evet. Sana.” Bluzumu çıkardım.

Okumakta olduğu kâğıtları yere bıraktı.

“Dinlenmen gerek.” Bu tam olarak bir talimat gibi değildi, bu yüzden bir şey demedim. Pantolonumun düğmelerini çözüp çıkardım. Hem burası benim kütüphanemdi.

Oturmuş boş bir ifadeyle bana bakıyordu. Ne düşünüyordu acaba? Gitmemi söylemeyecekti herhalde öyle değil mi? Ellerimi sırtıma götürüp sutyenimi çözdüm. Beni geri çevirmesini kaldıracabileceğimi sanmıyordum.

Ya gerçekten beni geri çevirirse?

Külotumu indirdim, yere düştü. Burası benim kütüphanemdi ama onun da kendi iradesi vardı. Beni geri çevirebilirdi.

Hayatımda kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

Nathaniel'dan hiç tepki gelmiyordu.

Beni geri çevirecekti.

Yavaşça ama çok yavaşça sandalyesini geriye itti. Masanın çekmecesini açtı ve bir şey çıkardı. Yedi adım sonra yanımdaydı. Ellerini omuzlarımdan aşağıya, kollarıma doğru gezdirdi ve ellerimi tutup gömleğinin önüne götürerek elime bir şey sıkıştırdı.

“Tamam,” dedi.

Avucumun içine baktım. Bir prezervatif vardı.

Çünkü antibiyotikler doğum kontrol haplarını geçersiz hale getirmişti.

İçime zafer duygusu doldu. Zevk beynimin içinden girip bacaklarımdan arasında sızlayan yere doğru indi.

Prezervatifi yere düşürdüm. Ellerim düğmelerini arayıp buldu. Gömleği omuzlarından indirip pantolonundan kurtardım. Karnındaki kıvrımları izleyerek ellerimi göğsünde gezdirirken ona dokunmanın verdiği hazzı hatırladım. Çevresinde dolandım. Erkeklerin arkadan görünüşünü seviyordum.

Nathaniel'ın arkadan görünüşü de muhteşemdi tabii ki. Kürek kemiklerine dokundum ve parmak ucuma yükselerek birleştikleri yere bir öpücük kondurdum. Nefesini tuttu ama

onun vücudunu keşfetmeme izin verip bana dokunmadı. Tadına vararak dilimi omurgası boyunca gezdirdim. Tekrar yürüyüp, önüne gelip dizlerimin üstüne çöktüm. Ereksiyondan pantolonunun önü gerilmişti.

Vay, vay, vay.

Parmaklarımı çok yavaşça, ara ara tenine değdirerek kemerini ve pantolonunun düğmelerini çözdüm. Fermuarını daha da yavaşça, neredeyse parmaklarımın kendiliğinden düşmesini bekleyerek açtım.

Daha da sertleşti.

Pantolonunu ve *boxer*nı birlikte indirerek onu sonunda serbest bıraktım. Erkeklik organı yüzümün tam önünde duruyordu. Öne eğildim, sarılıp onu kendime çekerek ağzıma aldım. Ellerini başıma koyarak kendisini sabitledi. Nazikti.

Onu tekrar ağzıma alabilme zevkinin verdiği hisle sertçe emdim. Dizlerimin üstündeyken, prezervatif paketini yırtıp prezervatifi penisine geçirdim. Sonra ayağa kalktım. Onu göğüslerinden geriye doğru, arkasındaki koltuğun üstüne ittim. İkimiz de koltuğun üstüne düştük. Bacaklarımı ona sardım.

Eğilip göğüs ucumu diliyle kavrayarak ağzına aldı ve beni zevkten inletene kadar hafifçe dişledi. Ama burada patron bendim. Onu itip tam üstüne çıktım.

Yavaş yavaş onun içimi dolduruşunun tadını çıkararak üzerine oturdum.

“Abigail,” diye inledi bana karşı koymaya çalışarak. Tutup tamamen içime alıncaya kadar bastırdım. Sonra ben

inledim. Birkaç saniye duraksayıp bu hisse odaklandım. Onu altımda ve içimde hissedebilmenin verdiği hisse. Cennette gibiydim. Göğsüne doğru uzandım ve tekrar göğüs ucumu ağzına alıp emdi. Aaah... Bu daha da güzeldi.

Kalçamı üstünde bir aşağı bir yukarı oynatarak yavaş ama hareketli bir ritim yakaladım. Sıcak ve erotik dansımıza başlamıştık. Aşağı, yukarı... Tekrar tekrar...

Elleri durmuyordu. Belimi kavrayıp popomu oynatıyor, göğüslerimi avuçluyordu. Nefesi düzensizleşti. Sonra belimden kavrayıp beni itip çekerek içime daha sert girmeye başladı. Ona doyamıyordum. Ne kadar derine girerse girsin bana yetmiyordu.

“Lanet olsun, Abigail,” diye inleyerek tekrar içime girdiğinde yeni bir noktaya dokundu.

Çok yaklaşımışım, daha hızlı hareket ettim. Benim ne yaptığımı anlayınca o da bana eşlik ederek doyuma ulaşmam için yardım etti.

Haz titreyen bedenimden taşıyordu. Saniyeler sonra son bir kez içime girdikten sonra o da bağırarak boşaldı.

İkimiz de soluğumuzun düzelmesini ve uzuvlarımızın tekrar işler hale gelmesini bekleyerek koltuğa uzandık. Belki de sadece bendim böyle hisseden. Kaza beni düşündüğümünden fazla güçsüz düşürmüştü.

Nathaniel bizi öyle bir yuvarladı ki yer değiştik. Koltukla Nathaniel arasında kalmıştım.

“İyi misin?”

“Şimdi iyiyim,” diye cevap verdim yüzümde bir sırıtişla. Kütüphane kesinlikle artık en sevdiğim odaydı. Bütün kitapları kaldırsa bile en sevdiğim oda olmaya devam ederdi. Elimi göğsünde gezdirdim. *Benim*. Bu odada o benimmiş gibi yapabilirdim. Elimi tutup göğsüne koydu.

“Günün geri kalanında biraz dinlenmeni istiyorum.”

“Tamam.” İstedığımı aldığıma göre bunu yapabilirdim.

Dönerek koltuktan kalktı, prezervatifi çöpe attı ve giysilerini topladı.

“Ne çeşit pizza seversin?” diye sordu gömleğini iliklerken.

Bay Bunu Ye Onu Yeme pizza mı istiyordu? Gerçekten mi?

Tereddüt ettiğimi hissetti. “Clark ailesi her play-off maçında pizza ve acılı tavuk kanadı yemek zorundadır. Eğer böyle yapmazsak ve Giants kaybederse Jackson bizi mahveder.”

Koltuktan kalkarken, “Daha çılgın batıl inançlar duymuştum,” dedim. “Yeter ki her maçta aynı kirli iç çamaşırlarını giydiğini söyleme.”

“Ağzımdan laf alamazsın.”

Ağzından hiçbir şey alamıyordum zaten diye düşündüm ve acaba beni hiç öpecek mi diye merak ettim.

“Mantarlı,” diye cevap verdim dudaklarına uzanmaktan vazgeçerek. “Mantarlı pizza severim. Ve pastırmalı.”

“Mantarlı pastırmalı o zaman.” İç çamaşırlarını tekrar giydi. “Yerde piknik yapmaya ne dersin?”

Yerde, yastıklar ve pizza ile donatılmış Nathaniel ile piknik yapmak mı? Hayal kurmaya başlamıştım...

"Abigail?"

"Evet. Yerde piknik yapmak mükemmel olur."

Ama onu biraz bile kandıramamıştım.

"Günün geri kalanında kendini yormayacak ve dinleneceksin."

Maç arasında gerdanlığımı getirdi. O zamana kadar Jackson'a söz verdiğimiz gibi pizza ve acılı tavuk kanadı yiyerek maç izlemiştik. Ve işe yaramıştı, Giants bir sayı öndeydi.

Televizyonu kapatıp elinde gerdanlıkla yanıma geldi.

"Elaina bunu bana hastanede verdi." Bu sadece birinin yalanını sürdürmek olsa bile ona yalan söyleyemedim. "Elaina biliyor," dedim ve ekledim, "ama ben söylemedim."

Başını salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Dürüst olduğun için teşekkür ederim." Bir dakika kadar tereddüt etti.

"Hâlâ bunu istediğinden emin olmak istedim. Emin değildim..." Gözlerimin içine baktı. "Artık daha fazlasını biliyorsun. Belki...istemezsin."

"İstiyorum."

Bir an için gözleri parladı. *Hayır diyeceğimi düşünmüştü.* Dizlerimin üstünde durdum ve gerdanlığı takabilmesi için başımı eğdim.

"Bana bak, Abigail."

Yüzüne baktım. Dizlerinin üstüne çökerek gerdanlığı bağlamak için boynuma uzandı ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Gözleri bir an arzuyla doldu, bakışları dudaklarıma takıldı sonra tekrar gözlerime baktı. Biraz daha yaklaştı.

Beni öpecekti.

Donup kalmıştım. Ne hareket edebiliyor ne de nefes alabiliyordum.

Gözlerini kapatıp iç geçirdi. Sonra gözlerini açtı, ayağa kalktı ve tekrar maçı açtı.

Hayal kırıklığına uğradım. *Aptal. Aptalsın işte. Aptal.* Elimini boynuma götürdüm. Hâlâ onun gerdanlığını taşıyordum. Hâlâ bir parçası benimleydi. *Beni* hâlâ istiyordu.

New York bir sayı farkla kazandı.

“Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?” diye sordu Nathaniel maçın sonunda kamera Jackson’ı yumruğu havada gösterirken.

“Süper Kupa’ya gittiğimiz anlamına mı geliyor?”

“Evet,” dedi gerdanlığa dokunarak. “Ve Süper Kupa için planlarım var.”

On Altıncı Bölüm

Felicia pazartesi gecesi neşe içinde eve geldi. Philadelphia muhteşem geçmişti. Maç muhteşem geçmişti. Wellingle muhteşemdi. Ama asıl Jackson, Jackson muhteşemdi. Felicia tamamen, sırlıklam, ayaklarını yerden kesecek kadar âşıktı. Ne ara bu kadar âşık olmuştu? İki hafta içinde mi? Bu delilikti.

Ama onun için sevinliyordum. Biraz daha sakinleştiğinde Nathaniel ile ne tartıştıklarını sordum. Bir tutam saçını kulağının arkasına itti. “Gerçekten önemli bir şey değildi.”

“Felicia,” dedim. “Bilinçsiz olsam da seni bir şekilde duydum. Önemli bir şeydi”

Dudağını ısırdı. “Sadece Nathaniel’in benden önce oraya gitmiş olmasına şaşırdım. Çok aptalcaydı. Söylediğim gibi, bir şey yok.”

Düşünmeye çalıştım. Bu zordu. Hafızam bulanıktı. “Sen hastaneye ne zaman geldin?”

“Tomografin çekildikten sonra seni odana getirdikleri zaman.”

Bu akla yatkındı. “Nathaniel hastaneye ne zaman gelmişti?”

İçini çekerek kendisini koltuğa attı. “Travma odasında senin yanındaymış. Hemşireler onu dışarı çıkarmak zorunda kalmışlar.” Tek kaşını kaldırdı. “Ona neden sormuyorsun?”

Umursamadım. “Ona neden ‘kalpsiz hayvan herif’ dedin?”

“Çünkü öyle biri olduğunu düşünmüştüm. Sen onun seks kölesi gibi bir şeysin. Sen onu sadece tatmin ediyorsun ama yaralandığın zaman sanki dünya yıkılmış gibi hastaneye ilk o koşuyor. Ben de sinir oldum.”

“Ama şimdi ondan hoşlanıyorsun değil mi?”

“Buna ‘hoşlanmak’ demek doğru olur mu, bilmiyorum ama evet ona katlanabilirim.” Kapıya doğru yürüdü. Konuşma bitmişti. “Onunla birlikte Süper Kupa maçına da gidecek misin?”

“Evet. Öyle bir şeylerden bahsetti.”

Çarşamba öğleden sonra saat bir buçuk civarında, ödünç alma bölümünde çalışıyordum. Yeni çıkan kitapları listelerken arkam giriş kapısına dönüktü.

“Nadir kitaplar koleksiyonundan bir şeylere bakmak istiyorum.”

Tanrı beni bu kütüphane kurallarını bilmeyen aptallardan korusun! “Kusura bakmayın,” dedim arkama bile dönmeye yeltenmeden. “Nadir kitaplar koleksiyonuna sadece randevu

ile girebilirsiniz ve şu anda yeterli personelimiz mevcut değil. Bu öğleden sonra gerçekten hiç vaktim yok.”

“Bu oldukça üzücü, Abigail.”

Bilirsiniz bazen beklentiler gerçekleri gölgeler. Nathaniel’in New York Halk Kütüphanesi’nin benim çalıştığım binasına sıradan bir çarşamba öğleden sonrası, saat bir buçukta geleceğini hiç düşünmemiştim. Bu yüzden de adımları söyleyinceye dek kim olduğunu anlayamadım.

Arkamı döndüm. Tam önümde, üzerinde yün bir palto ve yakasının içinden azıcık görünen kravatıyla tam karşımda duruyordu. Yüzünde kendinden memnun bir gülümseme vardı.

Nathaniel West benim kütüphanemdeydi. Hem de bir çarşamba günü.

Başımı eğdim.

Nadir kitaplar koleksiyonunu görmek için mi gelmişti?

“Gerçekten o kadar kötü bir zamanlama mı?” diye sordu.

“Hayır,” diye cırtlak bir sesle atladım. “Ama eminim o kitapların hepsinden evinde vardır.”

“Büyük ihtimalle.”

“Ve,” hâlâ tam olarak ne yapmaya çalıştığını anlamayarak devam ettim, “bu süre içinde birisinin sana eşlik etmesi gerekecek.”

“Kesinlikle öyle umuyorum. Nadir kitaplar koleksiyonu bölümünde tek başıma çok sıkılırım.” Yavaşça, her seferinde bir parmağı çekerek, eldivenlerini çıkardı.

“Hafta sonu olmadığını biliyorum. Lütfen bana hayır demekten çekinme. Bunun hiçbir cezası olmaz. Benimle nadir kitaplar koleksiyonu bölümüne gelecek misin?”

Aman Tanrım!

“Ee... e... evet,” diye kekeledim onun eldiveninin diğer tekini çıkarışını izlerken.

“Harika.”

Kalakalmıştım.

“Abigail,” dedi, beni sarhoşluğumdan çekip alırken. “Belki oradaki hanımefendi,” dedi omzumun üzerinden işaret ederek, “sen diğer tarafta... meşgulken senin yerine bu masaya göz kulak olur?”

Ha?

“Abigail?”

“Martha?” diye seslendim yerimden ayrılarak. “Benim yerime ödünç kitaplar bölümüne bakabilir misin? Bay West’in nadir kitaplar koleksiyonunu görmek için randevusu var.” Martha başını salladı.

“Sadece bilmek için soruyorum,” dedi Nathaniel kütüphaneye doğru birlikte yürürken. “Nadir kitaplar koleksiyonunda masa var mı?”

Masa mı? “Evet.”

“Sağlam mı?”

“Evet, sanırım.”

“Güzel.” Merdivenlerde beni takip etti. “Önümde kitaplardan daha fazla şey açmayı planlıyorum.”

Kalp atışlarım hızlandı. Odayı açan anahtarı bulmaya çalışırken anahtarlarla boğuştum. Sonunda buldum ve kapıyı açtım.

“Yo, hayır,” dedi Nathaniel kapıyı tutarak. “Önce sen.”

Nadir kitaplar odasına girdim ve hızlıca odaya göz attım. Oda boştu ve beklenmedik bir durum çıkmadığı sürece de uzun süre öyle kalacaktı.

Nathaniel kapıyı kapatıp kilitledi. Paltosunu çıkarıp bir sandalyenin arkasına astı. Sonra odada dolanarak raflara ve masalara bir göz attı.

“Bu,” dedi, odanın ortasındaki bel yüksekliğinde bir masayı işaret ederek. “Tam da aklımdaki şey.” Nadir kitaplar koleksiyonu odasında seks yapacaktım. Hem de Nathaniel ile.

“Belden aşağıdakileri çıkar, Abigail,” dedi. “Ve masaya otur.”

Beynimin bunu yapmamamı söyleyen yarısını susturarak ayakkabılarımı çıkardım ve fermuarımı açtım. Pantolonu sıyırdım ve kalçamdan yere düştü. Ben masaya yerleşirken Nathaniel beni izliyordu.

“Çok güzel.” Kemerini çözdü.

“Topuklarını ve kalçanı masanın kenarına koy ve o güzel bacakları benim için ayır.”

Nadir kitaplar koleksiyonunun bulunduğu odanın sıcaklığı kütüphanenin diğer yerlerine göre daha düşüktü. Oraya girdiğimde genelde üşürdüm ama bu sefer sıcaklamıştım. Hem de yanıyordum. Üstelik Nathaniel pantolonunun fermuarını indirip iç çamaşırıyla birlikte çıkarmasını izlerken

daha da sıcak oldu. Çoktan sertleşmiş olan cinsel organına prezervatif geçirdi.

“Çok güzel.” Masaya doğru yürüdü, bacaklarımı ayırdı, beni tutup hafifçe kendisiyle aynı hizaya getirdi. Beni uyarıp beklentiden haz almamı sağlıyordu.

“Söyle bakalım, Abigail,” dedi. “Daha önce hiç nadir kitaplar koleksiyonunda becerilmiş miydin?”

“Hayır.” Başını salladı.

“Hayır, ne?”

“Hayır, efendim.”

Penisini itip belli belirsiz içime girdi.

“Çok daha iyi.”

Biraz bekleyip aletini boylu boyunca içime soktu. Kalçam geriye gitti. Uzanıp arkamdan tuttu ve beni daha yakına çekti.

“Dirseklerinin üstüne dayan, Abigail. Seni öyle sert becereceğim ki cuma akşamı bile hissedeceksin.”

İkinci kez söylemesine gerek kalmadan geriye dayandım ve ona doğru hareket ederek kalçamı öne uzattım. Nathaniel bana çarpa çarpa daha da derine girerken olabildiğince sıkı tutundum. Darbeleri karşılamak için ayak uçlarımla kendimi yukarı ittim.

“Sen benimsin,” dedi tekrar içime girerken. Başım geriye düştü. Her temas öylesine yoğundu ki bu pozisyonda çok savunmasız kalmıştım. *Evet*, demek istedim. *Seninim, sadece senin.*

“Benim.” Aleti beni becerirken kalçamı sıkı sıkı tutuyordu.

“Söyle, Abigail.”

“Seninim.” İçime her girişinde tekrar tekrar söyledim.

“Seninim. Seninim, seninim.”

Orgazmım yaklaştıkça inlemeye başladım. Bu gerçekten muhteşem bir histi. Ama iş yerindeydim. Boşalmam gitgide yaklaşıırken dudaklarımı ısırdım ama sonunda kontrolü kaybettim ve ufak bir çılgılığı salıverdim. Nathaniel nefes aldı ve güçlü bir şekilde prezervatifin içine boşalıncaya kadar hareketsiz durdu. Soluk soluğa üzerime düştü ve göbeğime öpücükler kondurdu.

“Nadir kitaplar koleksiyonu maceramda bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim.”

“Her zaman,” dedim parmaklarımı saçlarında gezdirerek.

Üstümüze çekidüzen vermeden önce göbeğimi son bir kez öptü. Ayakkabılarımı giyerken yaptığımız şeyin anca farkına varmıştım. Ya birileri bizi duyduysa? Ya kapının önünde birileri varsa? Nathaniel kapıyı kilitlemişti ama bazı çalışanlarda odanın anahtarı vardı.

Başını kaldırdı. “İyi misin?”

“Evet,” dedim. Odayı bir an önce terk etmek istiyordum. Nathaniel’den prezervatifi aldım ve koridora çıktım. “Ben bunu hallederim.”

Başını salladı. “Cuma günü saat altıda görüşürüz.”

“Tamam, efendim.”

O ayrılırken ben de tuvalete gittim. İçim kıpır kıpırdı, büyük ihtimalle bütün gün yüzümde bu aptal gülümsemeye dolaşacaktım. Masama gittiğimde, listeleme yaptığım kitap-

ların üstünde bir gül buldum. Uçlarına doğru pembeleşen,
krem rengi bir gül.

Onu olduğu yerden alıp kokusunu içime çektim.

Görüşmemize elli iki saat kalmıştı.

On Yedinci Bölüm

Masamda oturmuş gülü elimde çevirip duruyordum. “Birileri fena çarpılmış,” diye seslendi Martha, elleri yanaklarının arasında masada otururken.

“Kim, ben mi?” Tekrar gülle oynadım.

“Kesinlikle. Sadece sen değil, o gülü sana bırakan erkek güzeli de öyle.” Birkaç kez manidar şekilde göz kırptı.

“Nathaniel West mi?” diye sordum adını ağzıma almak-tan mutluluk duyarak. “O sadece arada sırada görüştüğüm biri.” Evet, yalan söylemiştim. Nathaniel’la “görüşmekten” çok daha fazlasını yapıyordum. Ve bu gül de onu geri çevirmedığım için bir çeşit teşekkürden başka bir şey değildi. Martha ayağa kalktı.

“Ucunda pembeler olan krem rengi gül işlerin ciddi olduğunu gösterir.”

“Gerçekten mi?” Elimdeki gülle oynamayı bıraktım. “Neden?”

“John Boyle O’Reilly’yi tanımıyor musun?” diye sordu. “İrlandalı şair.”

“Hayır” anlamında başımı salladım. Bu ismi hiç duymamıştım. Martha ellerini çırpı.

“Bu çok romantik. Bu onun bir şiirinden ‘Beyaz bir gül...”

“Ama bu beyaz değil ki.”

Martha bana kötü bir bakış fırlattı. “Bunu biliyorum. Sana sadece şiirin adını söyledim.”

“Pardon,” dedim konunun nereye geleceğini merak ederek. “Devam et.”

Boğazını temizledi:

*“Kırmızı gül tutkuyu fısıldar,
Ve beyaz gül aşkı haykırır;
Kırmızı gül bir şahin,
Beyaz gül ise bir güvercin,
Oysa ben sana krem rengi bir gonca gönderdim
Uçlarında pembelik olan;
Aşkların en safı, en tatlısı için
Dudaklarında tutkunun öpücüğü olan.”*

Gülü düşürdüm.

Bunun bir önemi yok. BİR ANLAMI yok. Sadece gülün görüntüsünü beğenmiş, hepsi bu. Hepsi bir tesadüften ibaret.

Nathaniel ne zaman bir şeyi tesadüfen yapmıştı ki?

Hiçbir zaman.

“Abby?” diye seslendi Martha.

Dudaklarında tutkunun öpücüğü olan.

Hiç. Bunun hiçbir anlamı yok, diye fısıldadı mantıklı Abby. Belki de bu çılgın Abby'di.

Elbette. Bunu kendine söylemeye devam et. Kendine aranızdakilerin onun sadece her hafta sonu yaptığı bir şey olduğunu söyle. Her neyse. Sana da bundan fazla bir şey ifade etmiyor zaten, değil mi, dedi çılgın Abby. Ya da belki onu söyleyen mantıklı Abby'di.

"Abby?"

"Affedersin, Martha." Gülü olduğu yerden aldım ve masanın üstüne koyup baktım. "Bu çok güzel bir şiir. Çok romantik."

Dudaklarında tutkunun öpücüğü olan.

Martha'ya baktım. "Sanırım şiir bölümüne gidip biraz daha O'Reilly okuyacağım."

Nathaniel West'in itaatkârı olmak gibi çılgın bir fantezim vardı. Onun hâkimiyeti altına girmek, onun iradesinde olmak gibi çılgın bir fantezi yaşıyordum. Ona âşık olduğum gerçeğiyle de barışmıştım, peki ya o bana karşı ne hissediyordu?

Onun da âşık olmuş olması mümkün müydü?

Cuma akşamı sanki hiç gelmeyecekmiş gibi hissettim. Dakikalar zar zor ilerliyor, saatler hiç geçmeyecekmiş gibi geliyordu. Yoga, iş, koşu yerine yürüyüş.

Sonunda cuma geldi. Saat altıya on kala Nathaniel'in evine vardım. Arabadan indiğimde evin içinde havlayan Apollo'nun sesini duydum.

Nathaniel kapıyı açtı. Kahretsin, uzun kollu gömleğinin ve siyah kumaş pantolonunun içinde harika görünüyordu. Sadece ona bakarken bile bacaklarımın titrediğini hissettim. Merdivenlerden çıkarken beni izledi.

"İyi günler, Abigail," dedi beni neredeyse bayıltacak kadar etkileyici sesiyle.

İşte o an gelmişti.

"İçeri gel." Geri çekilip içeri geçmemi bekledi. "Yemek hazır."

Hem de ne yemek! Mutfak masasında bizi bekleyen *coq au vin*. Leziz şarap sosunda pişmiş yumuşacık tavuk göğsü. Her bir lokma harikuladeydi. Yemek yerken ikimizin de yemek yapma tutkusunu paylaştığımızı fark ettim. Onunla birlikte mutfakta yemek yapmak nasıl olurdu acaba?

Kesmek, dilimlemek. Kaynayan tencerenin buharı. Yemeklerin baharatını ölçmek için yapılan minik tadımlar. Oraya buraya ince dokunuşlar. Etrafta dolanırken ona sür-tünmek, bir şeylere uzanmak için başının üstünden uzanmak.

Kütüphanedeki masada yaptıklarımızın aynısını bu sefer mutfak tezgâhında yapmak.

Seninim. Senin. Senin.

Yemeğimiz biterken, "Bugün nasılsın?" sorusuyla beni gerçeğe döndürdü.

Çarşamba günü söylediklerini hatırladım: *Cuma gecesi bile bu yaptıklarımızı hatırlayacaksın.*

Gülümsedim. “Her yerim ağrıyor.”

“Abigail,” diye azarladı. “Bu hafta yaramaz bir kızmıydın?”

Kalakaldım.

Nathaniel, bilerek ve oldukça da açık bir şekilde çatalını tabağının yanına koydu.

“Yaramaz kızların başına ne geldiğini biliyorsun, değil mi?”

Başımı salladım.

“Dayak yerler.”

Yok artık, olamaz!

“Ama senin dediğin gibi yogamı yaptım, uykumu aldım, koşu yerine yürüyüş yaptım.” Bu olamaz. Geçen sefer kuralları çiğnemiştım. Evet yapmıştım. Ama bu hafta... bu hafta... hiçbir şeyi yanlış yapmamıştım. Bu yüzden kırbaç sandalyesine filan oturmazdım. Bu sefer güvenli kelimemi kullanmak zorunda kalabilirdim.

Lanet olsun!

“Abigail.” Nathaniel sakın ve kendindeydi. Sinirli ya da hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. Hiç de geçen seferki gibi değildi. “Kaç çeşit dayak vardı?”

Ne? Kaç tane olduğu kimin umurunda. Hepsi de canımı yakıyordu.

“Üç,” diye kendi sorusuna cevap verdi.

“İlki neydi?”

Bir şeyleri kaçıırıyordum. Ama neydi? Aklım hemen o geceye gitti. Ne söylemişti? Isınma, ceza ve erotik dayak. Erotik.

Ha!

Kaşlarını kaldırdı. “Kıçını kaldır ve yukarı çık.”

Masadan kalkıp yukarı koştum. Dürüst olmak gerekirse kırbaçlama sandalyesinin odada olmasını bekliyordum. Olmadığını görünce rahat bir nefes aldım. Sadece Nathaniel’in yatağının üstünde bir yastık yığını vardı.

Nathaniel’in yatağı.

Benim yatağımda korkuya yer yoktur. Ona inandım. Bu gece zevkten ibaret olacaktı. Bu gecenin böyle geçmesini sağlayacaktı. Heyecanım kasıklarımına vurdu.

Kıyafetlerimi çıkardım ve bekledim. Nathaniel saniyeler sonra odaya geldi. Yatağa dönüp gömleğinin düğmelerini çözdü.

“Yüzüstü yastıkların üstüne yat.” Yatağa çıktım ve popom havada kalacak şekilde yastıkların üstüne yerleştim. Nathaniel yatağın başına gitti ve bir sicim aldı.

“Kendini korumana izin veremeyiz, öyle değil mi?” diye sordu ellerimi bağlayıp dirseklerimin üstünde durayım diye kollarımdan çekerken.

Arkamda hareket ederken yatak hareket etti. Üzerimde ellerini hissettim. “Tıkacını kullanıyor musun, Abigail?”

Başımı salladım.

“Güzel.” Bacaklarımı ayırdı. “Benim için açılmanı istiyorum.” Parmakları zonklayan vajinamın etrafında dolaştı.

“Şuraya bak, Abigail. Şimdiden kaygan. Kıçını kızartacağım düşüncesi seni heyecanlandırıyor mu?”

Yanağımın içini ısırdım.

Beni okşayıp arka arkaya üç hızlı şaplak attı. Acımıştı ama, “Evet, efendim, lütfen biraz daha alabilir miyim?” dedirten türden bir acıydı.

“New York’un iyi insanları sana kütüphanede çalışman için para ödüyor, nadir kitaplar odasına gizlice giresin diye değil.” Elleri her seferinde ayrı bir noktaya inerek tekrar tekrar kalçama şaplaklar attı.

Acı yerine gitgide artan bir zevk hissediyordum. Ağrı yerine ellerinden vücudumun alt kısımlarına doğru yayılan bir sıcaklık hissediyordum. Onu istiyordum. Bana dokunmasına ihtiyacım vardı. İçimde olmasına açtım.

“Çok ıslaksın.” İçime bir parmağını soktu ve tam en kaygan ve hassas olduğum yeri tokatladı.

İnledim.

“Bu hoşuna gitti mi, Abigail?” Tekrar vurdu.

Orası. Evet lütfen, tam orası.

Şaplak geldi.

Kalçamı ona doğru kaldırdım. Tekrar popoma vurmaya başladı.

“Popon şu anda pembenin muhteşem bir tonunda.” Penisinin bana dayandığını hissedince nefesimi tuttum.

“Kısa bir süre sonra buraya vurmaktan daha fenasını yapacağım. Kısa bir süre sonra seni buradan becereceğim.”

Bir ambalaj açıldı ve Nathaniel tam hazır ve ıslak olduğum yerden içeri kaydı.

Zevkten inliyordum.

Dışarı çıktı. “Bu gece gürültü yok. Yoksa penisimi almazsın.” Tekrar bir şaplak attı. “Anlıyor musun? Anlıyorsan başını salla.” Başımla onayladım.

“Güzel.” Zorlayarak içime girerken ben de ona daha derin temas etmek için kendimi ittim.

“Bu gece doymak bilmiyorsun, değil mi? İkimiz de öyleyiz.”

Uzun ve sert bir şekilde her içime girişinde onu çevreleyen iç kaslarımı sıktım. Tekrar tekrar itti. Her vuruşuna kendimi ona iterek ve onu daha derinlerime alarak karşılık verdim.

Daha da, daha da derine.

Vücutlarımızın değdiği yere uzanıp klitorisimi okşadı. Daha önce bunu hiç yapmamıştı. Bedenim zevkten patlarken o da boşalarak bu rahatlamaya eşlik etti.

Yastıklardan yuvarlanarak indim. Nathaniel nefes nefese yanıma uzandı.

Eli yanımdan yukarıya doğru ilerleyip göğüslerimden omuzlarıma çıktı.

“Çarşamba günü kütüphanede istediğim her şeyi gördüğümü sanmıyorum,” dedi. “Belki gelecek çarşamba tekrar nadir kitaplar koleksiyonu ziyaretim için bana bir randevu ayarlayabilirsin.”

Evet, efendim, elbette, efendim.



O gece geç saatte, yatak odamdan çıkıp koridordan merdivenlere doğru yürüdüm. Yarım ayın sarı ışığı her şeye gerçeküstü bir parıltı vererek yolumu aydınlatıyordu. Nathaniel'in odasının kapısı kapalıydı. Önünden gizlice geçtim. Bana gecenin bir yarısı evde keşif yapamayacağımı söylememişti ama yine de yakalanmak istemiyordum.

Merdivenlerden aşağıya indim. Kütüphaneye, kütüphaneme, girdim.

Nathaniel'in şiir kitaplarının olduğu rafa doğru yürüdüm. Parmaklarım tek tek kitap sırtlarında dolaştı.

Burada olmalıydı. Olmalıydı. Lütfen burada ol.

Parmaklarım durdu.

John Boyle O'Reilly Seçme Eserleri.

Sabırsız ellerle kitabı raftan aldım ve pencereye doğru gittim. Kitap kendiliğinden sonlara doğru bir noktadan açıldı, tam da "Beyaz Bir Gül" şiirinin olduğu sayfadan.

Yere bir şey düştü. Almak için eğildim – krem rengi, uçları pembe bir gül yaprağı.

On Sekizinci Bölüm

Gül yaprağını kitabın içine koydum ve koridordan gelen ayak seslerini duyunca tekrar rafa yerleştirdim. Birisi kütüphaneye doğru yürüyordu.

Yakalanmışım.

Nathaniel odaya girdi. Üzeri çıplaktı, sadece altında bir eşofman altı vardı. Beni gördüğüne şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. Küçük bir lamba yaktı.

“Abigail,” dedi sanki sabahın ikisinde kütüphanede olmam dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

“Uyuyamadım.”

“Ve şiir okumanın uykunu getireceğine mi karar verdin?” diye sordu, durduğum yeri kastederek. “Bir oyun oynayalım mı?”

*“Yürüyor güzellikle, sanki gecesi
Bulutsuz iklimlerin ve yıldızlı göklerin,
Karanlığın ve aydınlığın en güzeli
Buluşur onun duruşunda ve gözlerinde...”*

Nathaniel gülümsedi. "Kim bu şair?"

"Lord Byron." Kollarımı bağladım. "Senin sıran."

*"Seninle uyuyup seninle uyanıyorum,
Ama yine de yoksun sen;
Kollarımı senin düşüncelerle doldurdum,
Ve boşluğa sarıldım."*

Eğlendiği gözlerinden anlaşılıyordu.

"Edebiyat mezunu bir kütüphaneciyle böyle bir oyun oynamayı teklif etmeden önce daha iyi düşünmeliydim. Bunu bilmiyorum."

"John Clare. Bir puan bana."

Hızır bir gülüş yüzünü aydınlattı. "Tamam, bir de bunu dinle bakalım," dedi.

*"İzin verme hissedene yüreğinin,
Beni hasta hissetmesine;
Kader belki yanında olur senin,
Derken korkuların döner gerçeğe."*

Bu biraz şifreliydi. Gözlerimi kıstım. "John Donne." Başıyla onayladı.

"Senin sıran."

Derin bir nefes aldım ve çarşamba akşamı okuduğum, beni ele verebilecek olan şiiri düşündüm. Bunu fark eder miydi?

*“Bana kalbinin anahtarını verdin, aşkım;
Peki neden hâlâ kapısını çaldırıyorsun?”*

Biliyorum, gözlerimle bunu diyordum. Biliyorum. Bunu istiyorum. Seni istiyorum.

Nathaniel hiç şaşırmadı, sadece yüzünde kalbimi ısıtan bir gülümseme belirdi. “John Boyle O’Reilly,” dedi. “Sonraki dizeyi bildiğim için kendime bir puan daha veriyorum:

*“O dündü, azizler şahit!
Ve dün gece – kilidi değiştirdim!”*

Bu benim için yeni bir şey, söylerken yüzüyle beni uyartıyordu. Bırak bildiğim gibi yapayım.

Bunu yapabiliirdim.

“Berabere o halde.”

Bir parmağımı deri koltuk boyunca sürüyerek raftan uzaklaştım.

“Pekala, sabahın bu saatinde neden benim kütüphaneme geldin?”

Başıyla piyanoyu işaret etti.

“Piyano çalmaya geldim.”

“Ben de dinleyebilir miyim?”

“Elbette.”

Sandalyeye oturdu ve çalmaya başladı. Nefesim kesildi. Bu, rüyamdaki şarkıydı. Gerçekti. Onu çalan Nathaniel’di. Şaşkınlık içinde, rüyalarımnda bulmak için çırpındığım şar-

kıyı dinledim. Oturup dinlerken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Belki zaman durmuştu. Ve Nathaniel...

Sonsuza kadar oturup Nathaniel'i izleyebilirdim. Sanki sevişiyormuş gibiydik. Yüzü kusursuz bir konsantrasyonu yansıtıyordu; parmakları yumuşak ve zarifçe tuşları okşuyordu. Arada nefes almayı bile unutmuş olabilirdim. Melodi ay ışığına bir parça melankoli katarak gecenin içinde yankılandı. Sonunda şarkı can alıcı bir kreşendoya çıktı ve yavaşça söndü.

Uzunca bir süre sessizlik içinde oturduk. Sessizliği ilk bozan Nathaniel oldu.

"Yanıma gel," diye fısıldadı.

Ona doğru gittim. "Burası benim kütüphanem."

"Bu da benim piyanom."

Piyano sandalyesine yaklaştım. Oturmalı mıyım yoksa ayakta mı durmalıyım emin değildim. Nathaniel kollarını belime dolayıp beni yüzüm ona dönük olarak dizlerine oturttu. Göğsüne doğru dönmüştüm, arkamda ise piyano vardı. Ellerini saçlarımın arasından geçirdi, omuzlarımdan aşağı belime doğru indi. Başını göğüslerimin arasına gömdü ve derin bir iç geçirdi. Ellerimi gür saçlarının arasına daldırdım.

Lütfen, lütfen, lütfen öp beni, diye yalvarmak istedim. Başını çekip kendi başıma götürerek onu öpmek istedim. Sonuçta burası benim kütüphanemdi. Ama öpen kişinin o olmasını istiyordum.

Öbür türlü aynı şey olmayacaktı.

Onu ben öpersem aynı öneme sahip olmayacaktı. Geceliğimin ince kumaşının arasından sağ göğsümü öptü. Göğüs ucumu ağzına alıp emdi.

Belki de düşünmemeli, sadece hissetmeliyim, diye düşündüm.

“Seni istiyorum,” dedi derin derin gözlerime bakarak.

“Burada, senin kütüphanenin ortasında, piyanomun üstünde sana sahip olmak istiyorum.” Bana yine bir seçenek sunuyordu. Burası benim kütüphanemdi; onu geri çevirebilirdim.

Nefessiz kalmayı tercih ederdim.

“Evet,” diye fısıldadım. İkimiz de ayağa kalktık. Ellerini belime doğru indirip elbisemi başımın üstünden çıkardı.

“Cebimde,” diye fısıldadı ben pantolonunu indirirken.

Ah, evet. Prezervatif.

“Kendinden çok eminsin, öyle değil mi?” diye sordum paketi açarken. Cevap vermedi. Vermesine gerek yoktu.

Çoktan sertleşmişti. Onu tahrik etmek için aletini sertçe sıkarak prezervatifi taktım. Piyano sandalyesine oturdu, ben de bacaklarımı onun beline doladım. Tekrar yüz yüzydik.

“Benim için çal,” dedim fısıltıyla, kollarımı ona dolayıp parmaklarımı sırtında gezdirerek.

Ben kucağında otururken tuşlara tam olarak uzanamıyordu ama denedi ve şimdiye kadar hiç duymadığım bir parça çaldı. Hislere hitap eden bir sakinlikle başladı. Hassas. Alaycı.

Kalçamı kaldırıp üzerinde alçaldım. Bir ya da iki notayı yanlış çaldı, bunu ben bile edebildim.

“Devam et,” diye fısıldadım, kendimi üzerinde kaldırıp ittirirken. Çalmaya devam etti.

Kalçamı oynatmadan üzerine eğilip kulağını ısırđım. “İçimde olmanın verdiği hissi seviyorum.” Daha fazla nota kaçırđı. “Hafta boyunca hep senin penisinin, onun tadının hayalini kurdum.” Vajina kaslarımı sıktım. “Onun bana hissettirdiklerini hayal ettim.” Kolları titredi. “Seni görmek için saatleri saydım.” Yavaşça üzerinde oynadım. “Senin oluncaya kadar.” İçime daha sert girmek için popomu tutmak isteyince ellerini tuşlardan çekti. Hareketsiz durdum. “Çalmaya devam et.”

Şarkı hızlandı, daha yoğunlaştı. O çaldıkça üstünde aşığı yukarı oynamaya devam ettim.

“Daha önce hiç böyle hissetmemiştim,” dedim. “Sadece sen. Bana bunu sadece sen yapabilirsin.” Piyano çalışı daha da karmaşık hale geldi. Artık bir şarkı gibi değil de gelişigüzel notalar çalıyormuş gibiydi. Vücudu terlemişti, bir savaş verdiğini biliyordum. O çok değer verdiği kontrolünü kaybetmemek için savaşıyordu. Müziği devam ettirmek için mücadele ediyordu.

Savaştıkça kaybediyordu.

Müzik durdu ve son bir hızlı hamleyle belimi tutup tamamen içime girdi.

“Benim için farklı mı olduğunu sanıyorsun?” dedi boğuk bir sesle. Kollarıyla omuzlarıma asılıp daha da derine girdi. “Benim için farklı olduğunu sana düşündüren nedir?”

Önce orgazm olan sanki pes etmiş olacaktı gibi birbirimizden çekinerek daha hızlı hareket ettik. İlk önce onun gelmesini bekleyip konsantrasyonumu koruyarak dudaklarımı ısırdım. Aramıza elini sokup klitorisimin çevresinde daireler çizdi.

Kahretsin.

Saçlarını avuçlayıp çektim. İnildyerek daha sert okşamaya başladı.

En sonunda dayanamadım. Sonuçta efendi olan oydu. Bedenimle ne isterse onu yapabiliirdi. Ona karşı kullanacak bir silahım yoktu. Kendimi bıraktım ve orgazmın beni ele geçirmesine izin verdim. Saniyeler sonra o da boşaldı.

Kalp atışlarımız ve nefeslerimiz yavaşlayınca tekrar aramızdaki duvarı ördüğünü hissettim. Tuğla tuğla. Kendisini kapatarak. Bir kez daha aramıza mesafe koyarak...

“Kahvaltı sekizde yemek odasında hazır olsun, Abigail.” Beni kucağından kaldırıp yere indirdi. Kontrolü tekrar ele geçirmişti.

“Yumurtalı ekmek ister misin?” diye sordum geceliğimi giyerken az önce yakaladığım Nathaniel’den geriye hiçbir şey kaldı mı diye görmek isteyerek.

“Sen ne istersen.”

Hayır. Gitmişti.

On Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah kahvaltıyı hazırlamam normalden daha uzun sürdü. Yemek odasında beni neyin beklediğinden korkarak her işimi uzattım. Nathaniel bir gece önceki ateşli âşık halinden ne kadar uzaklaşmış olacaktı?

Nathaniel'in tabağını hazırladıktan sonra kendime de bir tabak hazırlayıp tezgâha koydum. Bu sabah nerede yiyeceğimden emin değildim. Nerede yemek istediğimden emin değildim. Hayır. Bu doğru değildi. Nerede yemek istediğimden emindim. Nathaniel ile mutfak masasında yemek istiyordum.

Kazadan hemen önceki öğlen yemeğinde Elaina bana ne söylemişti? *Nathaniel'a karşı çok dikkatli olman gerek.* Dikkatli olabilirdim. Ona steril eldivenlerle dokunur, onu usulca saklandığı yerden çıkarırdım, başına ne geldiğini bile anlamazdı. Ona karşı gerçekten dikkatli olurudum.

Ve duvarı yıkardım, tuğla tuğla.



Yumurtalı ekmeğini önüne koydum. Bu benim hayal gücüm müydü yoksa dudaklarının kenarı hafifçe kalkmış mıydı?

Benim için farklı mı sanıyorsun? Benim için farklı olduğunu sana düşündüren nedir?

Bunu tekrar yüksek sesle söylemiş gibi ne hissettiğini anlamıştım. Sözcükler kafamın içinde çınladı; yemek odasında yemesinin bir önemi olmadığını biliyordum. Dün gece dış kabuğunda küçük bir çatlak yaratmıştım. Bu çatlağı büyütmek için sadece biraz zamana ihtiyacım vardı.

“Kendine bir tabak hazırla ve bana katıl,” dedi çatalıyla ekmekten bir parça alırken. Dakikalar sonra ona katıldım.

“Dün gece hiçbir şeyi değiştirmez,” dedi ben otururken.

“Ben senin hâkiminim, sen de benim itaatkârımsın.”

Bunu kendine söylemeye devam et, Nathaniel. Belki birdenbire kendini ikna edersin. Dün gece her şeyi değiştirdi.

“Seni umursuyorum,” diye devam etti. “Bu duyulmamış bir şey değil. Beklendik bir şey, aslında.”

Yemeye başladım.

“Ama seks aşkla aynı şey değil.” Ağzına bir muz dilimi attı, çiğnedi ve yuttu. “Pek çok insan bu ikisini karıştırırsa da aynı şey değil.”

Yerken, sanki daha rahat konuşmasını sağlıyormuş gibi bana bakmıyordu. Bir gece önce gerçek hislerini belli belirsiz gördüğümden emindim. Ama masadaki hareketleri sanki çok büyük bir savaşa hazırlanıyormuş gibi görünüyordu. Bu savaşın kendisiyle mi yoksa benimle mi olduğunu merak

ediyordum. Kendisiyle olduğuna karar verdim. Kesinlikle kendi benliğiyle bir savaş içerisine girecekti.

Ne dediğini anlıyorum, Elaina. Seni gayet açık ve net bir şekilde anlıyorum.

Kahvaltıdan sonra bana odasında bekleme talimatı verdi. Perdelerin tamamına yakını kapalıydı, aralarından sadece çok az bir ışık sızıyordu. Etrafa bakındım – yatağın üstünde hiç yastık yoktu. Ne bir ip. Ne kamçılama sandalyesi. Sadece yatak.

Sonra yastığı yerde gördüm. Bu tek bir anlama gelebilirdi. Tamamen giyinik olarak dizlerimin üstüne çöktüm. Nathaniel üzerinde dün geceki eşofman altıyla içeri girdi.

“Çok güzel, Abigail,” dedi bana yaklaşırken. “Benim isteklerimi önceden tahmin etmen beni memnun ediyor.”

Pantolonunu çıkardığında sadece kısmen erekte olduğunu gördüm. Öne eğildim ve kollarımı kalçasına dolayıp penisini ağzıma aldım. Parmaklarını saçlarımın arasına daldırdı. O hafifçe ağzımın içine girip çıkarken, dilimi penisinin etrafında bir köküne bir ucuna doğru oynatıyordum. Bunun seksten başka bir şey olmadığını düşünüyormuş gibi yapsa da gerçeği biliyordum ve izin verdiği tek yolla ona kalbimi açtım. Yapabileceğim tek şekilde. Ona ne hissettiğimi söyleyemezdim ama ona gösterebilirdim. Onun istediği her şey olarak ve karşılığında kendi ihtiyacım olanları ondan alarak bunu yapabilirdim.

Soluk alışşı düzensizleşti ve ağzıma daha sert girmeye başladı. Tümünü içime alabilmek ve ona ihtiyacı olan zevki sağlayabilmek için boğazımı rahatlatıttım. Saçlarımı daha sert çekmeye başladı. Hafifçe hayalarını kavradım. Onları okşadım.

Nathaniel'a kaçamak bir bakış attığımda şaşırdım. Dişleri kenetlenmişti ve yüz ifadesi.... Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Sanki kamçılama sandalyesindeki oymuş gibi.

O saniye ne yaptığını anladım. Kendisine bizim sadece seks için beraber olduğumuzu kanıtlamaya çalışıyordu. Bu beni sinirlendirdi. Çünkü dün gece gerçekten güzeldi. Birlikte iyi olabilirdik. Sadece o bunu kabul etmeyecekti. O benim hâkimim, ben de onun itaatkârı olacaktım. Ağzımda hareketlenince çok yaklaştığını anladım. Ağzıma boşalıncaya kadar daha sert emmeye başladım. Çılgınca hepsini yuttum.

Rahatladığını hissediyordum. Saçlarımdaki eli gevşedi. Kendisini daha iyi hissetmiş olmalıydı ki yerden kalkmam için elini uzattığında daha huzur dolu göründü.

Çevik parmakları hızlıca bluzumu ve pantolonumu çıkardı. Doğruyu söylemek gerekirse neden giyinmek için zahmet ettiğimden emin değildim. Tamamen zaman kay-bıydı. Giysiler neredeyse hiç üstümde kalmıyordu.

Gözlerim yatağa kaydı. Yan tarafta bir şişe kayganlaştırcı gördüm – daha önce gözümünden kaçmıştı. Bedenim gerildi.

“Yüzüme bak, Abigail.” Nathaniel iki elimi de tuttu. “Sorularıma cevap vermeni istiyorum,” dedi beni yatağa götürürken. “Neredeyiz?”

“Senin odanda.” Yatağa çıkıp dikkatimi ona vererek yatağın ortasında oturdum.

Gözlerini ayırmadan bana doğru geldi.

“Odamda neredeyiz?”

“Yatağında.”

Elini bir aşağı bir yukarı kolumda gezdiriyordu.

“Benim yatağında ne olur?”

Midem kıpır kıpırdı. “Zevk.”

“Evet,” dedi eğilip boynumdan öperek beni yatağa yatırırken. Heyecan bedenimi kaplarken gözlerimi kapattım. Dudakları, dili, dişleri. Isırıyor, yalıyor, emiyordu.

“Sadece hisset, Abigail,” diye fısıldadı. Elleri bedenimin kıvrımlarında dolaşüyor ve onun için tutuşan yerlerime doğru iniyordu. Üstüme çıkmak yerine tekrar hareket etti. Dudakları karnımın tümseğinden aşağı doğru kayıyordu; dilini göbek deliğime soktu.

Parmağını yavaşça deliğimin etrafında gezdirdikten sonra içime soktu. Bir içeri bir dışarı sokup çıkarıyordu. Kalçalarımı ileri geri oynattım.

“Evet,” diye beni rahatlattı. “Sadece hisset.”

Bacaklarımın arasına indi, dizlerimi kırıp birbirinden ayırdı. Sürtünme arzusuyla kalçamı kaldırdım.

“Bekle,” dedi ve sesinin tınısının hissettirdiği zevke karşı inledim.

“Bekle.”

Dilini, parmaklarının girmesini istediğim yere yerleştirdi. Sonra tek bir seri hareketle, bacaklarımı omuzlarının üstüne

aldı ve dilini içime sokup çıkarmaya başladı. Yavaşça. Çok yavaşça. Daha fazlasını isteyerek, onu arzulayarak kendimi ona ittim. Bir parmağı klitorisimin çevresinde yavaş yavaş daireler çiziyordu.

Çok yaklaşmıştım. Tam sınırdaydım.

Ellerini çektiğinde ne yapmak istediğini kısmen biliyordum. Ama bedenimin daha büyük kısmı bunu umursamamıştı çünkü parmaklarının yerini dili almıştı. Dili klitorisimin çevresinde dönüp duruyor ama yine de bana tam istediğim zevki vermiyordu. Usta parmakları geri geldi ve dilinin içimde yakaladığı ritme uyarak alt deliğimin etrafını okşadı. Tam klitorisimi yaladığı anda birden parmağının ucunu da içeri soktu.

Soluğum kesildi.

“Zevk al, Abigail,” dedi, parmak ucunu hafifçe içeri dışarı oynatırken. Sesiyle o mucizevi titreşimi yaratmaya devam ediyordu. “Sadece zevk al.”

Diliyle gittikçe daha çok sızlayan noktalarımı yalayıp ısırırken, parmakları yavaşça daha derinlere girdi. Dilini içime kaydırdı. Bir içeri, bir dışarı. İçeri, dışarı... Parmakları daha yavaş hareket ediyordu.

Tekrar boşalmak üzereydim, yaptığı şeyin bu kadar zevk vermesini hiç beklemiyordum ama kahretsin ki zevk vermişti. Tıkaçtan çok daha iyiydi. Hayal ettiğimden çok daha iyiydi.

“Rahatla,” diye fısıldadı. Ama zaten bu durumda bundan rahat olamazdım. İkinci parmağı da içime soktuğunda

acıyla gerildim. Parmaklarını içeri dışarı oynamaya başladı. Ağzını öyle kullanıyordu ki dilini içime sokup çıkarırken dişleri klitorisimi sıyrıyordu. Parmakları ritmini sürdürüyordu. Daha fazlasını içimde hissedebilmek için kalçamı kaldırdım. Herhangi bir şekilde onu daha derinlerimde hissetmek istiyordum.

“İşte böyle, Abigail,” dedi. “Bırak kendini. Bırak seni iyi hissettireyim.”

Ona inanıyordum. Bana daha fazla zevk verebilirdi. Yapacaktı da. Artık hiç şüphem kalmamıştı.

Dişleri klitorisimi daha sert uyarmaya başlarken parmakları da daha derinlerime ilerliyordu. Orgazm bana kendimi kaybettirerek bedenimi titretti. Kendime geldiğimde Nathaniel yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

“Hımmmmmm,” diye mırıldandım.

Yanıma uzandı ve beni kollarına aldı. “Bunu evet olarak kabul edebilir miyim?”

Başımı salladım ve göğsüne yattım. O anda, bir saniyeliğine bile olsa, onu geri almıştım.

Yirminci Bölüm

Nathaniel o çarşamba günü nadir kitaplar koleksiyonunu ziyaret ederek beni şaşırttı. Ama bu seferki güzel bir şaşkınlıktı.

“Araba konusuyla ilgili söylediklerini düşünüyordum,” dedi pantolonunu çıkarırken.

“Öyle mi?” Hızlıca çoraplarımı giydim. Eğer kavga edeceksek tamamen giyinik olmalıydım. Hiçbir şekilde bana araba alması konusunda onunla aynı fikirde olmayacaktım.

Kravatını düzeltti. “Bu konuda ısrarcı olmamaya karar verdim.”

“Ne?”

“Bu fikir seni son derece rahatsız etti. Bir yanım, bir araban olmasının çok daha güvenli olduğunu düşünse de içinin rahat olması benim için aynı derece önemli.” Yürüdü ve önümde durdu. “Kendini bir fahişe gibi hissetmeni asla istemem.”

Daha fazla tartışmadan konuyu kapatması beni çok şaşırtmıştı. Ama bu konuda daha fazla üstüme gelmeyecek olmasından memnun oldum. “Teşekkürler.”

“İki tarafı da mutlu et, Abigail, ilişkiler böyledir.” Kapıya doğru giderken ceketini giydi. “Hislerin konusunda bana karşı açık olmanı takdir ediyorum. Kendiminkilerle ilgili zorluk yaşıyorum.”

Hadi be, Sherlock! Masadan inip ayakkabılarımı giydim.

“Belki bu konunun üzerinde birlikte çalışabiliriz.”

Geçmem için kapıyı açtı.

“Belki.”

Cuma akşamüstü dörtte onunla havalimanının özel terminalinde buluştum. Güzel bir özel jetin yanında durmuş beni bekliyordu. En azından ben güzel olduğunu düşündüm, daha önce hiç özel jet görmediğimden karşılaştırma yapacak bir kriterim yoktu.

“İyi akşamlar, Abigail,” dedi. “İşten erken çıktığın için teşekkür ederim.”

Başımı salladım ve uçağın merdivenlerinden çıkmama yardım etmek için uzattığı eli tuttum. İçerisi sık döşenmişti ve genişti. Güzel bir daire gibiydi: Bir barı, deri kanepeleri, hatta yatak odasına giden bir koridoru ve elbette deri koltukları vardı.

Kabine girdiğimizi gören pilot bize el salladı. “Birazdan kalkışa hazır olacağız, Bay West,” dedi.

Nathaniel koltuğa yöneldi.

“Oturmalıyız.”

Mürettebat uçuş için hazırlık yaparken midemde kelebekler uçuşarak yanına oturdum. Birkaç sebepten dolayı gergindim – tekrar Nathaniel’in ailesini göreceğim için, Nathaniel’in benimle ilgili beklentileri yüzünden ve maçın nasıl geçeceği konusunda. Bir de –tamam, yalan söylemeyeceğim– Nathaniel’in *planlarının* ne olduğunu düşünmekten deli olmuştum. Çok geçmeden havalandık. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım.

“Seninle hafta sonu hakkında konuşmak istiyorum,” dedi Nathaniel.

“Gerdanlığın boynunda kalacak. Sen hâlâ benim itaatkârımsın. Teyzem ve Jackson bizim özel hayatımızı bilmek zorunda değil. Ayrıca bana efendim, bayım ya da Bay West diye hitap etmeyeceksin. Eğer mümkünse adımı da pek kullanmamaya çalış.” Gözlerime baktı. “Kaçınılmaz olmadıkça bana adıyla hitap etme.”

Başım ile onayladım.

“Şimdi, bugün,” dedi, “kontrollü olmayı öğreneceksin.” Yaşlıca bir kadın kabine girdi. “Size ya da Bayan King’e bir şey ikram edebilir miyim, Bay West?”

“Hayır,” dedi Nathaniel.

“Bir şeye ihtiyacımız olursa seni çağırırız.”

“Elbette efendim.”

“Biz onu çağırmadığımız sürece uçuşun devamında pilotun yanında olacak,” diye açıkladı Nathaniel emniyet kemerini çözerken.

“İhtiyacımız da olmayacak.” Elini uzattı. “Benimle gel.”

Yatak odasına gittik ve Nathaniel kapıyı kapattı.

“Giysilerini çıkar ve yatağa geç.”

Küçük odada dolanışımı izlerken dediklerini yaptım. Sanırım iki saat kadar uçacaktık. Bana o iki saat içinde yapabileceklerini düşündükçe içim gıcıklandı.

Yatağa yattım ve gözlerimi tavana diktim. Kontrol derken neyi kastettiğini düşündükçe karnımda beklenti içimde büyüüp durdu.

Zaten uzun süre beklemek zorunda da kalmadım. Nathaniel tamamen giyinik bir halde yatağın etrafında dolaşıp kollarımı bedenime dik duracak şekilde havaya kaldırdı. Bacaklarıma dokunmadı.

“Bu şekilde kalırsan seni bağlamak zorunda kalmam.”

Elinde kâseye benzer bir şeyle yatağa oturdu.

“Bu, pille çalışan sıcak bir tabak,” dedi.

“Normalde bunun için mum kullanırdım ama pilot izin vermez.” Hafifçe gülümsedi.

“Ve kural kuraldır.” Mum mu? Bir yerlerde bal mumu da var mıydı?

Cebinden bir göz bağı çıkardı. “Gözlerin kapalı olursa daha da etkili olur.”

Az sonra karanlık içinde kaldım. Bir kez daha çıplaktım ve sabırsızlanıyordum.

Nathaniel o düzgün, baştan çıkarıcı sesiyle konuştu.

“Çoğu insan sıcaklığın verdiği hissi zevk verici bulur.”

Kolumun üst kısmına bir parça bal mumu damladığını hissettim. Ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırdım. Damlayı yaydı.

“Bu özel bir çeşit bal mumu. Isındığında vücut yağına dönüşüyor.”

Diğer koluma düşen başka bir damla Nathaniel’in zarif elleriyle bedenime yayıldı. Bir sonraki damlanın nereye düşeceğini bilememek beni gergin bir bekleyişe soktu. Sonra devam etti, göbeğimden aşağıya, uyluk kemiğim boyunca, göğüslerimin arasına damladı. İlk baştaki sıcaklık giderek ılıyarak beni direnci tükenmiş bir pelteye çevirdi. Her damladan sonra Nathaniel yağı uzun, erotik dokunuşlarla vücuduma yedirdi.

Sıcak damla göğüs ucuma düşünce nefesim kesildi. Aaaah! Lanet olsun, bu çok güzel bir histi. Tekrar yağı elleri ile ovarak yedirdi.

“Sıcaklıktan hoşlandın mı, Abigail?” diye sordu kulağıma sıcacık nefesiyle, bir damla da diğer göğüs ucuma düşerken.

Sadece inleyebildim.

Her iki göğsümün üstüne de bolca bal mumu boca etti. Yatağın oynamasından Nathaniel’in üstüme oturduğunu hissettim. İki eliyle gövdemden yukarısını ovalıyor, göğüslerimi kavrayıp kollarımı boylu boyunca yağlıyordu.

“Kontrol,” dedi. “Kiime aitsin? Bana cevap ver.”

“Sana,” diye fısıldadım.

“Evet öylesin,” dedi.

“Ve bu gecenin sonunda seni becermem için bana yalvarıyor olacaksın.” Başparmakları göğüs uçlarını sıkıp çekerek okşadı, “Eğer uslu bir kız olursan belki onu içine almana izin verebilirim.”

Yatak tekrar kıpırdadı ve kalktı. Onun içime girmesini beklemekten zayıf düştüğümü fark ettim. Hâlâ çıplak, hâlâ onun insafına kalmıştım ve birdenbire kendimi çok yalnız hissettim.

Otelimiz Tampa’da beş yıldızlı bir tatil köyüydü. Hafta boyunca nasıl planlar yapılacağını merak etmiştim. Sonunda Nathaniel ile aynı yatağı paylaşabilecek miydim? Yoksa beni yerde mi yatıracaktı? İki ayrı oda mı tutacaktık?

Otele giriş yaparken bedenini şiddetle hissederek yanında durdum. Bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Otel görevlisinin kendisini yellemeden nasıl durduğunu merak ettim. Elbette sıcak vücut yağıyla bir saatten daha kısa süre önce masaj yapılan kendisi değildi.

“Buyurun, Bay West,” dedi. “Kral dairesi sizin için hazır.”

Bana bir bakış attı. *Evet*, demek istedim. *Onunla beraberim. Buna alışsan iyi edersin.*

“Kaç anahtar istersiniz?” diye sordu kız.

“İki lütfen.”

Kızın verdiği anahtarların ikisini de cebine soktu.

“Bavullarınız birazdan odanıza çıkarılacak,” dedi.

Nathaniel ona teşekkür ettikten sonra odamıza çıktık.

“İkimiz için bir süit ayırttım. Böylece koridora çıkmadan ya da başka bir odaya gitmene gerek kalmadan hem kendi yatağın hem de banyon olacak.” Anahtarlardan birini bana verdi. “Buna ihtiyacın olacak.”

Oda büyük ve havadardı. Nathaniel bana odamı gösterdi ve yemek için diğerleriyle aşağıda buluşmak için bir saatimiz olduğunu söyledi. Odaya girdikten hemen sonra valizlerimiz geldi. Elaina’nın giymem için Nathaniel’a verdiği düşündüğüm elbiseyi görme şansım oldu. Hem zevkli hem seksi hem de oluca seçkin bir elbiseydi. Çıkmamız gereken zamandan hemen önce süitin salonunda Nathaniel ile buluştum.

“Çok güzel,” dedi beni süzerek. “Ama git ve çorabı çıkar.” Çorabı mı çıkarayım? Elbise hemen dizlerimin üstündeydi ve dışarısı da buz gibiydi.

“O elbisenin altında tamamen çıplak olmanı istiyorum,” dedi.

“Dışarıya her an eteğini kaldırıp seni becerebileceğimi bilerek çıkmanı istiyorum.” Beynim söylediklerini anlayabilmek için o kadar çok çalıştı ki sonunda çuvalladı. Odama geri dönüp içimdeki ince çorabı ve külotumu çıkardım. Ayakkabılarımı tekrar giydim.

Döndüğümde Nathaniel beni bekliyordu.

“Eteğini kaldır.” Eteği yukarı kaldırırken yüzüm kızardı. Kolunu uzattı. “Şimdi hazırız.”



Diğer herkesle şehir merkezinde bir et lokantasında buluştuk. Giants taraftarları ve fotoğrafçılar pencerelerde sıra olup kapının girişini tıkamışlardı. Jackson'ı beklediklerini anlamam birkaç saniyemi aldı.

“Bütün bu insanlar,” diye söylendi Nathaniel yanımdan geçen biri bize çarptığında. “Kimse bizi fark etmiyor bile. İstedığımı yaparım ve kimse farkına bile varmaz.”

Dizlerim boşalır gibi oldu.

“Nathaniel!” Elaina kalabalığın içinden çıkmaya çalışarak restoranın içinden seslendi. “Abby! Buradayız.”

Neyse ki restoran çalışanları kalabalığı dışarıda tutma konusunda muhteşem bir iş çıkarıyorlardı. Yine de masamıza doğrultulmuş bir sürü göz vardı ve Clarklar ile Wellinglerin olduğu masaya otururken hemen hemen herkesin gözü üzerimizdeydi.

“Şu havaya inanabiliyor musun?” diye sordu Elaina, Nathaniel oturmam için sandalyemi çekerken.

“New York'tan gelirken yanımda getirmiş olmalıyız.”

Bir kahkaha attım ve oturdum. “Bence bizim oralar daha sıcaktı.”

“Bu da neden çorap giymediğini açıklıyor tabii,” dedi çıplak bacaklarımı işaret ederek.

Nathaniel'a doğru baktım ama sadece omuz silkmekle yetindi.

“Çoraplardan nefret ediyorum,” dedim. “Her zaman bir şekilde kaçırmayı başarıyorum.”

“Nasıl hissediyorsun, Abby?” diye sordu Linda, çorap giymememle ilgili daha fazla soru sorulmasından beni kurtararak. “Yani kazadan beri?”

“Harikayım, Doktor Clark, Teşekkür ederim,” diye cevapladım.

“Selam, Abby,” diye seslendi Felicia. “Uçuş nasıldı?”

Kızarmıştım. Eminim ki fark etmişti.

“İyiymi, Felicia. Gayet iyiydi.”

“Sadece iyi mi?” diye fısıldadı Nathaniel kulağıma. “Bütün vücuduna sıcak mum döktüm ve *iyiydi* ha? Biraz içerledim doğrusu.”

Sanırım beni kışkırtmaya çalışıyordu.

Menüdeki yemeklere bakarken garson, Nathaniel ve bana birer kadeh şarap koydu. Bir an için kendimi rahatsız hissettim. Burası çok sık geldiğim türden bir restoran değildi. Çok üst düzeydi. Oldukça göz korkutucuydu.

“İstakoz çorbası mükemmeldir,” dedi Nathaniel. “Sezar salatası da öyle. Bonfile ve bifteği de tavsiye ederim.”

“İstakoz çorbası ve bonfile alayım o zaman.” Menüyü kapattım. “Eee, Jackson. Oyuna hazır mısın?”

Gözlerini Felicia’dan ayırdı. “Hiç şüphelen olmasın!” Güldü ve futboldan konuşmaya başladı. Anlattıklarını takip etmekte zorlanıyordum ve nezaketen ilgileniyormuş gibi görünmek yorucuydu. Oysa Felicia’nın her kelimeyi dikkatle dinlediğini fark ettim. Bir ara Jackson uzanıp elini tuttu. Felicia için mutluydum. Düzgün bir erkeği hak ediyordu ve gördüğüm kadarıyla Jackson ona kraliçe gibi davranıyordu.

Elaina bana göz kırptı ve beni bütün o futbol sohbetinden çekip çıkarmak için bir soru sordu. O ve Todd bana karşı çok naziktiler. Ailem hakkında, hangi okuldan olduğum hakkında sorular sorarak beni rahatlatmaya çalışıyorlardı. Sonunda Todd'un tıp fakültesine, benim lisans derecemi aldığım Columbia'da gitmiş olduğu ortaya çıktı.

Bir süre üniversite günlerinden konuştuk ve aynı mekânlara takıldığımızı keşfettik. Nathaniel, Dartmouth'da okumuştı ama yine de sohbetimize katılıp en güzel üniversite anılarını anlatmaktan geri kalmadı. Bozuk parayla çalışan çamaşır ve kurutma makinelerini ilk kullanışını anlattığında hepimiz güldük.

Antreler geldiğinde masada biraz sessizlik oldu. Peçetemi dizime yerleştirirken Nathaniel'a ne kadar yakın oturduğumu fark ettim. Biraz zorlasam vücudunun sıcaklığını duyabilirdim.

Çorbamdan bir kaşık almıştım ki elleri dizimde daireler çizmeye başladı.

Kontrol.

Tanrım bana yardım et.

Yirmi Birinci Bölüm

“**A**bby,” diye seslendi Linda masanın diğer tarafından, yeğeninin diz kapağımla seviştiğinden tamamen habersiz bir halde. “Ne zamandır seni öğle yemeğine çağırmayı düşünüp duruyorum. Önümüzdeki hafta pek uygun değil ama ondan sonraki çarşambaya ne dersin?” Dizimdeki el hareketine devam etti.

“Çarşambaları benim için pek uygun değil,” dedim. “Bir üyemiz her çarşamba nadir kitaplar koleksiyonunu görmek için geliyor ve araştırmacıları yanlarında refakatçi olmadan içeri alamadığımız için ben de onun yanında girmek zorunda kalıyorum.”

Nathaniel içten içe güldü.

“Epey yorucu olmalı,” dedi Linda. “Ama tabii sanırım ‘müşteri önce gelir’ diye buna deniyor.”

“Çok da sorun değil,” dedim. “Titiz birilerini bulmak insana iyi geliyor.”

Dizimdeki el aşığılara doğru kaymaya başladı.

“Salı yapsak nasıl olur?” diye sordu. “Salıları gelmiyor, değil mi?”

Henüz değil.

“Salı uygun,” dedim.

“O zaman sözleştik,” dedi bana gülümseyerek.

Sohbet sürüp gitti. Bir ara Nathaniel ve Todd politika tartıştılar. Elaina bana bakıp gözlerini yuvarladı. Gayet normal bir yemek sohbetiydi.

Masanın üst tarafı normaldi yani.

Hakkını yemeyeyim, gizli iç çevirmekte Nathaniel’in üstüne yoktu. Birkaç dakika boyunca dizimle oynadıktan sonra Felicia’ya ekmek verebiliyor ya da salatasını kesmek gibi iki el gerektiren şeyler yapabiliyordu. Sonra, ansızın eli geri geliyordu. Hafifçe dokunarak, sıkarak usulca yukarılara çıkıyordu.

Sinirlerim gerilmişti.

Çorbadan bir kaşık aldım. Nathaniel haklıydı. İnanılmaz bir tadı vardı. Kremalı. Yoğun. İçinde tam gereken miktarda istakoz vardı. Alışkanlık gereği bacak bacak üstüne attım. Nathaniel’in eli geri geldiğinde sol bacağıma sağ bacağımanın üstünden itip okşamaya devam etti. Bu sefer daha yukarılara çıkıyordu.

Istakozlar, dedim kendi kendime. Istakozları düşün.

Istakozlar deniz yaratıklarıydı. Dev kıskaçları vardı ve kıskaçlarının lastikle tutturulması gerekiyordu. Kaynatıldığı zaman kırmızı bir renk verirlerdi.

Arka tarafını kızartmamı düşünmek seni heyecanlandırıyor mu?

Bir ağız dolusu çorba boğazıma kaçtı.

Neyse ki Nathaniel'in elleri o sırada masanın üstündeydi. Sırtıma vurdu. "İyi misin?"

"İyiyim. Affedersiniz."

Garson kâse ve tabakları toplamaya geldi. Masadaki herkes koyu bir sohbeta dalmış, konuşuyor ya da gülüşüyordu.

Nathaniel bana biraz daha şarap koydu ve elbisenin içinden bacaklarımın üstünü okşamaya başladı. "Şiir dışında ne okursun?"

Okuma alışkanlıklarımı mı tartışmak istiyordu? "Hemen hemen her şeyi," dedim konunun nereye varacağını merak ederek. "En çok klasikleri severim."

"Bir klasik," dedi, "insanların övdükleri ama okumadıkları kitaptır.' Mark Twain."

O zaman başımın gerçekten dertte olduğunu anladım. Söz oyunları ile beni tavlama çalışması beni kışkırtıcı okşamalarla tahrik etmesinden daha ciddi bir şeydi. Özellikle edebiyat söz konusu olduğunda. Zaten bedenime sahipti. Şimdi de aklımı başımdan almaya mı çalışıyordu? Ama sonra kütüphanesinde olanları ve benim de onun aklını başından alabildiğimi hatırladım.

"Herhangi bir kadının duyguları ile oynayan bir adam hakkında iyi düşünmem," dedim. "Jane Austen."

Sırıttı. “Bir kadın, kahraman olmaya karar verdiğinde kırk aile bir araya gelse onu durduramaz.” Eli eteğimden yukarı çıktı. “Jane Austen.”

“Gerçekler kurgudan daha ilginçtir,” dedim. “Mark Twain.”

Güldü ve başını salladı.

“Pes ediyorum,” dedi. “Sen kazandın.” Bakışları ciddileşti. “Ama sadece bu seferlik,”

Daha kaç tur olacağını merak ediyordum.

Yemeklerimiz gelmişti ve bir kez daha Nathaniel yanılmamıştı, bonfile öyle yumuşaktı ki çatalımla bile kesebiliyordum.

“Hey, siz ikiniz,” diye seslendi Elaina, Felicia ve bana.

“Linda ve ben yarın yüz bakımı, masaj ve tırnak bakımı için spa'ya gideceğiz. Sizin için de randevu aldık. Biz ısmarlıyoruz. Gelir misiniz?”

Felicia, Jackson'a baktı. Jackson onun elini tutup öptü.

“Ben zaten yarın meşgulüm. Sen gidip güzel vakit geçir.”

“Ne kadar da düşüncelisin,” dedi Nathaniel dizimi tekrar okşarken.

“Sanırım biz de Todd'la golf oynayarak vakit geçireceğiz. Sen de kızlarla gitmek ister misin, Abigail?”

“Elbette,” dedim. “Çok isterim.”

Elaina bana bir bakış attı.

Bir günümü spa'da geçirmek kulağa harika geliyordu. Peki ya gerdanlığım ne olacaktı? Onu spa'da takmak biraz tuhaf olmayacak mıydı? Nathaniel'in eli eteğimin içlerine

doğru ilerliyorken aklım birkaç dakika boyunca başımdan gitmişti.

Yemek yerken bütün bu masa altı oynaşmalarını yapmak Nathaniel için zor olsa da ben hep uyarılmış haldeydim. Sandalyemin ucunda bir sonraki hareketini bekleyerek oturuyordum.

Büyük ihtimalle tam olarak istediği de buydu.

Başlangıçlar toplanırken hepimiz oturup tatlılarımızı beklemeye başladık. İki genç, Jackson'la fotoğraf çekilmek ve imza almak için masamıza geldi. Biraz onlarla sohbet ettikten sonra pazar günü görüşeceklerini söyledi. Söylediğim gibi oldukça normal bir yemektir.

Tabii, tabii, normal bir yemek! Ben kimi kandırıyorum ki?

Bu yemekle ilgili normal olan hiçbir şey yoktu. Nathaniel şarap kadehlerimizi doldururken ne kadar içmem gerektiğini hatırlamaya çalıştım. Üç kadeh mi? Dört mü? Dört değildir herhalde.

Elleri geri geldi. Ama bu sefer bacaklarıma uzanmak yerine elimi tutup usulca penisine götürdü. Sertleşmişti ve pantolonunu zorluyordu. Avucumun içinde ileri geri hareket ediyordu. Masadaki kimse hiçbir şeyden şüphelenmedi. Kendimi kontrol edebiliyordum ama onun beni istediğini anladığımda kendimi kaybettim. Dudaklarımı ısırdım. Yemeğin bitmesine ne kadar vardı? Saatime bir göz attım. Sekiz buçuktu. Hâlâ erkendi. Bu gece onun penisi için uzun süre yalvarmam gerekmeyecekti. Neredeyse şimdi bile hazırdım.

Suflelerimiz servis edildi. Nathaniel'in eli eteğimden yukarı çıktı ve tam ıslanıp sızlayan yerime dokunup tekrar masaya çıktı. Yanaklarımın içini ısırdım.

Kontrol.

Sarhoş değilim, dedim kendi kendime. Sadece rahatlamıştım. Mutlu olduğumu da unutmamak lazım tabii. Ve sıcak. İçimde sıcacık bir karıncalanma hissi de vardı tabii. Bir tüy kadar hafiflemiştim.

Nathaniel tacizlerini arabada da sürdürdü. Bu sefer daha kolay olmuştu. Yalnızdık ve bizi görececek kimse yoktu. Tek eliyle eteğimi kaldırdı.

Bir parmağını içime sokarken, "Kiralık arabanın içini kirleteceksin," diye azarladı beni. "Islanmışsın."

Bana tokat atmasını söylemek istiyordum. Ama mutfakta ya da benim kütüphanemde değildik. Kiralık bir arabanın içinde otele dönüyorduk. Yatağın olduğu yere.

Nathaniel ve yatak...

Yalvarabilirdim bile.

Şimdi.

Lütfen.

Otelimize döndük ve süitimize çıkmak için uzun asansör yolculuğuna başladık. Nathaniel popomu sıkınca inledim.

"Henüz değil," dedi.

Biz dışarıdayken birileri çalışmış olmalıydı. Işıklar söndürülmüş ve Nathaniel'in yatağı yapılmıştı. Beni yatağa

götürdü ve üstüne bıraktı. Yatağın üstüne bir kayganlaştırıcı şişesi ve bir de vibratör koydu.

“Yeterince sabrettim, Abigail,” dedi. “Olabildiğince nazik olacağım ama bu gece bunu kesinlikle yapacağız. Artık hazırsın.” İçimde ani bir adrenalin patlaması oldu. Bunu bu kadar isteyebileceğimi kesinlikle düşünmemiştim.

Penisim için yalvaracaksın.

Yanılacağını düşünmek için hiç sebep yoktu.

“Soy beni,” dedi. Titreyerek ceketini omuzlarından indirirken gömleğinin içindeki sert ve güçlü kaslarını hissediyordum. Bir an önce onları görmeliydim. Gömleğinin düğmelerini çözdüm ve pantolonundan dışarı çıkardım. Kemerini çözdüm. Pantolonunu ve iç çamaşırını kalçasından indirip erekte olmuş organının görüntüsüyle azdım.

“Hepsi senin,” dedi. “Bu akşam yemekte iyi iş çıkardın. Biraz tadına bakmana izin vereceğim.”

Dizlerimin üstüne çöktüm ve onu ağzıma aldım. İkimiz de inliyorduk. Saçlarımı eline dolayıp ağzıma girip çıkmaya başladı.

Hımmm. O tadı yok mu!

Biraz sonra kendisini geri çekip beni ayağa kaldırdı. Biraz tedirgindim.

“Benim için soyun,” dedi. “Yavaşça.”

Ayakkabılarımı çıkardım ve sırtıma uzanıp fermuarımı açtım. Elbiseyi yavaşça kollarımdan çıkardım. Gözleri aç aç, sanki beni yiyecekmiş gibi bakıyordu. Elbise bir kumaş

yığına halinde yere düştü. Sutyenimi çıkarıp yerdeki yığının üstüne attım.

“Kendine dokun,” diye emretti yatağın ucunda oturduğu yerden. Ellerimi göğüslerime götürüp yavaşça daireler çizerek, parmaklarımı göğüs suçlarımda gezdirerek okşamaya başladım. Onları sıkıp parmak uçlarımda yuvarlıyordum. Acısı öyle çok haz veriyordu ki daha sert sıktım. Bir elimi yandan aşağıya doğru indirip göbük deliğimde bir daire çizdikten sonra alt taraflara indirdim.

“Yeter,” diyerek beni durdurdu. “Buraya gel.”

Yatağa doğru yürürken bacaklarıma doğru sızan ıslaklığı hissediyordum. Belimden yakalayıp öyle bir çevirdi ki beni altına aldı. Elleri ve dişleri ısırış ve dokunuşlarla bedenimin her yerini keşfetti. Sıkarak ve oynayarak bütün bedenimi tahrik ediyordu. Onu arzulayarak öyle inliyordum ki bana sessiz olmamı söylese bile yapamazdım. Elleri daha kontrollü olmaya başlarken ısırışları sakinleşti. Onu geri almak için kendimi ona doğru ittim. Onu arzuluyordum. Herhangi bir şey olurdu. Yalvarırım.

Beni yana döndürdü, sırtım göğsüne yaslanmıştı. Dirseğimin yanında duran kayganlaştırıcıyı aldı. Bana tekrar dokunduğunda elleri ılık ve nemliydi.

Kayganlaştırıcıyı nasıl ısıtmıştı ki?

Geçen hafta sonu olduğu gibi, bir parmağıyla klitorisimi uyarırken diğer parmağını alttaki deliğime soktu. Yavaş hareketlerle, beni rahatlatarak ikinci parmağı ekledi.

Bu neden bu kadar iyi hissettiriyordu?

Klitorisimdeki elin yumuşak hareketleriyle tahrik oluyor, daha sert, daha hırçın olmasını istiyordum. Diğer eli bacağıma kaldırdı ve arasına kayd, sıcak, kaygan penisi deliğimi zorluyordu.

Başını içime bastırarak ileri girdi. Gerildikçe iç geçirdim. Elbette sığmayacaktı. Kesinlikle olmazdı. Ama klitorisimle oynamaya devam etti. Beni rahatlatıyordu. Beni esneterek biraz daha ileri girdi. Canım yandı ama Nathaniel'a güveniyordum. Benim de zevk almamı istediğini biliyordum.

Vücudumun doğal direncine karşı koyarak yavaş yavaş içime girdi ve penisinin ucunu içime sokup alışmam için zaman tanıyarak tamamen hareketsiz durdu. Klitorisimle oynamayı bıraktı ve elimi tuttu. "İyi misin?" diye sordu.

Ah, ah, aaah!

Dürüst olabileceğim hale gelinceye kadar bekledim. "Evet."

Elimi sıktı ve enseme öptü. "Çok iyi gidiyorsun."

İşte bu kadar basitti, onun olmuştum. Bir şeylerin açılma sesini duydum. *Vibratör*. Bir eliyle beni kendisine yaklaştırırken diğer eliyle vibratörü usulca ıslak deliğime gelip durana kadar vücudumdan aşağı götürdü. Penisini daha derine sokarken vibratörü de içime soktu. Şimdiye kadar hiç olmadığım şekilde açılıyordum. İki şekilde içim dolduruluyordu ve kendimi bu kadar dolu hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Hâlâ hareket ediyor, kendini içeri itiyordu. Santim santim. Sonuna kadar.

Aaah...

“Hâlâ iyi misin?” diye sordu, gergin bir ses tonuyla.

“Evet,” dedim, benzer bir ses tonu kullanarak.

Tekrar durdu. İyi olduğumdan emin olarak kendimi toplamak için ihtiyacım olan zamanı verdi.

Yavaşça içimdeki zevk veren titreşime odaklandım. Hem penisini hem de vibratörü hareket ettiriyor, birbirlerine zıt şekilde oynatıyordu. Hareketsiz durup zevkin tadını çıkardım. Tüm bedenimi teslim ettim. Dişlerimin arasından soluk alıyordum. Acım hazla karışmıştı. Bu çok ama çok fazlaydı. O hızlandıkça soluk soluğa kaldım. Titreşim tüm bedenimi sardı. Daha fazla dayanamayacaktım. Nathaniel’in nefesi ağırlaştıkça karnım gerildi. Ta derinlerimde, içeride bir şeyler büyüyor ve beni paramparça etmekle tehdit ediyordu.

Bu hissin şiddetlenmesiyle inledim. Şimdiye kadar hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim. Dayanamıyordum. İçeri girip çıkıyordu. Penisi, vibratör. Devam ettikçe vibratör yeni bir noktaya dayanmaya başladı.

Oh, lütfen. Oh lütfen. Oh lütfen.

Az kaldı. Geliyor. Geliyor.

“Evet,” diye çığlık attım her yanımda çakan parlak ışıklarla yer yerinden oynarken.

Bir kez daha içime girdikten sonra içime boşaldı. Sanki ikinci kez orgazm olmuş gibi titredim.

Su sesinin bile belli belirsiz farkındaydım.

Dönmeye çalıştıysam da öyle zayıf hissediyordum ki bedenim hareket etmiyordu. İki kol beni kaldırıp banyoya

taşıdı. Hassas olmaya gayret ederek beni nazikçe yıkadı. Hâlâ çıplaktı ve üşüyor olmalıydı. Yine de bütün dikkatini bana vermişti. Yıkaması bittiginde beni küvetten çıkarıp kenara oturttu ve yumuşak havlularla baştan aşağı kuruladı.

Saçlarımı tararken “Muhteşemdin,” diye fısıldadı. “Böyle olacağını biliyordum.”

Sonra beni kucaklayıp yatağa götürdü ve yatırdı.

Yirmi İkinci Bölüm

Ertesi sabah salondan gelen seslerle uyandım. Yan tarafıma dönüp kısık gözlerle yatağın yanındaki saate bir göz attım. Yedi buçuk.

Yedi buçuk mu!? Nathaniel'in evinde olmadığımı hatırladığımda çoktan yataktan fırlayıp sabahlığımı giymiştim. Bir otel odasıındaydım. Tampa'da. Ve burada mutfak yoktu. Bu yüzden de kahvaltı hazırlamam gerekmiyordu.

Rahatlamış bir halde yatağa oturduğumda şifonyerin üstünde bir şişe su ve iki ibuprofen olduğunu fark ettim. Beni bu kadar düşünmesi içimi sızlattı. Soğuk suyla hapları içip banyoya gittim. Elaina ve Linda kaçta buluşacağımızı söylememişlerdi. Ben de rahat rahat duş alıp hazırlandım. Doğrusunu söylemek gerekirse bütün bu süre içinde dün geceyi düşünmüştüm.

Kütüphanedeki gecenin Nathaniel ve benim için her şeyi değiştirdiğini sanmıştım ama dönüp baktığımda yanlış olduğunu anladım. Asıl dün gece her şeyi değiştirmişti.

Dün gece spa'ya giderken gerdanlığımı takma konusunu dert ederken bu sabah Nathaniel için kırık camların üzerinde bile yürüyebilirdim. Ya da kızgın kömürlerin. Etrafa saçılmış kırık cam ve kızgın kömürlerin. Her şeyi, yapmamı istediği her şeyi yapardım. Gerdanlığı da spa'ya giderken gururla boynumda taşıyacaktım.

Salona gittim. Nathaniel yemek masasında oturuyordu. Onu görünce başımı eğdim.

“Gel otur, kahvaltını yap, Abigail,” dedi.

Masaya gittim. Beni uyandıran oda servisinin kapıyı çalma sesi olmalıydı. Yemeğim hâlâ sıcaktı. Pastırma, yumurta, meyve ve kızarmış ekmek. Taze portakal suyu ve kahve. Midemden bir gurultu geldi.

“Linda ve Elaina, Felicia ile senin dokuz buçukta spa'da olmanızı bekliyor,” dedi. “Ne planladıklarını bilmiyorum ama görünüşe göre bu akşamüstüne kadar işiniz bitmez.”

Birden günü onunla geçiremeyecek olduğum için biraz üzüldüm. Hafta sonunda tek bir tam günümüz vardı ve o gün de ben spa'da olacaktım, o da golf oynayacaktı. Üzülmem saçmaydı ama üzgündüm.

Günümü Nathaniel'sız geçirmekten nasıl kurtulabileceğimi düşünerek sessizce yemeğimi yedim; büyük ihtimalle mide ağrısından, ani gripten ya da âdet ağrısından şikâyet ederdim. Ama bugün spa günüydü, ben de Elaina, Felicia ve Linda ile olmak zorundaydım.

Her zaman bir sonraki gece olacaktı...

Yemeğim bittiğinde Nathaniel kalkmamı söyledi.

Arkama geldi. “Elaina ve Felicia yaşam tarzımızı biliyor. Teyzemin bildiğini düşünmek istemiyorum ama eğer biliyorsa bile...” gerdanlığı çözdü, “gözüne sokmaya gerek yok.” Tekrar dönüp yüzüme baktı. “Gerdanlığımı bu akşamüstü geri alacaksın.”

Başımı eğdim.

Parmağıyla çenemi kaldırdı. Gözlerimin içine bakarken gözleri parlıyordu. “Sen hâlâ benimsin. Bunu takmadığında bile.”

Tekrar içim karıncalandı.

Felicia’yla spa’nın dışında buluştuk.

“Felicia,” dedim ona doğru yürürken.

“Selam,” dedi ve gülümseyerek yüzüme baktı.

“Selam, gecen nasıldı?”

Benim gülümsememin onunkinden büyük olduğundan emindim. “Beni benden aldı,” dedim iki kaşımı da oynatarak.

Kolumu tuttu. “Bunu duymak istemediğimden eminim. Sor bakalım benimki nasıl geçmiş.”

Bu benim için daha iyiydi, akşam olanları ona anlatmak istemiyordum doğrusu. “Senin akşamın nasıl geçti?”

“Ah, Abby,” dedi coşkuyla. “Bu muhteşemdi. Yemekten sonra deniz kenarına gittik. Jackson’ın göze çarpmamaya çalışması çok komikti doğrusu. Onunla ilgili önemsiz olan hiçbir şey yok. İnsanlar tişörtlerini imzalatmak için ona yaklaşıp durdular. O da ikimizin baş başa olmasını istediği

halde herkese ne kadar da nazik davrandı. Sonunda sakince konuşabileceğimiz تنها bir yer bulmayı başardık ve tahmin et ne oldu?”

Tahmin edebilmem için yeterli vakti bile vermeden devam etti. Belli ki bunu öylesine sormuştu.

“Uzun bir süre daha profesyonel futbol oynamak istemiyormuş,” dedi. “Bir an önce futbolu bırakıp liselerde koçluk yapmak istiyor. Ve Abby, tam dört çocuk istiyor.”

Bu istek başka biri için sıradan bir ifade olabilirdi ama Felicia için bu çok çok daha fazlasıydı. Onu tanıdığım ilk günden bu yana geniş bir aile istiyordu.

“Bu imayı bana yaptıktan sonra,” diye devam etti, “ona bir okul açmayı ne kadar istediğimi söylediğimde bunu hiç de komik ya da tuhaf bulmadı.” Durdu ve iki elimi birden tuttu.

“Büyük ihtimalle aptallık ediyorum ama Abby sanırım *o benim ruh eşim.*”

Ona sarıldım. “Bunun hiç de aptallık olduğunu düşünmüyorum. Ve senin için çok ama çok mutluyum.”

“Teşekkürler. Hey, nerede senin şu...” boynumu işaret etti, “zimbirtı?”

“O bir gerdanlık,” deyip gözlerimi yuvarlandım. “Nathaniel özel hayatımızın detaylarını Linda’nın bilmesini istemiyor. Linda nasıl bir ilişkimiz olduğunu bilmiyor.”

Elaina ve Linda bizden hemen sonra geldiler. Sonra spa’ya kadar beraber gittik. Bornozlarımızın ve günlük programın dağıtıldığı şık bir soyunma odasına girdik. Günün

ilk yarısında hepimiz ayrı ayrı uygulamalar için ayrılacak sonra da öğlen yemeği için buluşacaktık.

Felicia ve ben üstümüzü değiştirmek için soyunma odasına girdik.

“Yok artık, Abby.” dedi Felicia sırtımı göstererek.

“Ne var?” diye sordum arkama dönerek.

“Omzunda tırmık izi ya da ısırık gibi bir şey var. Dün gece ne yaptın öyle?”

Hatırlayınca iç çektim.

“Şimdi düşününce,” dedi. “Boş ver... Bilmek istemiyorum.”

Bizi çağırdılar ve farklı yerlere dağıldık. Felicia masaja ben de yüz bakımına girdik.

Yüz bakımı çok rahatlatıcıydı. Hatta neredeyse yarısında uyuyakaldım. Zorlanmış olduğumdan değil ama masa sıcaktı ve yumuşak havlularla kaplıydı. Arkada hafif bir müzik çalıyordu ve odada baharatlı bir lavanta kokusu vardı.

Estetisyen beni hafifçe sarsarak uyandırıp masaj için koridorun sonundaki odaya götürdü. Masaj tuz kesesi ile başladı. Bu sefer lavanta kokusuna tuzların kokusu da karışmıştı. Tuzları, içinde birkaç duş başlığı olan geniş bir duşta yıkadım.

Duş hakkında düşünmek bana Nathaniel’ı ve dün gece yaptırdığı banyoyu hatırlatıyordu. Elleri. Beni yıkayışı, neredeyse saygı duyan o hali. Sonra uzun uzun saçlarımı tarayışı ve her yerimi kurutuşu...

Duşun kapısını çalan bir el düşüncelerimi böldü. “Bayan King,” diye seslendi masaj terapisti, “hazır mısınız?”

Kendimi bir kez daha sıcak örtülerin altında buldum. Bu sefer masajı hatırlayabilmek için uyanık kalacağıma kendi kendime söz verdim. Şimdiye kadar Nathaniel'in bana uçakta yaptığı masaj dışında hiç masaj yaptırmamıştım. Sıcak masaj yağı ve Nathaniel. Leziz. Eve dönüş yolunda bana nasıl bir sürpriz hazırladığını merak ettim.

"Yoğunlaşmamı istediğiniz, ağrıyan herhangi bir yeriniz var mı?" diye sordu terapist. Ona dün geceki aktivitelerin sonunda oluşan özel ağrılarımдан bahsetsem ne yapar diye düşündüm...

"Hayır," dedim. "Pek yok."

Çok geçmeden Felicia, Elaina ve Linda'yla buluşmak için spa'nın fildişi rengi yemek salonunda bekliyordum. Arkada hafif bir müzik çalıyor, masalarda mumlar yanıyordu. Kalın minderli koltuğa dayanıp gözlerim kapalı bekledim.

"Abby?" diye seslendi Linda.

Doğrudum. "Linda, merhaba. Sadece biraz rahatlıyordum."

Yanıma oturdu. "Güzel bir sabah geçirdin mi?"

"Ah, evet, harikaydı. Elaina ve benim için bunları ayarladığın için çok teşekkür ederim."

Bir bardak suya uzandı. "Bu Elaina'nın fikriydi. Ben olsam günü alışveriş yaparak geçirmeyi planlardım. Ama bu çok daha iyi bir fikirdi."

Felicia ve Elaina, Linda konuşurken birlikte geldiler. Elaina'nın söylemiş olduğu bir şeylere gülüyorlardı. Tam ızgara tavuklu salatalar masaya geldiğinde oturdular. Lezzetli

görünüyorlardı; taze yeşillikler, beyaz peynir, bademler ve yaban mersinleri. Gülümsedim. Nathaniel bu öğle yemeğini onayladı.

“Dün gece herkes iyi uyudu mu?” diye sordu bir parça tavuğu çatallarken.

Elaina ona gülümsedi.

“Seninle otelde sevişmenin faydalarından pek çok kez konuştuk zaten, Linda.”

Linda’nın yanakları biraz kızardı.

“Evet, Elaina ama ben aslında Jackson ve Nathaniel’in benim onları büyüttüğüm gibi centilmence davranıp davranmadıklarını öğrenmek için soruyordum.”

“Centilmenin Todd için uygun kelime olduğundan emin değilim,” dedi Elaina dizlerine peçete örterken, “ama evet iyiydi.”

Felicia gülerken ağzındaki suyu püskürttü. Elaina ve Linda’nın düşündüğünden daha yakın bir ilişkileri vardı. Ne olursa olsun, birbirleriyle şakalaşmalarını, kardeşlerin yaptığı gibi seks ve erkekler hakkında konuşmalarını sevmiştim.

“Abby,” dedi Linda konuyu değiştirerek, “dün akşam Columbia’da okuduğunu söylediğini hatırlıyorum.”

“Evet,” dedim. “Todd gibi, değil mi?”

Elaina lafa karıştı.

“O da orada yüksek lisansını yapmıştı.”

“Nathaniel de Dartmouth’a gitti.”

Ağzıma bir çatal beyaz peyniri ve yaban mersini attım. Beyaz peynir asla aşırı olmaz, her şeyle iyi giderdi.

“Evet,” diye onayladı Linda.

“Uzunca bir süre Deniz Harp Akademisi’ne girmek istedi. Hatta onun için bir görüşme bile ayarlamıştık. Ama fikrini değiştirip onun yerine Dartmouth’a gitti.”

Uzaklara daldı.

“Her zaman çekingen bir çocuk olmuştur. Sanırım nedenini tahmin edebilirsin. Kardeşimin ölümü ona çok ağır geldi.”

Ben hastanedeyken ne hale geldiğini hatırlayarak tabağıma baktım.

“Jackson’a gelince,” diye devam etti Linda, Felicia’nın elini tutarak.

“Jackson daima benim çılgın çocuğumdu. Neyse ki onu spora yönlendirdik. Yoksa kim bilir başına ne dertler açardı.”

“Hâlâ başını bir sürü derde sokuyor,” dedi Elaina yemeğine devam ederken.

“Sahaya uçaktan atladığı o günü hatırlamıyor musun?”

Linda güldü. “O küçük olay yüzünden sonraki oyunda koç onu oyun dışı bıraktı. Ondan sonra bir daha paraşütle atladığını sanmıyorum.”

Öğle yemeğimizi yedikten sonra mayolarımızı giyip jakuziye girdik. Felicia’nın fark ettiği izi kapatmak için saçlarımı sol tarafıma aldım. Nathaniel’in o izi ne ara bıraktığını hatırlamaya çalışarak dün geceyi düşündüm ama bulamadım. Vücudumun diğer bazı yerlerinde acı hissetmişim ama omzum acımıyordu. Daha çok aldığım zevki hatırlıyordum.

Bir önceki geceyi düşünerek jakuzinin içinde birkaç dakika geçirdim. Salonun bir duvarında asılı duran saate bir göz attım. Nathaniel'ı tekrar görmeme ne kadar vardı?

"Abby," dedi Elaina. "Nathaniel sana söyledi mi?"

"Neyi söyledi mi?" diye sordum. Yanıma oturmak için jakuzinin diğer tarafında yürüdü.

"Linda erkenden odasına çekilecek, Jackson ve Felicia da takımdan bazı çocuklarla takılacaklar, o yüzden bu gece sen, ben, Todd ve Nathaniel birlikte yemek yiyeceğiz."

Normalde Todd ve Elaina ile yemek yemekten çok mutlu olurum ama bütün günü Nathaniel'dan uzakta geçince, odada daha samimi bir akşam yemeği düşünmüştüm. Odada çıplak bir akşam yemeği.

"Bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünme," dedi hafifçe omzumu dürterek.

"Nathaniel seni her zaman görüyor, benim ise sadece bugünüm var." Yaklaştı. "Ayrıca sizi geç vakte kadar tutmaya-
cağız. Yarın büyük gün, biliyorsun. Bolca uyumamız lazım."

Uyku, tabii ya. Uyku kimin umurundaydı ki?

Yirmi Üçüncü Bölüm

Jakuziden sonra başka bir salona tırnaklarımızı yaptırmaya gittik. Dördümüz manikür ve pedikürlerimizi yapacak ayrı kişilerin önüne oturduk. Hepimiz adı *Seks Sonrası* olan koyu kırmızı ojeden sürdürmeye karar verdik. Elaina ojenin ismine epey güldü. Biz de çılgın üniversiteli kızlar gibi ona eşlik ettik.

Sonra da kucaklaşıp odalarımıza gitmek üzere ayrıldık. Ertesi gün hep birlikte kahvaltı edecektik. Elaina bana bir öpücük gönderdi ve sonra görüşeceğimizi söyledi.

Nathaniel'ı görmeye o kadar hazırdım ki!

Odada gazete okuyarak bekliyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırıp baktı. Gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

“Günün güzel geçti mi?” diye sordu kibarca, sanki gözleri altı farklı şekilde beni istediğini söylemiyormuş gibi. Hem de şiddetle istiyordu.

“Evet, efendim.”

Ayağa kalktı, elinde gerdanlığı tutuyordu. “Bir şeyleri özlemiş olabilir misin?”

Başımı salladım.

Bana doğru gelirken, “Bunu geri istiyor musun?” diye sordu.

Tekrar başımla onayladım.

“Söyle hadi,” dedi. Sesi alçaldı. “İstedliğini söyle.”

“İstiyorum,” diye fısıldadım Nathaniel arkama geçerken.

“Senin gerdanlığını istiyorum.”

Bluzumu başımın üstünden çıkarıp saçlarımı sağ yana aldı.

Dudakları omzumdaki izi öperken mırıldandı. “Dün gece seni damgaladım. Seni benim olarak damgaladım ve yine yapacağım.” Dişleri omzumu sıyırdı. “Seni pek çok şekilde işaretleyebilirim.” Bu sözler ona karşı koyma gücümü benden aldı çünkü kahretsin ki beni damgalamasını istiyordum. Sadece düşüncesi bile bacaklarımı titretiyordu.

“Ne yazık ki,” dedi, gerdanlığı takarken, “Todd ve Elaina ile yemek yemeliyiz. Gidip üstünü değiştir. Kıyafetlerini yatağın üzerine hazırladım.”

Uzun kollu pamuklu bir elbise ve yerde bir çift topuksuz ayakkabı beni bekliyordu. Çorap yoktu. Benden yapmamı istediği şeyi anladım ve külotumu çıkardım.

İçeri gittiğimde Nathaniel koltuğun yanında duruyordu. “Koltuk kolunun üstüne eğil, Abigail.”

Ne yapmaya çalıştığını merak ederek dediğini yaptım. Bir an önce çıkmalıydık. Arkamda durup eteğimi kaldırdı, ellerini çıplak tenimde gezdirip güldü.

“Aklımı ne kadar da iyi okumuşsun. Tüh! Ben de yemekten önce sana şaplak atmak için can atıyordum.”

Bir dahaki sefere külot giymem gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım.

Deniz kenarında, büyük ihtimalle Felicia ve Jackson’ın dün gece konuştuğu yerden çok da uzak olmayan bir lokantaya gittik.

“Menüde bazı balık yemekleri olacak,” dedi Nathaniel arabada. “Onlardan birini sipariş edeceksin.”

Neyse ki balığı seviyordum. Yapmak istemediğim bir şeyi yapmamı istediğinde neler olacağını merak ettim.

Todd ve Elaina’dan önce oraya vardık ve içeri girip bir locaya oturduk. Nathaniel ilk olarak benim girmem için yol verdi.

Todd ve Elaina geldiğinde menüye bakmış, lagos ve somon arasında karar vermeye çalışıyordum.

“Abby,” diye seslendi Todd ciddi bir sesle.

Şaşırmıştım. Onu kızdıracak bir şey mi yapmıştım? Başımı kaldırdığımda Nathaniel’a bakıyordu, yani bana kızgın değildi.

Bakışlarımı Elaina’ya çevirdim. Omuzlarını silkti. Ya sorunun ne olduğunu benim bilmemi istemiyordu ya da kendisi de bilmiyordu.

Garson gelip içki siparişlerimizi aldı. Gittiğinde Todd elindeki menüyü masaya attı. Nathaniel çatık kaşlarla ona baktı.

“Nathaniel,” dedi Elaina gözlerini Nathaniel’den kocasına döndürerek. “Bu hafta sonu Apollo nerede?”

“Köpek çiftliğinde,” dedi Nathaniel, Todd’a bakarak.

“Daha iyi durumda o zaman, değil mi?” diye sordu. “Onu orada bırakabildiğine göre.”

Apollo’yu köpek çiftliğine bırakmasında ne sakınca olabileceğini sormak istedim ama Todd’un yüzündeki ifade buna engel oldu. Nathaniel’la arasında ne olmuş olabilirdi?

“Kısa sürede çok aşama katetti.”

Todd bir şeyler mırıldandı.

Bu arada garson içkilerimizi getirdi.

“Menüye bakabildiniz mi?” diye sordu. Gözleri Elaina’nın eline takıldı. Büyük nişan yüzüğü ve evlilik alyansı ışıқта parlıyordu. Siparişlerini yazdıktan sonra bize döndü.

“Hanımefendi?” diye bana sordu.

“Ben somon alacağım,” dedim menüyü Nathaniel’a uzatarak.

“Harika bir seçim,” dedi garson. “Somon balığı en çok seçilen yemeklerimizdendir.” Sonra bana göz kırptı.

Nathaniel boğazını temizledi.

“Evet, bayım,” dedi garson gözlerini ona çevirerek. “Siz ne alırdınız?”

“Somon,” diye cevap verdikten sonra menüleri garsona verdi.

Garson siparişlerimizi not etti ve topuklarının üzerinde ileri geri hareket etti. “Maç için mi buradasınız?” diye sordu bana bakarak.

Nathaniel'in yanına sokuldum. *Kusura bakma*, diye mesaj yolluyordum garsona, *sahipliyim*.

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı.

"Elbette," dedi Elaina herkes sessiz kalırken. "Yaşa, Giants!"

"Biliyor musunuz," dedi Nathaniel garsona, "sipariş-lerimizi ne kadar çabuk alırsan o kadar çabuk yemeğimizi bitirip buradan ayrılabiliriz."

Garson bana son bir bakış attı ve ayrıldı. Birkaç dakika boyunca sessizce oturduk. Hâlâ Todd ve Nathaniel arasında ne olduğunu anlamaya çalışarak pencereden denize baktım, benimle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum.

"Lavaboya gitmem gerekiyor," dedi Elaina. "Abby, sen de gelir misin?"

"Elbette," dedim.

Nathaniel bana yol vermek için ayağa kalktı.

"Söylesene neler oluyor?" diye sordum tuvalete gittiğimizde.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Sanırım golften sonra bir şey oldu ama emin değilim. Umarım yarına kadar düzelirler. Eğer düzelmezlerse yarın uzun bir gün olacak."

"Sence benimle ilgisi var mı?"

Başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Todd senin ve Nathaniel'in ilişkinizin nasıl olduğunu biliyor." Sonra aynaya döndü ve saçlarını düzeltti. "Todd'un bana anlatmaması çok tuhaf."

Tuvaletten çıktığımızda Nathaniel ve Todd'u tartışırken gördüm. Todd başını kaldırıp bizi gelirken görünce kavgayı bıraktı.

Yemek gergin geçti. Elaina sohbet açmaya çalışıp duruyordu ama hiçbir yere varmıyordu. Garson bile durumu fark etmiş olacak ki yemeklerimizi bırakıp gitti. Artık sadece içkilerimizi doldurmaya geliyordu.

Nathaniel da ben de otel odamıza dönene kadar keyifsizdik. Odanın kapısını sertçe kapattı ve boş bulunup ırkildim. Çevik bir hareketle beni kapıya dayadı.

“Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun,” dedi elleriyle elbiseyi yukarı kaldırıp başımın üstünden çıkarırken. Sutyenimi yırtıp yere fırlattı. Vahşi, kontrolsüz hareketleri beni tahrik ediyordu. Bedenimi katıksız bir şehvet kapladı. Onu istiyordum. Onu, onun beni istediği kadar şiddetli bir şekilde istiyordum. Geri çekildi ve pantolonunu çıkarıp fırlattı.

Beni kaldırıp kapıya dayadı.

“Gelecek hafta sonu eve girdiğin andan evi terk ettiğin saniyeye kadar üzerine tek parça bile kıyafet giymeyeceksin.”

Evet. Evet.

Elleri aşağıya indi ve iki parmağını içime soktu. Çoktan sırlıslıklam olmuştum. “Sana nerede ve ne zaman istersem sahip olacağım.” Parmaklarını içimde döndürüyordu. “Seni cuma akşamı beş kez becereceğim.”

Lütfen.

“Gelecek hafta sonu seni tamamen ağda olmuş halde istiyorum, Abigail,” dedi.

“Vücudunda tek bir tüy bile kalmayacak.”

Nasıl yani?

“Bacaklarını ayır ve dizlerini kır,” dedi. “Daha fazla bekleyemeyeceğim.”

Dediğini yaptığımda aşağı eğildi, içime girdi ve tek bir hamleyle beni kaldırdı. O tek hamleyle ne kadar derine girdiğine şaşırarak hafif bir çığlık attım. Geri çıktı ve beni kapıya yapıştırarak tekrar içime girdi. Bacaklarımı ona sarmıştım. Beni kapıya çarpa çarpa becerdi.

Kollarımı sırtına dolamış, onu tırnaklıyordum.

O zamana kadar girebileceği en derin yerime girdiği darbeyle, “Evet,” diye bağırdı. Öyle derine girmişti ki bir süre nefesimi tutup içimdeki varlığına alışmaya çalıştım, sonra da kendimi sıkıp onu daha sıkı bir şekilde içime aldım. “Lanet olsun. Evet.”

Güm.

Güm.

Güm.

Odanın yakınından kimsenin geçmiyor olmasını ümit ettim. Her bir darbe kollarımdan yayılıp omuriliğim boyunca inerek vücutlarımızın birleştiği yere titreşimler gönderiyordu.

İçimde gittikçe yaklaşan orgazmın o bildik hissi oluşmaya başladı. Beni tamamen ele geçirmeye başladığında inledim.

“Daha değil, Abigail,” dedi yeniden içime girerken. Sırtım kapıya çarpıp duruyordu. “İşim bitmedi.”

Tekrar inledim. Penisini çevreleyen iç kaslarımı sıktım.

“Sana söylemeden boşalmasan iyi edersin,” dedi geri çekilip tekrar bizi kapıya yapıştıırken. “Deri kayışı getirdim.”

Sırtını tırmaladıkça kasları ellerimin altında geriliyordu. Tekrar kapıya çarptık. Daha fazla dayanamayacaktım. Bacaklarını kırıp tekrar içime girdiğinde popom kapıya çarpınca daha da derine girdi. *Kabretsin ki bu çok iyiydi.* Bir kez daha.

Yanaklarımın içini ısırdım. *Pat.* Bu pek de iyi bir fikir değildi. Ağzımda kan tadını aldım.

Güm. Dayanamıyordum. Patlayacaktım. *Pat.* İnledim. Başını eğdi. “Şimdi.”

Başımı arkaya atıp orgazmın bütün bedenime yayılmasını hissettim. İçime boşalırken omzumu ısırdı. Bedenime başka bir zevk dalgası yayıldı. Dakikalar sonra beni yere indirdiğinde nefes nefese kalmıştı. Bacaklarım titriyor, zar zor ayakta durabiliyordum. Banyodan bir bez getirip önceki gece yaptığı gibi beni nazikçe temizledi.

“Özür dilerim,” dedi ve bir an için bu sert seks için özür dilediğini sandım. “Dışarı çıkmam gerek. Birazdan dönerim.”

Bir ara döndüğünden emin olsam da o gece geri geldiğini duymadım. Sonunda yatağa gidip huzursuz bir uykuya daldım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kahvaltı on birdeydi. Ben de yine geç kalkıp uzun uzun hazırlandım. Nathaniel ne giyeceğimi söylememişti. Ben de siyah pantolon ve gri kaşmir kazak giymeye karar verdim. Giymemem gerektiğine dair bir şey söylemediğinden külot da giymiştim.

Fark ettiğinde ne yapacağını görmek istiyordum.

Her zamanki gibi beni sakın, soğukkanlı ve kontrollü bir Nathaniel karşıladı. Beni duvara dayayıp boşalırken boynumu ısırان o vahşi adamdan eser yoktu...

Maalesef karşımdaki o adam değildi.

Ama sabahı onun teyzesi, arkadaşları ve birkaç yabancıyla geçirmek zorundaydım. Sırf bir gece önce muhteşem bir seks yaptım diye heyecanlanacak vaktim yoktu. Bu, muhteşem bir “Beni kapıya dayayıp becer” seksi olsa da.

Kes şunu, dedi Melek Abby.

Nathaniel’a külot giydiğini göster, diye karşılık verdi Şeytan Abby.

Şeytan Abby'nin haklı olduğuna karar verdim. Kahve demliğine gidip de fincanımı doldururken Nathaniel beni izliyordu. Popom göz önünde olsun diye dönüp biraz hareket ettim.

"Abigail," diye çıkıştı. "O gördüğüm külot izi mi?"

Elimde kahve fincanıyla kıpırdamadan durdum. *Evet, lanet olası, o gördüğün külot izi. Şimdi ne yapacaksın bakalım?*

"Buraya gel," dedi kendi fincanını bırakarak. Kalbim çarpa çarpa yanına gittim. Ayağa kalktı ve arkama geçti.

"Külot giyiyorsun. Hemen çıkar onu."

Pantolonumu açtım, kalçalarımı indirip çıkardım.

"Koltuk koluna git, Abigail."

Koltuk kolunun üzerine eğilip popomu ona döndüm.

Popoma bir şaplak vurdu. "Hafta sonunun geri kalanında külot giymek yok." Bir şaplak daha.

"İşim bittiğinde odana gidip hepsini bana getireceksin." Şaplak. "Ben istediğim zaman onları geri alacaksın." Şaplak. "Gelecek hafta sonu da giymeyeceksin." Şaplak. "Sana dün gece, gelecek hafta ne olacağını söyledim."

Bana bir şaplak daha attı. Sıcaklık gitgide yayılıyor, bacaklarımın arasına ulaşıyordu. Yaptığı her şey çok iyi hissettiriyordu. Kahretsin. Kesinlikle her şey. Daha fazlasını arzulayarak kendimi ona doğru ittim.

"Bu sabah değil." Popoma bir şaplak daha indi. "Pantolonunu giy ve istediklerinizi getir."

Kahretsin. Boşalamamıştım.



Asansörle aşağıya, kahvaltının yapılacağı özel balo salonuna indik. Yalnızca Linda ve Felicia'yı tanıyabildim ancak zaten Nathaniel'in birkaç iş arkadaşının da katılacağını biliyordum.

Linda ve Felicia uzak bir köşede durmuş konuşuyorlardı. Elaina ve Todd bizden hemen sonra geldiler.

"Biraz erkenciyiz," dedi Nathaniel elini sırtıma koyarken. "Gidip birkaç kişiyle konuşmalıyım. Seni Felicia ve Linda'nın yanına götüreyim mi, yoksa burada iyi misin?"

Eğer olduğum yerde kalsaydım belki Elaina gelip benimle konuşurdu.

"Burada iyiyim."

Kolumu okşadı. "Uzun sürmez."

Bir grup insanın arasına ilerlerken onu izledim. Elaina dakikalar sonra yanıma geldi.

"Buraya gel," dedi beni büyük bir vazunun arkasına çekerek.

Nathaniel'a doğru baktım. Daha yaşlı hoş bir çiftle çoktan koyu bir sohbeta girmişti.

"Dün gece Nathaniel odamıza geldi," dedi.

"Sonra Todd'la dışarı çıktı." Kocasının olduğu tarafa baktı. "Bana ne olduğunu söylemiyor ama sanırım haklısın. Galiba seninle ilgili."

Kapıdaki seksin anlamı bu muydu? Todd'a bir şeyler kanıtlamak mı? Yoksa kendisine mi bir şey kanıtlamaya çalışıyordu? Ya da bana?

“Senin tavsiyeni dinlemeye çalışıyorum,” dedim ona. “Onunlayken gerçekten çok dikkatli davranıyorum. Bazen,” kütüphaneyi hatırladım, “bazen bir şeyleri yıktığımı düşünüyorum ama bazen,” dedim bir önceki geceyi düşünerek, “bazen de pek umursamıyorum.”

“Todd döndüğünde morali daha iyiydi,” dedi. “Nathaniel ona ne söylediye sakinleşmiş olmalı.”

Ne olduğunu düşünmeye çalışarak dudaklarımı ısırdım.

“Sana önerim, her ne yapıyorsan, yapmaya devam etmen.” Elimi sıktı. “İşe yarıyor.”

“Todd ne kadar süre dışarıdaydı dün akşam?” diye sordum. Kaçta uyuduğumu hatırlamıyordum ama oldukça geçti.

“Birkaç saat kadar,” dedi. “Todd, Nathaniel’in aşağıda kalıp bir piyano bulmaya çalıştığını söyledi.”

Piyano mantıklıydı. Piyano çalmak onu her zaman rahatlatırdı. O çalarken kucağına çıktığım zamanı düşündüm, şurası kesindi ki ben kesinlikle daha iyi hissetmiştim. Kalabalığa doğru baktım. Nathaniel hâlâ aynı çiftle konuşuyordu.

“Onlar kim? İş arkadaşları mı?” diye sordum Elaina bu kadar yakınımdayken kütüphane ve piyano hakkında düşünmemeye çalışarak. Onunla spada geçirdiğim günden sonra seks hakkında altıncı hissi olduğundan emin olmuştum.

“Hayır,” dedi sesi fısıltıya dönüşerek. “Onlar Melanie’nin anne babası.”

Ağzım açık kaldı. *Melanie’nin annesiyle babası demek.*

“Onlar burada ne arıyor?” diye sordum.

“Aile dostları.”

“Melanie nerede?” Etrafa bakındım. Burada mıydı?

“Davetli değil,” dedi Elaina yüzünde bir sırıtişla.

Todd bize doğru geldi. “Hanımlar.”

Elaina onun elini tuttu. “Yemeğe gidelim mi?”

Brunch için bir açık büfe hazırlanmıştı. Normalde kahvaltıda yediğim şeylerden aldım. Tabagıma birkaç küçük sandviç koymayı da ihmal etmedim.

Todd ve Elaine, Felicia’yla birlikte masamıza oturdu.

“Kütüphanede ne kadar zamandır çalışıyorsun, Abby?” diye sordu Todd bir ara konu maçtan uzaklaştığında.

“Halk kütüphanesinde yedi yıldır,” dedim. “Ama ondan önce üniversite kütüphanelerinden birisinde çalışmıştım.”

“Öyle mi?” diye sordu. “Seni hiç gördüm mü acaba? Üniversitedeki kütüphanelerde epey zaman geçirmiştin.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. Nathaniel kadar göz kamaştırıcı olmasa da oldukça yakışıklıydı.

“Bilmiyorum,” dedim hatırlamaya çalışarak. “Öyle olsa büyük ihtimalle hatırlardım.”

“İnsan öyle sanıyor, değil mi?” dedi neredeyse içinden. Elaina, Todd’dan Nathaniel’a sonra da bana baktı. Neler oluyordu? Anlamadığım neydi? Nathaniel’a baktım. Hiç tepki yoktu.

“Halk kütüphanesini üniversitedekinden daha mı çok sevdin?” diye sordu Todd.

“İnsanlar biraz daha çeşitli,” dedim. “Ayrıca üniversite öğrencileri biraz ukala olabiliyor.” Basit bir sorudan gergin bir

sohbete dönüşen konuyu hafifletmeye çalışarak gülümsedim.

“Hiç sana daha sessiz olmanı ya da referans kitaplardan sayfa yırtmayı bırakmanı söylemek zorunda kaldım mı?”

Todd güldü. “Hayır, öyle olsa kesin hatırlardım.”

Konu tekrar yaklaşan maça döndüğünde Nathaniel’ın da en az benim kadar rahatladığından emindim.

Stadyumda bize ayrılmış bir locamız vardı. Hava hâlâ soğuktu ve maçı buz gibi havada dışarıda seyredeceğimize, içerde olacağımız için mutluydum.

İlk yarı bitmeden Giants üç sayı öne geçmişti. Nathaniel elimi tuttu ve birazdan döneceğimizi söyleyerek beni locanın kapısına doğru götürdü. Dışarı çıkarken bir spor çantası aldı.

“Benim planım ne mi?” diye kulağıma fısıldadı. “Şimdi başlıyor.”

Komik, o planı çoktan tamamladığını sanmıştım – o gece odasında, bana tamamen sahip olduğunda her şeyin değiştiği o gece. Kalbim deli gibi çarpıyordu... Stadyumda ne gibi bir plan yapmış olabilirdi ki? Çantayı bana verdi.

“Git üstünü değiştir. Çantada fazladan bir bilet var. İkinci yarı başlamadan orada buluşalım.”

Çantayı tuvalete götürdüm. İçinde bir mini etek vardı. *Bu havada mı?* Ayrıca iki uzun battaniye. Neden koltuklarımızı değiştiriyorduk? Ve neden dışarıda oturacaktık? En azından loca sıcaktı.

Ama sonra son birkaç günü düşündüm. Her şeyi. Benden istediği her şeyi yapardım. Eteği giydim, pantolonu katlayıp çantaya koydum. Üstüne de battanileri koydum.

Bilete baktım, eğer yanılmıyorsa koltuklarımız orta bölümdeydi.

Yanılmamıştım. Yeni koltuğum orta bölümün ilk sırasındaydı. Orası çok kalabalıktı. Koltuğa oturduğumda kimse bir şey demedi. Dönüp bakmadılar bile. Birkaç dakika sonra Nathaniel geldi.

Bir kolunu omzuma atıp beni kendisine çekti. Eli omzumda daireler çiziyordu. Bu yakınlıktan kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Uzanıp kulağıma fısıldadı, “İnsanların dörtte üçünün toplum içinde seks yapma fantezisi kurduğunu biliyor muydun?”

Hava birden ısınmıştı...

Diliyle kulağımın çevresini yaladı.

“Bana kalırsa, yaşamak varken neden hayalini kurasın ki?”

Tanrım...

“Seni Süper Kupa sırasında becereceğim, Abigail.” Kulak mememi ısırduğunda içimi çektim. “Sessiz olduğun sürece kimse anlamaz.”

Hadi canım!

Sadece söylediklerini düşünürken bile ıslandım. Yanımdaki insanlara baktım. Herkes battanilere sarınmıştı. Şimdi planını anlamaya başlıyordum. Nathaniel hâlâ omzumda daireler çiziyordu.

“Ayağa kalkıp battaniyeye sarınmanı istiyorum. Arka tarafı açık kalsın,” dedi. “Bir ayağımı önündeki tırabzanlara koy.”

Tırabzanlara doğru yürüdüm. Nathaniel’in yapmak istediği ve yapacağı şeyi düşündükçe bacaklarım titriyordu. Aşağıda sahada birileri pası aldı. Etrafımızdaki kalabalık tezahürat etti. Battaniyeyi sardım, düşündüğümünden de uzundu.

Sahadaki saatin saniyeleri ilerliyordu. On, dokuz, sekiz –Nathaniel arkama oturdu– beş, dört, üç –etrafımızdaki insanlar ayağa kalktı– bir. Oyuncular saha dışına çıkarken herkes tezahürat yapıyordu. Nathaniel etrafımıza bir battaniye daha sardı. Sarmaş dolaş çiftlerden biriydik sadece. Bana dokunan sert ve sıcak şey dışında farklı bir şey yoktu.

Sahada pozisyon almak için hummalı bir çalışma vardı. Nathaniel’in eli bluzumdan yukarı doğru kaydı. Göğüs uçlarımı parmaklarının arasında sıkıştırdı iç geçirdim.

“Sessiz olmalısın,” diye uyardı. Bluzumun içinde yavaşça gezinen elleri ve odun gibi sertleşmiş erkeklik organı ile beni battaniyelerin altından azdırıyordu. Sürekli kulağımın içine fısıldayarak bana ne kadar iyi hissettireceğini, nasıl zor dayandığını, onu nasıl sertleştirdiğini söyleyip duruyordu.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bu, kütüphanede onun kucağına çıkıp ona piyano çaldırdığım gecenin rövanşıydı. Bu bir rövanştı, üstelik cehennemden çıkmış bir rövanş. Aynı zamanda da cennetten. Bu cennet ve cehennemin harmanlanıp kimsenin aralarındaki farkı anlayamayacağı kadar iç içe geçmiş haliydi. Stadyumda ışıklar

aniden söndü. Nathaniel hafifçe geriye çekildiğinde elleriyle pantolonunu açmaya çalıştığını hissettim.

“Korkuluklara biraz daha eğil.” Yaklaştı.

Sağ yanıma baktım. Başka bir çift, korkuluklarda yana duruyorlardı. Bize hiç bakmıyorlardı bile.

“Kimse anlamaz,” dedi Nathaniel battaniyenin altında eteğimin kenarını kaldırırken. “İnsanlar kendi küçük dünyalarına öyle dalmışlar ki etrafta olan biteni fark etmezler. Hemen yanı başlarında dünyanın en çarpıcı olayı olsa bile bunun hiç farkına varamayabilirler.” Bir parmağını içime soktu. Elbette bu durumda öyle olması güzel bir şeydi.

Sahada birileri belirdi ve kalabalık alkışa boğuldu. Nathaniel içime girdi.

Küçük çılgılım seyircilerin bağırıltıları arasında kaybolmuştu. Nathaniel müzikle aynı anda hareket etti. Dans ediyor da olabilirdik. Sözümü geri alıyorum, zaten dans ediyorduk. Yavaş, seksi, erotik bir dans. Kollarını bana sardı ve tekrar içime girerken beni kendisine çekti. Bacaklarımı biraz daha açtım ve bir sonraki hamlesinde daha da derine girdi.

“Bu kadar insan var,” diye fısıldadı kulağıma, “ama hiçbirisi ne yaptığımızı bilmiyor.” Daha da derine girdi.

“Büyük ihtimalle çılgılık bile atsan fark etmezler.” Göğüs ucumu döndürünce dudakımı ısırdım.

Müzik değiştiğinde Nathaniel yavaşladı, dikkat çekmeyen yavaş hareketler yapmaya başladı. Hâlâ birbirimize yapıştık ve onu içimde hissetmek mükemmeldi. Biraz daha yavaşladı ama bu bile yeterdi. Artık hızın önemi yoktu. Önemli olan hâlâ orada olması, bana sahip olmasıydı.

Sonraki parça daha da yavaştı. Yine yavaş bir şekilde hareket ediyordu ama hâlâ içimdeydi ve esas önemli olan da buydu. Yavaş da olabilirdi hızlı da. Beni kapıya da dayayabilirdi, binlerce kişinin olduğu bir stadyumda da becerebilirdi. Neye karar verirse versin, ne yaparsa yapsın içimdeydi.

Nihayet müzik hızlandı. Nathaniel bir elini indirip klitorisimi okşamaya başladı. Her seferinde dokunuşu daha da sertleşiyordu. Bir ara ya korkuluklardan düşersem ya da bayılıp kalırsam diye korktum. Etrafımızdaki insanlar müzikle sallanırken biz de battaniyemizin altında onun elleri ve bedeniyle ayarladığı kendi tempomuzda dans ediyorduk.

O kendisini ileri ittikçe ben de geriye gidiyordum. Hafifçe inlemesine engel olamadı. Müziğin sonuna doğru gittikçe daha hızlı hareket etmeye, girip çıkmaya başladı. Gözlerimin önünde şimşekler çaktı, tabii bu havai fişek de olabilirdi. Hangisi olduğunu tahmin etmek zordu. Kesik kesik yedi güçlü nota boyunca Nathaniel içime girip çıktı.

“Benimle birlikte boşal,” diye fısıldayıp son kez içime girdi ve kalabalık sahnedeki şarkıcıya eşlik ederken ikimiz birden doruğa ulaştık.

Çevremizdekiler sakinleşirken, orada öylece, korkuluklara dayanmış halde kalp atışlarımızın yavaşlamasını bekledik. Daha önce hiç yapmadığı gibi bana dayanıp kaldı. Arkamda kalp atışlarını duyabiliyor, deli gibi attığını hissedebiliyordum.

“İşte bu,” dedi ensemden, “inanılmaz bir maç arası gösterisi oldu.”

Yirmi Beşinci Bölüm

Bütün üçüncü çeyrek boyunca Nathaniel'in kucagında oturdum. Orada öylece, battaniyelere sarılı, maçı seyrederek oturduk. Arada parmaklarını saçlarımda ya da kulaklarımda kenarlarında gezdirdi.

“Locaya geri dönmeliyiz,” dedi yarı biterken. Tabii ya, maç. Sahi, kim kazanıyordu ki? Ayağa kalkmaya çalıştım ama elleri izin vermedi.

“Neden beklememiz gerekiyor, biliyor musun?” diye sordu.

Çünkü kucagında oturmamı seviyorsun.

Çünkü bana sarılmayı istiyorsun.

Çünkü kulağımın küçük detaylarından hoşlanıyorsun.

Çünkü, ne kadar inkâr etmeye çalışsan da bir şeyler hissediyorsun.

Çünkü belki de bana âşıkısın.

“Çünkü yüzünden her şey okunuyor,” dedi. “Açık bir kitap gibisin.”

Güldüm. *Evet, o da vardı tabii.*

Ayağa kalktık. Etrafımda hâlâ battaniye sarılıydı.

“En iyisi üstünü değiştir,” dedi. “Eğer seni bu etekle görürse Felicia benim kafamı koparır.”

Felicia’nın zaten ikimizin de kafasını keseceğine dair içimde bir his vardı. Ama o an için bunun bir önemi yoktu.

Üstümü değiştirdikten sonra locaya geri gittik. Üstümü değiştirirken tuvalettaki bazı kadınların konuşmalarına kulak kabarttım. Giants kazanıyordu. Maçın devamını, büyük ihtimalle son yarıyı izlemiş olan insanlarla birlikte izleyeceğime göre bunu öğrenmem iyi olmuştu. Locaya girerken Felicia yanıma gelip beni kenara çekti.

“Nerelerdeydin?” diye sordu sessizce.

“İşimiz vardı.” Bunu düz bir ifadeyle söylemeye çalıştım ama öyle görünüyor ki ifadem beni ele vermişti.

“Lanet olsun, Abby! Süper Kupa maçında mı? Bu yasa dışı değil mi?” diye sordu sessizce.

“Felicia,” dedim bir elimi omzuna koyarak, “asıl benim yaptığım şeyi yapmamak yasa dışı olmalı.”

“Günün birinde tutuklanacaksın.”

“Ahlak kumkuması!”

“Sapık!”

Giants kazandı. Süre dolduğunda Jackson sahanın ortasına koştu ve bulunduğumuz locaya baktı. Bizim tarafa bir öpücük gönderdi. Herkes ahlayıp ohladı.

Nathaniel dışında herkes. Sadece başını salladı ve kuzeninin ona neler borçlu olduğunu mırıldanıp durdu. Ama Jackson için mutlu olduğunu anlıyordum. Tıpkı benim Felicia için olduğum gibi.

Kupa takdiminden sonra stadyumdan ayrıldık. Nathaniel ve Todd birbirlerine ihtiyatlı bakışlar atsalar da sonunda arkadaşça kucaklaştılar. Nathaniel'in, "Üç hafta," diye fışıldadığını duymuş gibi hissettiysem de emin olamadım.

Elaina beni kollarına aldı. "Eğer bir şey öğrenirsem seni ararım."

Felicia, Jackson ile Tampa'da kalıyordu ama Nathaniel'in dönmesi gerektiği için ben de onunla havalimanına gittim. Dönüş yolu Tampa'ya gidiş yolculuğumuzdan çok daha uslu geçti. Yolculuğumuzu deri koltuklarında geçirdik.

"Çarşamba günü için rezervasyon yaptın mı?" diye sordu Nathaniel. "Yoksa onu sadece Linda'ya mı söylüyordun?"

"Uğramak isteyebileceğini umuyordum," dedim. Ona asla yalan söylemeyeceğimi hâlâ anlamamış mıydı?

"O zaman çarşamba görüşürüz." Gülümsedi. "Araştırma mı yapacağız?"

"Senin edebiyat konusunda yardıma ihtiyacın var. Eğer çok zorlarsan eminim bir dahaki sefere Mark Twain'den ve Jane Austen'dan daha başarılı bir şeyler bulursun."

"Gerçekten mi? Sen kimi önerirdin?"

"Shakespeare," dedim arkama dayanıp gözlerimi kapatırken.



Çarşamba akşamüstü iş sonrası için arayıp ağda randevusu ayarladım. Bunu daha erken yapmalıydım ama çarşamba günü saat birde geldiğinde bununla ilgili bir şey söyleyecek mi diye görmek istedim.

Söylemedi.

Ve ağda olmakla ilgili bir şey söyleyeyim.

Lanet olasıca şey çok fena acıtıyor.

Ama sonra –çok, çok, çok sonra– aslında hoşuma gittiğine karar verdim. Düzgün ve temiz olmuştu. Seksin nasıl olacağını hayal edebiliyordum. Aslında seksi daha iyi hale getirebilirdi, tabii eğer böyle bir şey mümkünse.

Aynı zamanda Nathaniel’in araba alma fikriyle ilgili olarak bir şeyler düşünmeye karar verdim. Tabii ki arabayı ben satın alacaktım. Felicia’yla arabasını hafta sonu ödünç vermesi için konuştum. Ne de olsa seyrek kullanıyordu.

Cuma akşamı saat altıda Nathaniel’in evinin girişindeydim. Üzerimdekileri işaret etti.

“Çıkar onları. Pazar günü geri alacaksın.”

Soyundum. Bütün hafta boyunca, Nathaniel’in planladığı hafta sonunu düşünmüştüm. Ortalıkta çırılçıplak dolaşınca nasıl hissedeceğimi merak etmiştim. Çılgın Abby hepsine vardı ve Mantıklı Abby’yi yeni vergi uygulamaları ya da başka bazı saçmalıklarla meşgul edeceğine söz vermişti.

Cuma gecesiyle ilgili söylediklerini unutmamıştım. Pantolonumu çıkarırken –bak, Nathaniel, külot giyme–

dim— gözlerindeki bakış cuma gecesi azgınlığı konusunda şaka yapmadığını söylüyordu. Zaten ilk sefer hemen girişte olmuştu.

Ve evet. Seks daha iyiydi.

Önceleri etrafta çıplak dolaşırken, özellikle de yemek yapmak gibi günlük işleri yaparken kendimi tuhaf hissediyordum ama hafta sonu devam ederken güvenim gitgide arttı. Nathaniel'in bakış şekli, hareketlerimi izleyişi, bana güçlü hissettirmişti. O da büyük ihtimalle zaten bunu planlamıştı.

Pazar günü kahvaltıyı hazırlamak için aşağıya indiğimde mutfak masasında oturuyordu.

“Yukarı çık ve üstüne bir şeyler giy,” dedi oldukça ciddi bir şekilde.

Neler oluyordu? Şaşkınlıktan sormadım bile. Mutfaktan çıkıp odama gittim, hızlıca kot pantolon ve uzun kollu tişört geçirdikten sonra aşağıya indim.

“Otur,” dedi.

“Her şey yolunda mı?” Yüzünde böylesine... *suçlu* bir ifade olmasına neyin sebep olmuş olabileceğini düşünerek oturdum.

“Özür dilerim,” dedi nihayet yüzüme bakarak. Gözlerinde korku vardı. “Daha iyi bir iş çıkarmalıyım. Daha dikkatli olmalıydım.”

“Beni korkutuyorsun. Sorun ne?”

Pencereyi işaret etti. Kahretsin. Kar pencereyi yarılamıştı, neredeyse bir buçuk metreydi ve yağmaya devam ediyordu.

“Hava durumunu dinlemeliydim,” dedi. “Haberleri falan izlemeliydim.”

“Yani, ne düşünüyorsun?” diye sordum yağın karı izleyerek. “Sence durum ne kadar vahim?”

Başını salladı.

“Kimse tam olarak bilmiyor. Ama birkaç günden önce ayrılamayabilirsin. Özür dilerim. Seni dün eve göndermeliydim.”

Sonuç olarak Nathaniel ile fazladan birkaç gün daha kalacaktım. Apartmanda tıklıp kalmaktan çok daha...

“Felicia,” diye fısıldadım. “Arabası bende!”

“O Jacksonla birlikte,” dedi Nathaniel. “Onunla daha yeni konuştum, dün onu almış. Sorun olmaz.”

Başımı salladım. Felicia, Jackson ile çok iyi anlaşıyordu ve evde tıklamak yerine onunla olması fikrinden hoşlanmıştım.

“Bu hafta geçerli olacak kuralları konuşmalıyız,” dedi Nathaniel. “Giyinik olursan konuşmamız daha kolay olur diye düşündüm.”

Bu, mutfak masasında oturmamızı açıklıyordu; benim fikrimi almak istiyordu.

“Yemek işini paylaşabiliriz diye düşündüm. Bir gün ben yaparım, diğer gün sen.”

Bana baktı, başımı salladım. “Genelde çalışıyor olacağım, bu yüzden kendini evindeymiş gibi hissetmeni istiyorum. Benim iki odam dışında her yer sana açık.”

Sanırım bu onun odasında uyuyamayacağım anlamına geliyordu.

“Kurallarım hâlâ geçerli,” devam etti. “Spor odasını ve yoga DVD’lerini kullanabilirsin. Bana ‘efendim,’ diyeceksin ama cinsel olarak bana hizmet etmeyeceksin. Uykunun sorun olacağını sanmıyorum. Sekiz saat uyuyacaksın.”

Karda Nathaniel ile mahsur kalmak. Çılgın Abby bu durumda sevinçten parendeler atıyordu. Mantıklı Abby ise bunun çok da iyi bir fikir olmayabileceğini düşünüyordu.

“Sorun var mı?”

“Evet.”

“Senden cinsel bir şey beklemeyeceğim’ dedin ama seks yok demedin. Bu seks yapma ihtimalimiz olduğu anlamına mı geliyor?”

“Sanırım bazı şeyleri olurluna bırakmalıyız, tabii eğer senin için de uygunsa.”

Nathaniel ile kuralların olmadığı bir seks mi? Yüzüm kızardı ve kasıklarımda o bildik tutku dolu gerilme hissini duydum.

Sakin ol, dedi mantıklı Abby. Bu düşüncenin seni ne kadar heyecanlandırıldığını bilmesine izin verme.

Salak, zaten bunu çoktandır biliyor, dedi Çılgın Abby.

Masanın diğer tarafında Nathaniel’in yüzünde bilgiç bir gülümseme vardı. Lanet olası Çılgın Abby haklıydı.

“Bütün hafta sonu doğaldım zaten,” dedim soğukkanlılıkla. “Şimdi neden olmayayım ki?”

Bir kahkaha attı. Çok sık kahkaha attığını duymamıştım, belki de karda mahsur kalmak bizim için iyi olmuştu.

“Nerede uyuyacağım?” diye sordum.

Tek kaşını kaldırdı. “Kendi odanda.”

Peki tamam. En azından denemeye değerci.

“Tamam,” dedim. “Yeni kurallar ne zaman başlıyor?”

“Bugün saat üçte.” Saatine baktı.

“Önümüzdeki sekiz saat boyunca benimsin. Şimdi eğer başka sorun yoksa kahvaltıyı hazırlarken kıyafetlerini çıkarmanı istiyorum.”

Hayır, yanılıyorsun, diye düşündüm soyunmak için merdivenlerden yukarı çıkarken. *Sekiz saat için değil, daima seninim.*

Yirmi Altıncı Bölüm

“Doğal” davranma planım çok da iyi gitmemişti. Pazar akşamüstü saat tam üçte Nathaniel bana yukarı çıkıp giyinmemi söyledi. Ben kahvaltıyı ve öğlen yemeğini hazırladığıma göre akşam yemeğini hazırlama görevinin kendisinde olduğunu belirtti.

Mutfakta karı seyrederek yemek yedik. Giyinik olunca biraz tuhaf hissettim. Sanki saklanıyormuş gibiydim.

Yemekten sonra Jackson’la rahat olup olmadığından emin olmak için Felicia’yı aradım. Güvende olup olmadığını sormamı biraz tuhaf karşılasa da onu aramamın kendisi için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Telefonu kapattıktan sonra kütüphaneme gidip akşamı tek başıma geçirdim. Nathaniel salondaydı. Akşamı ayrı geçirmemize rağmen evinde ne kadar rahat hissettiğime şaşırdım.

Pazartesi sabahı ilk iş Martha’yı cep telefonundan arayıp durumumu açıkladım. Kütüphanenin kar yüzünden zaten kapalı olduğunu ve bana haber vereceğini söyledi. Günü boş geçirmek istemediğim için kahvaltıdan sonra Nathaniel’in

koşu bandını kullandım. Kabul ediyorum, egzersiz planımı ustaca hazırlamıştı. Kas hacmimde, gücümde ve dayanıklılığımda şimdiden gelişme görebiliyordum. Sadece birkaç hafta sonra bile ince olmanın ötesinde formda bir vücuda sahip olmaya başlamıştım.

Belki de bu bütün hafta sonunu çıplak geçirmenin bir sonucuydu, emin değildim, spor kıyafetlerimi hemen çıkarmadım. Onun yerine endorfin bedenime yayılırken aşağıda dolanıp durdum. Tekrar kütüphanemde takılmak istemediğim için temizlik yapmaya karar verdim. Nathaniel'in bir temizlikçi kadın çalıştırdığı belliydi. Belli ki o da kar fırtınası yüzünden gelememişti.

Mutfakta bir dolap vardı. Aradığımı bulana kadar dolabı karıştırdım – bir tüylü toz fırçası. Etrafı kolaçan ettim, Nathaniel ortada görünmüyordu. Salona gidip iPod'umu Nathaniel'in müzik çalarına taktım ve sesi açtım. Felicia'nın temizlik için yüklediği parçayı bulana kadar şarkıları taramdım. İkimiz de temizlik yaparken dans edebildiğimiz sürece temizlik işini pek dert etmeme konusunda anlaşmıştık.

Müzik başlayınca, eğildim, döndüm, kıvrıldım. Elimde toz fırçamla daireler çizerek odadaki her yeri temizledim. Sonunda başımı arkaya atıp şarkıya eşlik ettim.

Etrafa kendimden memnun bir bakış atıp oradan çıktım. Nathaniel kapı eşiğinde durmuş izliyordu.

"Abigail," dedi gözleri eğlenmekten parlamış halde. "Ne yapıyorsun?"

Fırçayı salladım. "Toz alıyorum."

“Bu tür işler için bir temizlikçim var.”

“Evet. Ama bu hafta gelemeyecek, öyle değil mi?”

“Sanırım öyle. Ama yine de bir işe yaramak istiyorsan yatağımdaki çarşafları yıkayabilirsin.” Gözleri gülüyordu. “Birileri bu hafta sonu yatağı fena dağıtmış.”

“Öyle mi?” dedim alaycı bir ifadeyle. “Ne küstahlık.”

Arkasını döndü, sonra da durup omzunun üstünden baktı.

“Bu arada,” dedi. “Egzersiz programından yogayı çıkarıyorum.”

Bana bundan daha tatlı bir şey söyleyemezdi.

“Öyle mi?” diye sordum.

“Evet. Ve yerine toz almayı ekliyorum.”

Nathaniel öğlen yemeği için tavuk salatası yaptı.

“Seninki kadar iyi olmadı,” dedi tabağını mutfak masasına koyarken. “Ama idare eder.” Başını yana yatırdım.

“Benim tavuk salatamı seviyor musun?” diye sordum.

Oturdu. “Sen harika bir aşçısın. Bunu biliyorsun.”

“Olsun, yine de arada sırada duymak güzel,” diye şakalaştım.

“Evet.” Manalı bir gülüş attı. “Öyle.”

Ne?

Tekrar söylediklerini düşündüm.

“Sen de mükemmel bir aşçısın,” dedim. Bunu daha önce ona söylememiş miydim?

“Teşekkürler. Ama daha önce tavuğuma iltifat etmiştin.”

İkimizin de birbirinin aşçılığını beğendiğini kabul etmesiyle sanki büyük bir aşamayı geçmişiz gibi ortam yumuşadı.

“Merak ediyordum da,” dedim yemeye devam ederken, “bu akşamüstü Apollo’yu dışarı çıkarabilir miyim?” En azından bir süreliğine kar durmuştu. Nathaniel’in yanında oturan Apollo adını duyunca başını kaldırdı. Nathaniel bir an düşündü.

“Sanırım bu güzel bir fikir. Dışarı çıkması gerekiyor ve seni de seviyor.”

“Eğer sakıncası yoksa ona ne olduğunu sorabilir miyim? Elaina, Tamp’da bana onun hasta olduğunu düşündüren bir şeylerden bahsetti.”

“Apollo kurtarılmış bir köpek,” dedi eğilip köpeğin başını okşarken. “Üç yıldan fazla süredir benimle. Yavruyken ona kötü davranılmış, bu yüzden de saldırgan olmuş. Gerçi seninle hiç problemi olmadı ama. Belki de insanlar hakkında bir çeşit altıncı hissi vardır.”

“Elaina’nın geçen hafta sonu söylediği şey neydi peki?”

“Benden uzun süre ayrı kalınca huysuzlanıyor.” Apollo’nun başını bir kez daha okşadı. “Uğraşıyoruz bakalım.”

“Başta zor olmuş olmalı,” dedim.

“Evet öyleydi ama karşılığını almak her şeye değer.”

“Nam nam nam,” dedim, biraz daha salata alarak. “Cehennemde hayvanlara eziyet eden insanlar için özel bir kısım olmalı.”

“Beni şaşırtıyorsun, Abigail. Bu kadar şiddetli şeyler hissedebileceğini düşünmemiştim?”

“Apollo hariç çok da köpek delisi değilim, o yüzden.” Tavuk salatasından bir parça aldım ve çiğneyip yuttum. “Ama birilerinin aciz bir şeylere zarar vermesi, sanırım içimdeki kötüyü çıkarıyor.”

“Ya da iyiyi,” dedi tam olarak nasıl hissettiğimi bildiğini anlatan bir gülümsemeyle.

“Sanırım ben de bu yüzden kemik iliği bağışlamaya karar verdim. Aciz olana yardım etmek için.”

Kemik iliği. “Bunu merak etmiştim.”

“Bu Linda’nın projesi. Hepimizi listeye eklemişti. Birileri ile uyumlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama telefon geldiğinde,” dedi omuz silkerek, “başka ne yapabiliirdim ki? Birinin hayatını kurtarma gücüm vardı. Bu kararı vermek hiç de zor olmadı.”

“Bazı insanlar aynı şekilde hissetmezdi.”

“O bazı insanlardan biri olmadığımı düşünmek istiyorum.”

“Pardon, efendim,” dedim şaşırarak. “Öyle demek...”

“İstemediğini biliyorum.” dedi yumuşakça. “Şakalaşıyordum.”

Tabağıma baktım. “Bazen söylemesi zor.”

“Belki bir dahaki sefere bir işaret takmalıyım.” Parmağıyla yüzümü yukarı doğru kaldırdı. “Benimle konuşurken gözlerini saklamamanı tercih ederim. Çok anlamlılar.”

Bakışları benimkilerle buluştu ve bir an, sadece bir an için neredeyse düşüncelerini okuyabilecekmiş gibi hissettim.

O derin yeşil gözlerde yüzmek istiyordum. Çok derinlere dalmak, hiç çıkmamak.

Elini indirdi ve kemik iliği bağışladığı genç –Kyle– hakkında biraz daha konuştuk. Nathaniel bağıştan sonra kendisini ona daha da yakın hissetmiş. Yazın onu beyzbol maçlarına götürmüş, Süper Kupa'ya da götürebilmeyi ümit etmiş.

“Ama hasta olduğu için gidemedi,” diye anlattı Nathaniel. “Belki seneye.”

“Felicia, Jackson'ın sporu bırakacağını söyledi. Gelecek yıl oynayacak mı?”

“Sanırım ama büyük ihtimalle son dönemi olur. Artık durulmaya hazır.”

Her seferinde kalbimi eriten o sırıtışla yüzüme baktı.

“Eğer Felicia da hazırsa yani.”

“Felicia'yı aileden biri olarak görmeye hazır mısınız?”

“Jackson'ın hatırı için olacağım,” dedi. “Ayrıca da en yakın arkadaşı harika birisi.”

Öğle yemeğinden sonra misafir odasında bulunan bazı giysilerle donanmış bir halde Apollo'yu dışarı çıkardım. Kar durmuştu, rüzgâr karı hayatım boyunca New York'ta hiç görmediğim yüksek tepelere dönüştürmüştü. Apollo'yla birlikte büyük bir alana doğru yürüdük. Daha doğrusu ben yürüdüm, Apollo koştu.

Birkaç kar topu yapıp Apollo'nun onların peşinden koşturuşunu ve kar topları eriyip yok olunca şaşkınlıkla kafasını sallayışını izledim. Ben gülerken Apollo bana bakıp, havlayıp kuyruğunu sallayarak daha fazlasını istiyordu. Biraz daha top yapıp fırlattım.

"Köpeğimin aklını karıştırıyorsun," dedi Nathaniel birden arkamda belirerek.

"Ama hoşuna gidiyor," dedim bir kar topu daha fırlatırken. Apollo topun arkasından koşarken kıkırdadı.

"Bence onu fırlatan kişiyi seviyor." Nathaniel bir kar topu yapıp kendisi de fırlattı. Apollo bize bakıp havladı.

"Benim oyunumu çaldın," dedim, Nathaniel'in daha az önce *sevgi* sözcüğünü kullandığını düşünmemeye çalışarak. Köpeği hakkında konuşsa bile. Bir kar topu daha yapıp Nathaniel'a fırlattım. "Artık benimle oynamak istemeyecek."

Kar topum onu ıskaladı.

"Demek öyle ha, Abigail," dedi sinsi bir kedi gibi bana doğru gelirken. "Büyük hata yaptın."

Tüh.

"Bu sefer üzerinde bir işaret yok, değil mi?" diye sordum.

"Kesinlikle yok," dedi kar topunu bir elinden diğerine atıp tutarken.

Geri çekilip ellerimi kaldırdım.

"Bana kar topu attın." Elinde hâlâ kar topuyla bir ileri bir geri beni izledi. Bir ileri bir geri.

"Ama ıskaladım," dedim.

“Yine de denedin.” Kar topunu bana fırlatmak için kolunu geri savurdu ama son anda dönüp Apollo’ya attı.

Elbette bunu görmedim ve korkak küçük bir kız gibi çığlık attım. Geri dönüp koştum. Botlarım takılınca yüzüstü kara kapaklandım.

Hay aksi...

“İyi misin?” diye sordu, yanıma gelip eldivenli elini uzatarak.

“Onurum dışında evet.” Üstüm başım kara bulanmış ve sırlıslık olmuştum. Soğuktan birden bedenim titredi. Uzattığı eli tutup yerden kalktım.

“İçeri girip şöminenin önünde sıcak bir şeyler yapmaya ne dersin?”

Ateş, sıcak, Nathaniel.

Ben varım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Her zamanki gibi Nathaniel her şeyi düşünmüştü. İçeri girdiğimizde kütüphane şöminesinde büyük bir ateş yanıyordu. Sıcaklık yavaşça ıslak giysilerime nüfuz etmeye başladı. Nathaniel yukarı çıkıp bana kuru kıyafetler getirdi. Ben üstümü değiştirirken içkilerimizi koydu. Oturdum ve verdiği bardağı tutarken kaşlarımı kaldırdım.

“Bu nedir?”

“Brendi. Kahve yapmayı düşünmüştüm ama bunun bizi daha çabuk ısıtacağına karar verdim.”

“Anladım,” dedim, kadehin içindeki sarı sıvıyı döndürerek. “Beni sarhoş etmeye çalışıyorsun.”

“Aslında böyle bir niyetim yok.” İçkisinden bir yudum aldı. “Ama bunda yüzde kırktan fazla alkol var, bu yüzden sadece bir kadeh içsen iyi olur.”

Apollo sallana sallana geldi ve Nathaniel’in ateşin önünde uzanan ayaklarının dibine yattı. Nathaniel onun başını okşadı. Nathaniel ile “ısınmak” konusunda farklı fikirlerde olduğumuzu fark etmeye başlıyordum. Acaba

“doğal” derken “hiçbir zaman olmayacak” mı demek istemişti diye merak etmeye başlamıştım. Aklım almıyordu. Diğer zamanlarda hafta sonu anlaşılmamızı askıya almaktan mutlu olmuştu; çarşambaları beni nadir kitaplar koleksiyonunda görmek için geldi ve onun evindeki kütüphanede, benim kütüphanemde, iki kere seviştik ve burada onun evinde onun kurallarına uymamış olmamız onu rahatsız etmemişti. Peki şimdi neden aramızda bir şeyler olmasına izin vermiyordu? Bazen her şey çok karışık geliyordu. Nathaniel’in hâkim tarafını seviyordum, bacaklarımı titretebilen ve beni tek bir sözcüğüyle pelteye çevirebilen yanını. Ama bu yeni hafta içlerine özgü Nathaniel’a kendimi iyiden iyiye kaptırmıştım. Keşke ikisini birleştirebilmenin bir yolu olsaydı. Bu mümkün olabilir miydi? O bunu ister miydi?

Şöminenin önünde ateşli bir sevişme yaşamayacaksak bile hâlâ benim kütüphanemdeydik ve kütüphanelerden bahsetmişken...

“Kütüphane daha önce evde var mıydı, yoksa sen aldıktan sonra mı yaptırdın?” diye sordum.

“Bu evi almadım. Miras kaldı.”

“Burası ailenin evi miydi? Yani büyüdüğün yer?”

“Evet. Bazı temel tadilatlar yaptım.” Bir kaşını kaldırdı.

“Oyun odası gibi.”

Ona biraz daha yaklaştım. “Burada yaşamak zor oldu mu?”

Başını salladı. “Öyle olacağını düşünmüştüm ama o kadar çok değişiklik yaptım ki çocukluğumdaki eve artık benzemiyor. Ama kütüphane hâlâ o zamanki gibi.”

Etrafımdaki yüzlerce kitaba bakarak brendiden bir yudum aldım. Yutarken boğazımı yaktı.

“Ailen kitapları seviyordu demek.”

“Annem ve babam doyum-suz birer koleksiyoncu-ydu-lar. Çok da sık seyahat ederlerdi.” Kütüphanenin harita ve atlasların bulunduğu bölümünü gösterdi. “Kitapların pek çoğunu yurt dışından getirmişler. Bazıları da nesillerdir ailelerindeymiş.”

“Annem okumayı severdi ama genelde popüler kitaplar okumayı tercih ederdi.” Ailesi hakkında konuşmasına şaşırarak dizlerimi göğsüme çektim. Üstünde baskı hissetmesini de istemiyordum.

“Her kütüphanede popüler romanlara yer vardır. Sonuçta bugünün popüler romanları yarının klasikleri olabilir.”

Kıkırdadım. “Bu söz klasikleri kimsenin okumadığını söyleyen adamdan mı geliyor?”

“Hayır, bu benim sözüm değil,” dedi elini göğsünün üstüne götürerek. “Bu Mark Twain’den. Onun sözünü kullanmış olmam onunla aynı fikirde olduğumu göstermez.”

Brendi bedenime yayılmaya, beni ısıtıp rahatlatmaya başlamıştı. Haklıydı, tek bardak yetmişti.

“Bana ailenden biraz daha bahset,” dedim kendimi daha cesur hissederek. Belki de bu, brendinin etkisiydi.

“Öldükleri akşamüstü,” diye başladı. Bu sırada doğruldum. Aslında tam olarak o kısmını anlatmasını istememiştim. “Tiyatrodan çıkmış eve gidiyorduk. Kar yağıyordu. Arabayı babam kullanıyordu. Annem bir şeylere gülüyordu. Her şey gayet normaldi. Sanırım hep öyle olur.”

Sonra sessizleşti. Ben de herhangi bir hareket yapmamaya çalışıyordum. Hikâyesini bölecek bir şey yapmak istemiyordum. “Araba şarampole yuvarlandı ve ters döndü.” Gözlerini kıstı, “Sanırım ters döndü. Çok uzun zaman önceydi ve bunu pek de düşünmemeye çalışıyorum.”

“Anlıyorum. Bana anlatmak zorunda değilsin.”

“Hayır, iyiyim. Konuşmak iyi geliyor. Todd her zaman bana daha fazla konuşmamı söyler.”

Şöminedeki odunlar kıvılcımlar saçıyordu. Apollo sırtüstü yatmıştı. Birkaç dakika boyunca Nathaniel’in devam edip etmeyeceğini merak ettim.

“Her şeyi hatırlıyorum,” dedi. “Çıglıkları hatırlıyorum. Benim iyi olduğumdan emin olmaya çalışan bağırışlar. İnlemeleri. Birbirlerine fısıldadıkları sözleri... Derken bir el bana doğru uzandı.” Ateşe dalmıştı. “Sonrasını hatırlamıyorum.”

Anlattıklarını net bir şekilde beynimde canlandırarak ağlamaya başladım. “Özür dilerim. Özür dilerim.”

“Arabayı vinçle çıkardılar. Annem ve babam o zamana kadar ölmüşlerdi ama söylediğim gibi, her şeyi hatırlamıyorum.”

Daha fazla soru sormak istiyordum. Arabada onlarla birlikte ne kadar süre mahsur kalmıştı? Hiç yaralanmış mıydı? Ama zaten benimle yeteri kadar şey paylaştığını düşünerek onu zorlamaya çekindim.

“Linda bana karşı her zaman çok iyiydi. Ona çok şey borçluyum,” dedi.

Sadece başımı sallayabildim.

“Çok destek oldu. Jackson’la birlikte büyümek de çok yardımcı oldu.” Gülümsedi. “Todd’la da öyle. Ve yakına taşındıktan sonra Elaina da bana çok yardım etti.”

Elini tutup onu bir şekilde teskin etmek istedim ama nasıl bir karşılık alacağımı bilmediğimden yapmadım. “Ailen gerçekten muhteşem.”

“Onlar benim hak ettiğimden de fazlası,” dedi ayağa kalkarak. “Kusura bakmazsan biraz işime dönmek istiyorum şimdi.”

“Ben de akşam yemeğini hazırlamaya başlayayım.” Bardağına uzandım. “Bunu senin için götürürüm.”

“Teşekkür ederim,” dedi gözlerimin derinlerine bakarak. Bardağını almamdan daha fazlası için teşekkür ettiğini biliyordum.

Yemekte ailem hakkında sorular sordu, ben de ona annemi ve babamı anlattım. Babamın müteahhitlik yaptığından bahsettim.

Annemden bahsederken bir hatırlama emaresi arayarak Nathaniel'in gözlerine yakından baktım ama ya onu ve evi hatırlamadı ya da çok iyi bir oyuncuydu. Öldüğünden bahsettiğimde şaşırmış göründü. Bir an için bana bir şey soracak sandım ama hızlıca konuyu değiştirdi.

O gece, rüyamda Nathaniel'i piyano çalarken gördüm ama artık müziğin nereden geldiğini biliyordum ve rüyamda kütüphaneye koştum. Orada, piyanonun başındaydı. Beni görünce elini uzatıp fısıldadı, "Abby."

Tam ona ulaşacakken yok oldu.

Salı günü, bir plana ihtiyacım olduğuna karar verdim. Kar yağışı dinmişti ama yine de dışarıda çok zaman geçirilebilecek gibi değildi. Bu, bir gün daha içeride kalacağım anlamına geliyordu. Bir gün önce toz almış ve çarşafı yıkamaştım ve gerçekten daha fazla temizlik de yapmak istemiyordum.

Nathaniel kahvaltı için krep yapmıştı, ben de öğle yemeğini hazırlayacaktım. Belki öğle yemeğine başlayabilirdim.

Öğle yemeği...

Mutfğa gittim ve dolapları kurcaladım. Aradıklarımı bulunca, kesme tahtası ve birkaç tava çıkardım.

Salona geri döndüm. Nathaniel masasında oturuyordu. Ben girince başını kaldırıp baktı.

"Evet?" diye sordu.

"Öğle yemeği için bana yardım eder misin?"

"Bana on dakika verir misin?"

“On dakika sonra harika olur.”

Mutfağa dönünce soğanları unuttuğumu fark ettim. Soğanların olduğu dolabı açtım. Onları alabilmek için çömeldim.

O da ne?.. Nathaniel içeri girdiğinde beni tezgâha eğilmiş halde buldu, başım ellerimin üstünde iki tane etiketsiz konserveye bakıyordum.

“Abigail?”

Konservelere baktım. “Senin gibi birisinin mutfağında etiketsiz konservelerin ne işi olduğunu düşünüyorum.”

“Küçük olan İtalyan biberi.” Yanıma geldi. “Büyük olanda da bana etiketsiz konserveler hakkında kafa tutan son meraklı itaatkârımın kalıntıları var.” Ona baktım.

“Dalga geçiyorsun, değil mi?”

“Evet, dalga geçiyorum.” Gülümsedi.

“Gerçekten bu etiketsiz konserveler dolabında ne arıyor? Bu senin yüzlerce farklı kuralını yıkmıyor mu?”

Büyük olan konserveyi aldı. “Küçük olan gerçekten de İtalyan biberi. Büyük olan da aynı markanın domatesi olmalı. İnternette sipariş etmiştim.”

“Etiketlerine ne oldu?”

“Bu şekilde geldiler.” Büyük olanı bırakıp küçük olanı aldı. “Büyük ihtimalle biber ve domatesler ama hiç açmaya yeltenmedim, geri de göndermedim. Ya turşulu inek diliyse? İnsanlığa yeterince inancım yok, sanırım.”

“Hayat inançtan ibarettir. Sırf bir şeyin etiketi var diye içindeki şeyle uyuşacağı anlamına gelmez. Güven bana.

Bazen etikete inanmak daha fazla inanç gerektirir.” Elinden konserveyi alıp salladım. “İçinde olan şeyden korkma. İçinde olanlardan bir şaheser yaratabilirim.”

Yanağımı okşadığında gözlerinde başkalarına karşı ördüğü duvardan bir tuğla daha düştüğünü gördüm.

“Eminim yaparsın,” dedi elini indirip. “Şimdi, benim yardımımı ne için istiyorsun?”

Arborio pirincinin kutusunu açtım. “Mantarlı *risotto* yapmak istiyorum ama hem pirinci kavurup hem de diğer şeyleri aynı anda pişiremem. Sen kavurabilir misin?”

“Mantarlı *risotto* mu? Zevkle yaparım.”

“Kazağını çıkarmak isteyebilirsin. Burası büyük ihtimalle sıcak olacak.”

Tek kaşını kaldırsa da kazağını çıkardı. İçine siyah bir tişört giymişti.

Ah, evet, böyle çok daha iyi. Teşekkürler.

“Ben mantarları ve soğanları doğrayayım,” dedim. “Sen pilava başla.”

“Biraz buyurganız galiba, öyle değil mi?”

Elimi kalçama koydum. “Burası benim mutfağım.”

“Hayır.” Beni tezgâha doğru itti. Elleri iki yanımdan uzanmış tezgâha tutunuyordu. Kalçalarını salladığında pantolonunun üzerinden sertleştiğini hissedebiliyordum.

“Mutfak masasının senin olduğunu söyledim. Mutfağın geri kalanı benim.”

Vay anasını!

“Şimdi,” dedi. “Pirinçle ilgili ne diyordun?” Ocağı açtı ve tavaya sızma zeytinyağı döktü. Birkaç saniye boyunca, bacaklarımı tekrar hareket ettirene kadar hareketsiz kaldım. İki şarap kadehi alıp Nathaniel’in göreceği şekilde beyaz şarabı çıkardım.

“Evet, lütfen,” dedi.

İkimize bir kadeh doldurup soğanları doğramaya koyuldum.

“Bunun için hazır mısınız?” diye sordum, soğanlar doğrandıktan sonra. Aslında tam olarak soğanları kestetmiyordum.

“Ben her zaman hazırım.”

Aşağıya bakınca onun da soğanlardan bahsetmediğini anlayabiliyordum. Penisini biraz daha sertleşmişti. Ama pirinç kavurmak zorundaydı.

Ama ben değildim.

Zavallı çocukcağız.

Yaklaştım, kolunun altına sokulup soğanları tavaya attım. “Hadi bakalım, başlıyoruz,” dedim popomun kasıklarına değdiğinden emin olarak.

Mantarları doğramam gerekiyordu ama ufak bir şeytanlık yapmaya karar verdim. Tamam, lafımı geri alıyorum, büyük bir şeytanlık yapmaya karar verdim.

“Tavuk suyunu vermemi ister misin?” Kolunun altından uzandım ve taze tavuk suyunu aldım. Kollarım bir an için pazılarına dokunarak tavaya biraz döktüm.

Alnı terlemeye başladı, şarabından bir yudum aldı.

Şeytani planım işliyordu.

Tezgâhın üstünden geçerek mantarları doğramaya başladım. Küçük küçük dilimleyip düzgün bir şekilde dizdim. Kendi kadehimden de arada bir yudum alıyordum.

Yere yanlışlıkla bir parça mantar düştü ve Nathaniel'in önünde durduğu ocağın oraya yuvarlandı. İkimiz de bir şeyleri karıştırıyorduk.

"Tüh," dedim. "Dur şunu alayım."

Ona doğru gidip ocakla vücudunun arasına sokuldum. Zamanın onun küçük problemini pek de ortadan kaldırmadığını fark ettim. Mantarı alıp yerden doğrulabilmek için Nathaniel'in beline tutundum. Kasıklarına ufak sürtünüşüm de başka bir "kaza"ydı.

Ne diyebilirim ki? Çok sakarım.

Ama bunu sesli söylemedim çünkü Nathaniel *risotto*ya ciddi şekilde konsantre olmaya çalışıyordu, ayrıca sözcüklere de ihtiyacımız yoktu. Fırını açıp tavuk göğüslerini koydum. Eğer her şey planladığım gibi giderse, *risotto* ile aynı anda hazır olacaklardı. Mantarları Nathaniel'a uzattım ve tezgâha dayanarak bir yudum daha aldım. İşim bittiğine göre Nathaniel'in kaslarını izlemekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Mutfak gerçekten gitgide ısınıyordu. Ben de kendi kazağını çıkardım. İçimdeki beyaz kalın askılı atletle kaldım. Nathaniel'in yanındaki sürahide hâlâ bir sürü tavuk suyu kalmıştı ama *risotto* zaten olmak üzereydi. Nathaniel ile fırının arasına tekrar girip sürahiyi aldım.

"Daha gerekiyor mu?" diye sordum.

“Sadece birazcık.” Tavaya biraz daha koydum, *ama tüh*, üstüme biraz sıçramıştı. Kahretsin üzerimde beyaz bir üst vardı. Daha da beteri sutyen giymeyi unutmuşum.

“Kahretsin,” dedim. “Şu hale bak? Leke yerleşmeden üstümü çıkarsam iyi olur sanırım. Yoksa çıkmaz.”

Arkamı dönüp lavaboya doğru giderken üstümü çıkardım. Fırının lambası ocağın altıyla aynı anda söndü. Tavanın ocaktan alındığını ve fırın kapağının açıldığını duydum. İki saniye sonra Nathaniel belimden yakalayıp beni döndürüverdi.

“Burada daha büyük bir sorunumuz var.”

Gözlerimi indirdim. Gerçekten de büyüktü. O pantolonun içinde pek de rahat edemezdi. Beni kaldırıp kesme tahtasıyla konserve kutularını kenara iterek ocağın yanındaki tezgâha oturttu. Bir şeyler yerlere düşüp kırılmıştı.

Pantolonumun düğmelerini bulup sertçe çekerek çıkardı. Neredeyse beni de tezgâhın üzerinde sürükleyecekti. Bakışları sertleşti, *tüh*, külot giymeyi de unutmuştum. Yine.

İki saniyeden daha kısa bir sürede pantolonu yerdeydi. Ve sonunda çıplak ve olağanüstü sertleşmiş halde karşımda duruyordu.

“İstedğin bu muydu?” Bana doğru geldi ve bacaklarımı beline doladı. Göğüslerine dokunabilmek için elimi tişörtünün üzerinde gezdirdim. “Evet.”

Göğüslerimi avuçladı ve başparmağıyla göğüs uçlarımı okşadı.

“Lütfen,” dedim onu kendime çekerek. “Lütfen. Şimdi.”

Ama oyalama sırası ondaydı ve ellerini bacaklarım boyunca aşağı yukarı vücudumda gezdirdi.

“Ben istememiştim... Düşünmemiştim bile...” diye konuşmaya başladı ama ben de onu boynundan kulaklarına kadar hafif hafif ısıırıyordum.

“Çok fazla düşünüyorsun,” diye fısıldadım.

Tüm ihtiyacı olan buydu. Bacaklarımı tutup bir hamlede içime girdi. Kahretsin, iki gün çok uzun gelmişti. Daha derine girmesiyle inledim.

“Of, tam da böyle, evet,” dedim onu içime alırken. Geri çıkarken gözlerim kapanıyordu. “Daha fazla. Daha fazla, lütfen.”

İçime tekrar girerek bu arzuma cevap verdi. Başımı üstteki dolaplardan birine çarptım ama umurumda bile olmadı.

“Daha sert. Lütfen, daha sert” diye bağırdım.

“Kahretsin, Abigail.” İki eliyle popomu tutup içime girerken beni kendisine çekti. Penisini rahim ağzıma dokunduğunda ikimiz de inledik.

“Tekrar.” Kulaklarını ısırdım. “Lanet olsun. Tekrar.”

Nathaniel içimde daha derine girmeye, ben ise onun daha fazlasını içime almaya çalışırken birbirimizi ısıırıyor, tırmalıyor, sürtünüyorduk. Ben topuklarımla onun poposuna vurdukça o benim boynumu emiyordu. Daha derine. İkimiz de daha derini istiyorduk.

“Evet,” diye bağırdım G noktama değdiğinde. “Evet tam orası.”

“Burası demek,” dedi tekrar girerken. “Burası ha.” Tekrar tekrar içime girmesiyle inliyordum. Parmakları aramıza girdi, klitorisimi okşamaya başladı. Orgazm yaklaşırken, penisinin içimde hafifçe seğirdiğini hissediyordum.

“Daha sert. Boşalıyorum.” Parmakları daha sert hareket ediyor, penisi içimde kıvranıyordu. “B..be...be...ben,” diye kekeledim, karnım gerildi.

Dağıldım. Son bir kez içime girdi ve boşalırken hareketsiz kaldı.

“Kahretsin” dedi, tekrar konuşabildiğinde. “Bu...”

“Biliyorum,” dedim. “Bence de.”

Beni tezgâhın üstünden indirdi ve dengede durabildiğimden emin olduktan sonra bir havlu alıp beni temizledi.

“Bunu her zaman mantarlı *risotto*ya tercih ederim.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

Nathaniel akşam yemeğini hazırladı. Genelde yemeği o hazırladığında ben salonda ya da kütüphanede olurdum ama o akşam onunla birlikte mutfakta oturmaya karar verdim. Ben masada oturup bir kadeh kırmızı şarap içerken o yemeği pişirdi. Manzaranın tadını çıkarıyordum.

Sanırım *marinara* pişiriyordu. En azından, etiketi olmayan konserveyi çıkardığı için öyle olduğunu düşündüm. Konserve açıcıyı çıkardığında omzunun üstünden bakmak için yükseldim.

“Sadece bakıyorum,” dedim. Konserve açılırken mırıldandı. Çekingen parmaklarla kapağı kaldırdı. İkimiz de nefesimizi tuttuk.

“Domates,” diye bağırdık bir ağızdan.

“Tüh be,” dedim. “Ben dana dili turşusu ya da bazı vücut parçaları olacağını umuyordum.”

“Pek de beklediğin gibi değil galiba?” diye sordu, çatalıyla bir domatesi kaldırarak.

“Yok. Bilmek daha iyi.”

“Haklısın ve bu bizim için lezzetli bir akşam yemeği olacak.”

Domatesleri içinde soğan ve sarımsak olan tavaya attı.

“Harika kokuyor,” dedim parmak uçlarımda yükselip omuzlarının üstünden bakarak. Kokuyu derin derin içime çektim ama içime çektiğim yemekten çok Nathaniel’in kokusuydu. Biraz misk ve sedir. Hımmmm.

“Gidip otur,” dedi. “Bugün bir yemeği de sıcakken yemek istiyorum.”

“Kahvaltı sıcaktı,” diye karşı çıktım. “Öğle yemeği sıcaktı. En azından öğle yemeğinden önceki kısım sıcaktı.”

“Abigail.”

“Tamam oturuyorum. Oturuyorum,” dedim, masaya doğru giderek. Oturdum ve şaraptan bir yudum aldım.

“Biliyorsun, bugün bir ilerleme kaydettin,” dedim.

Hafifçe omuzlarını silkti. “Nasıl yani?”

“Etiketsiz konservelerinden birini açtın. Bence bu bir kutlamayı hak ediyor.”

Gevşedi. “Aklında ne vardı?”

“Kütüphanede çıplak piknik?”

“Senin kutlama fikrin bu mu?” diye sordu, kaynatmak için bir tencere dolusu su doldururken.

“Keşke yemek için ekmek yapsaydım,” dedim.

“Bir gün için yeterince çalıştın zaten.”

Bir kaşımı kaldırdım ve kıkırdamamaya çalıştım. “Evet, kutlama deyince benim aklıma bu geliyor.”

“Tamam.” Sanki kötü bir şeyden bahsediyormuşuz gibi iç çekti. “Kütüphanede çıplak piknik. Otuz dakika sonra.”

“Ben gidip hazırlık yapayım,” dedim masadan kalkarken.

“Çarşaf dolabında fazladan battaniye var,” diye seslendi omzunun üzerinden.

Yirmi dakika sonra kütüphanede yere birkaç battaniye sermiş ve şömine ateşini yakmış şekilde hazırdım. Bu gelişigüzel hazırlığımı dört pofuduk yastık tamamladı.

Saate baktım. On dakikam vardı. Kıyafetlerimi çıkarıp sandalyelerden birinin üstüne koydum.

Nathaniel büyük bir tepsiyle yemekleri getirdi. Çoktan soyunmuştu.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordum, karşımdaki manzaranın tadını çıkararak.

“Hayır. Hallediyorum. Bunu bıraktıktan sonra içecekleri de getireceğim. Biraz daha şarap ister misin?”

“Lütfen.” İki şarap kadehi ve bir şişe kırmızı şarapla geri döndü. Şarap mahzeni olup olmadığını merak ettim. Elbette vardı. Orayı da daha sonra incelemeliydim.

Marinara çok lezzetliydi. Elbette Nathaniel’den de farklı bir şey beklenemezdi.

“Bu muhteşem,” dedim birkaç lokmadan sonra. “Şefe iltifatlarımı iletin lütfen.”

“Etiketsiz konservelelere,” dedi çatal dolusu makarnayı kaldırarak.

“Etiketsiz konserveleere,” dedim. Çatalıma biraz daha makarna dolamaya çalışırken biraz sos sıçrattım. Sıçrayan sos Nathaniel’in şeyine düştü... Hımmm.... Anlarsınız ya.

Şaşkınlıkla başını eğip baktı. “Penisimin üstüne *marinara* bulaştırdın.”

“Tüh be!”

“Onu temizle.”

Şaka yapmadığından oldukça emindim. Eğilip tabağını aldım. “Arkana yaslan.”

“Abigail.”

“Peçeteyle mi almamı istersin?” Omuzlarına tutundum.

Cevap vermeyince bunu “hayır” olarak kabul ettim. Başını yastıklardan birisine dayadı, ben de ellerimi onu göğsünde gezdirdim.

“*Marinarayı* al, Abigail,” dedi.

Parmaklarım göğüs uçlarını okşadı. “Oraya geliyorum.”

“Oraya ulaş. Hemen.”

Göğüslerini yaladım. Hımmm. Her yeri çok lezzetliydi. Karnının alt tarafını ısırdığımda nefesi kesildi. Nathaniel, *marinaradan* çok daha lezzetliydi. Hatta etiketsiz konservelelerden yapılmış *marinaradan* bile.

Penisine doğru yaklaşarak daha aşağılara indim. İrkildi. Ooo, evet işte buradaydı. *Merhaba marinara. Kusura bakma biraz sakarlık ettim.*

Tamam, bu bir yalandı. İçimde en ufak bir parça bile üzgün değildi.

Bir yalayışta sosu temizledim. Ama dediğim gibi, her yeri çok lezzetliydi. Durmamı söyleyinceye kadar olduğum yerde kalmaya karar verdim. Penisinin ucunu ağzıma alıp döndürerek onu kışkırttım. Arada tamamını ağzıma alsam da genelde ellerimi kullanarak, sanki penisi bir lolipopmuş gibi onunla oynayarak ucunu yaladım. Sızan bir iki damlayı da emdim. Dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. “Kahretsin.”

“Durabilirim,” dediysem de yapabileceğimden pek emin değildim.

“Sıkıyorsa bir durmayı dene... O bacakları buraya döndür. O güzel amcığının tadına bakmak istiyorum.”

Doğruldum ve altmış dokuz pozisyonuna geçtik.

Ellerini kalçalarımın dolayarak beni kendisine yapıştırdı. Dilini içime sokup yalayıp klitorisimi buldu.

“Hımmm,” dedi. “En iyi şaraptan bile daha tatlı.” Tekrar yaladı. “Ve tek bir damla dahi kalmayınca dek seni içeceğim.” Penisin tamamını ağzıma aldım –bu oyunu iki kişi oynayabilirdi– ve onu sertçe emdim. Isırma ve yalamalarını benimkilere uydurarak bir ritim yakaladı. Onu boğazımın derinlerine aldım o da diliyle içimi doldurdu. Dişlerim penisini sıyrırken onunkiler de benim klitorisimi yalıyordu.

Kalçalarım kendiliğinden hareket etmeye başladı ve çok geçmeden ağzıma girip çıkmaya başladı.

Yana döndük. Penisi ağzımı, dili de vajinamı becerirken ikimiz de zevk alarak ritmimize devam ettik. Ağzıma girip çıkıp diliyle de klitorisimi yalarken işin içine parmaklarını da ekledi. Hayalarını avuçladım ve bir parmağımı poposundan

içeri soktum. Penisi ağzımda seğirtip daha sert şekilde içeri girdi. Parmaklarının temposunu iki katına çıkardı.

Penisi boğazımın derinlerine çarparken klitorisimi emdi. Hareketlerimiz daha hızlı bir hale geldi. İkimiz de sınırdı çırpınıyorduk.

Bedenimin alt kısmı karıncalanmaya başladı, darbele-rini karşılamak için başımı oynatmaya başladım. Benimle birlikte boşalmasını istiyordum. İnledim. Artık dayana-mıyordum. Onun ağzı benim için çalışırken onu ağzımın içinde hissetmek çok yoğun bir duyguydu. Bedenim sarsıla sarsıla boşaldım. Klitorisimi ısırdı. Birkaç güçlü fışkırmayla Nathaniel ağzıma boşalırken tekrar boşaldım. Tek bir damla bile kaçırmamak için çılgın gibi yuttum.

Beni göğsüne çekti, kafamı onun boynunun altına yerleştirdim.

“Yemek soğudu,” dedim kollarının arasına sokularak.

“Yemeği siktir et.”

Biraz sonra tekrar yemeğe döndük – yastıklarla sarılı bir halde, uyuşuk ve rahatlamış şekilde. Soğumuş makarnadan bir çatal aldım. Çok da fena değildi. “Ne zamandır bir hâkimsin?”

Makarnasını çatalına doladı. “Yaklaşık on yıldır.”

“Çok itaatkârın oldu mu?”

“Bu senin ‘çok’ derken ne kastettiğine bağlı.”

Gözlerimi yuvarladım. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Çatalını bıraktı. “Bu konuyu konuşmaktan rahatsız olmuyorum, Abigail. Burası senin kütüphanen. Ama sadece sen soru sordun diye cevap vermemi bekleme. Bunu aklından çıkarma.”

Ağzımdaki lokmayı yuttum. “Mantıklı.”

“Peki sor bakalım.”

“Hiç itaatkâr oldun mu?”

Başını salladı.

“Evet. Ama pek uzun bir süre değil, sadece bir ya da iki sefer.”

Tamam. Bu ilginçti. Bunu sonraya saklayacaktım.

“Daha önce hiç bir itaatkârının güvenli kelimesini kullanmasına sebep oldun mu?”

Cevap verirken dikkatle bana baktı. “Hayır.”

“Hiçbir zaman mı?”

“Asla, Abigail.”

Başımı tabağıma eğdim.

“Bana bak,” dedi, o hafta içine özgü Nathaniel’dan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Şu anda hâkim Nathaniel ile konuşuyordum. “Senin için bunun ne kadar yeni olduğunu biliyorum ve sana soruyorum, seni hiç yapabileceğinden fazlasını yapmaya zorladım mı?”

“Hayır,” dedim dürüstçe.

“Kibar, sabırlı ve ilgili olmadım mı?” diye sordu. “Senin her ihtiyacınla ilgilenmedim mi?”

“Evet.”

“Önceki itaatkârlarıma da böyle nazik, sabırlı ve ilgili davranmış olacağımı düşünmüyor musun? Her ihtiyaçlarıyla ilgilendiğimi?”

Elbette öyleydi. “Tabii ya.”

“Seninle yavaş ilerliyoruz çünkü bunu uzun dönemli bir ilişki olarak görüyorum ama yapabileceğimiz çok şey var.”

Bir parmağını kolumda gezdirdi. “Bedeninin henüz senin bile farkında olmadığın pek çok şeyi yapabilecek gücü var. Senin bana güvenmeyi öğrenmen gerektiği gibi benim de senin bedenini tanımam gerekiyor.”

Orada öylece düşüp ölebilirdim. Tamamen bitmiştim.

“Senin sınırlarını öğrenmem gerek, bu yüzden de yavaş yavaş deniyorum. Ama daha keşfetmemiz gereken pek çok yer var.” Dokunuşu sertleşti. “Ve hepsini keşfetmek istiyorum.” Elini indirdi. “Bu senin sorunu cevaplıyor mu?”

“Evet,” diye fısıldadım, ben de hepsini keşfetmek istiyordum.

“Başka sorun var mı?”

“Eğer diğer itaatkârların güvenli sözcüklerini kullanmadılarsa, ilişkileriniz nasıl bitti?”

“Diğer bütün ilişkiler gibi bittiler. Birbirimizden uzaklaştık ve sonunda herkes kendi yoluna gitti.”

Tamam, bu kabul edilebilirdi.

“İtaatkârın olmayan bir kadınla hiç duygusal ilişkin oldu mu?”

Biraz doğruldu. “Evet.”

“Nasıldı?” diye sordum Melanie konusuna doğru yaklaşp yaklaşmadığımı merak ederek.

“Sen şimdi buradasın işte.” Tek kaşını kaldırdı. “Bu öylesine bir soru muydu?”

Öyle görünüyor ki iyi gitmemişti. Ama konuyu kapatamıyordum.

“Melanie mi?”

“Elaina sana ne anlattı?” diye sordu cevap vermek yerine.

“Melanie’nin senin itaatkârın olmadığını.”

İç çekti. “Eski ilişkilerimin geçmişte kalmasını tercih ederim. Melanie ile ne yapıp ne yapmadığının seninle aramızda olanlarla hiçbir ilgisi yok.”

Melanie konusunda içimin rahatlayıp rahatlamadığından emin olamayarak tabağında kalan makarnayla oynadım.

“Abigail,” dedi, başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Eğer Melanie ile olmak isteseydim onunla olurum. Burada seninleyim.”

Gözlerim muhteşem vücudunda gezdi. “Melanie ile hiç çıplak piknik yaptın mı?”

Gülümsedi. “Hayır, hiç yapmadım.”

Bunun sebebinden tam olarak emin olamasam da rahatlamıştım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Çarşamba günü sanki pencereden bakmam gerekiyormuş gibi çılgın bir dürtüyle uyandım. Dışarıda hâlâ kar olduğundan emin olmaya çalıştığım için aptal gibi hissetsem de yine de baktım. Perdeleri açtım ve kar olduğundan yeterince emin oldum. Bir önceki günden biraz daha az olsa da hâlâ vardı. Görünürde hâlâ bir kar küreme aracı yoktu.

Perdeleri örttüm. Bugün de eve gidemeyecektim. Peki yarın? Belki giderdim ama eğer cuma günü geri geleceksem bunun anlamı var mıydı? Haftanın geri kalanını da burada geçirebilirdim. Hem Martha bana mesaj atıp kütüphanenin pazartesiye kadar açılmayacağını söylemişti.

Nathaniel'in kalmamdan rahatsız olacağını hiç düşünmesem de sonra ona sormaya ve onun yerine şimdi kahvaltıyı hazırlamaya karar verdim. Hızlıca duş alıp aşağıya indim. Kahve, kahve makinesinde pişerken pastırma ve yumurtalarla ilgilendim. Tava ısındı ve kafamın içinde çalan müzikle ufak bir dans yaptım.

“Yeni yağmış çiğle yıkanmış sabah gülü sanki,”² dedi
Nathaniel mutfağa girip tezgâha dayanarak.

Shakespeare mi?

Hayır, yapmamıştı.

Yüzüne bir gülüş yayıldı.

Evet, yapmıştı.

Tekrar ocağa yanaşıp pastırmayı çevirdim.

“Dudaklarınız büyüdü.”³

Güldü, belli ki çok eğleniyordu.

“Tümüyle bir sahnedir yaşam;

Erkeklerle kadınlarsa hepsi birer oyuncu...”⁴

Tamam. Peki. Shakespeare’e çalışmıştı. Ama onu hâlâ
alt edebilirdim.

“Yaşam dediğin yürüyen bir gölge,

Bir garip oyuncu;

Bir hışım sahnede dolanıp boy gösteriyor;

Sonra haber çıkmıyor zavallıdan.”⁵

2 William Shakespeare *Huysuz Kız*, II. perde, I. sahne. Çeviri: Bülent Bozkurt. (yay.n.)

3 William Shakespeare *V. Henry*, V. perde, II. sahne. Çeviri: Hamit Çalışkan. (yay.n.)

4 William Shakespeare *Size Nasıl Geliyorsa*, II. perde VII. sahne. Çeviri: Bülent Bozkurt. (yay.n.)

5 William Shakespeare *Macbeth*, V. perde, V. sahne. Çeviri: Bülent Bozkurt. (yay.n.)

Ocağa doğru yaklaştı, bir elini göğsüne koyup diğer elini açık pencereye doğru uzattı.

*"Hey, şu karşı penceredeki ışık da ne?
Evet, orası doğu, Juliet de güneş!
Canım güneş, hadi doğ da öldür şu kıskanç ayı!
Şimdiden rengi soldu zaten kederden
Yeryüzündeki kulu Juliet çok daha güzel diye."*⁶

Kıkırdadım. Tam bir Shakespeare hastasıydım ve daha önce kimse *Romeo ve Juliet*'ten bir şey okumamıştı. Yine de anladığından emin olsam da bunun beni nasıl etkilediğini hissettirmemeye çalıştım.

"Eh, eşek dediğin yük taşımalı, senin gibi," dedim.

*"Kadın dediğin de yük taşımalı, senin gibi,"*⁷ diye sonraki satırı söyledi.

Lanet olsun. Bunu da mı biliyordu?

*"Benimki kadınlara özgü bir neden;
En iyisi o, çünkü en iyisi o."*⁸

Bir kahkaha attı. Derin, içten bir kahkaha.

-
- 6 William Shakespeare *Romeo ve Juliet*, II. perde, I. sahne. Çeviri: Bülent Bozkurt. (yay.n.)
- 7 William Shakespeare *Huysuz Kız*, II. perde, I. sahne. Çeviri: Bülent Bozkurt. (yay.n.)
- 8 William Shakespeare *Veronalı İki Beyzade*, I. perde, II. sahne. Çeviri: Bülent Bozkurt. (yay.n.)

“Ah, alçak, alçak, yüze gülen, lanetli alçak!”⁹

Şaşkınlıktan donakalmış halde ona baktım. “Bana ‘alçak’ dedin.”

“Sen de bana eşek dedin.”

Buna karşılık söyleyeceğim bir şey yoktu. “Berabere kaldık diyelim mi?”

“Bu seferlik,” dedi. “Ama aradaki farkı nasıl kapattığımı kayıt altına almak istiyorum.”

“Anlaştık. Aradaki farkı kapatmak dedin de bugün senin spor odanı kullanmalıyım. Koşu bandında birkaç mil koşacağım.”

“Benim de koşmam gerek,” dedi, tabaktan bir parça pastırma kaparak. “İki koşu bandım var. Birlikte koşabiliriz.”

Koşuyu eğlenceli hale getirecek tek şey buydu herhalde.

Kahvaltıdan sonra, üstümü değiştirip spor odasına gittim. Nathaniel odanın ortasında esneme hareketleri yapıyordu. Ben de belden altımdaki tutulmuş kasları yavaşça açarak ona eşlik ettim. Uzun süre onu izleyip hareketlerini taklit ettim. Eğer işinden ayrılmaya karar verirse, özel antrenörlük yapabiliirdi. Ya da aşçılık ya da edebiyat profesörlüğü. Ya da birçok başka şey.

9 William Shakespeare *Hamlet*, I. perde V. sahne. Çeviri: Bülent Bozkurt. (yay.n.)

Koşu bandına geçtiğimizde benimle aynı hızda koştu. Bunun son derece tatlı bir hareket olduğunu düşündüm. Eğer isteseydi beni ezip geçebilirdi.

Bir an baharı, dışarıda Nathaniel ve Apollo ile koştuğumuzu hayal ettim. Dün gece bizim için uzun süreli bir ilişki düşündüğünü söylememiş miydi sonuçta? Spor odasında birlikte koşarken aklım düşüncelerle doluydu. Nathaniel ile bahar nasıl olurdu? Bir akşamını benimle koşarak geçirmek ister miydi? Öyle olduğunu düşünmek istedim. Bu sadece bir temenni miydi?

Bu hafta bizi çok yakınlaştırmıştı. Ördüğü duvarlardan birkaç tuğla daha sökmeyi başarmıştım. Ve geriye çok daha fazlası kalmış olsa bile ilerleme ilerlemedir.

İlerlemeden bahsetmişken, Felicia'nın ne yaptığını merak ettim. En son ne zaman onunla bu kadar uzun süre konuşmadan zaman geçirmiştım hatırlayamıyordum. Kar fırtınası günlerini Jackson'la nasıl geçirmişti? Daha önce olduğundan daha da fazla âşık olmuş muydu? Bu mümkün olabilir miydi?

Felicia'yı ve kar fırtınasını düşünürken aklım Linda'ya ve bir gün öncesi için yemeyi planlamış olduğumuz öğlen yemeğine gitti. Sonra Nathaniel ve Todd'un Tampa'da neden tartıştıklarını merak ettim. Lanet olsun bunu da çıplak pikniğimiz sırasında Nathaniel'a sormalıydım. Gerçi cevap vermezdi ama...

"Abigail?" diye sordu Nathaniel, nefesi bile kesilmeden. "İyi misin?"

Yanıma baktım. “Evet iyiyim. Koşarken beynim bazen alıp başını gidiyor.” Aklım, sağ tarafımdaki iştah açıcı kasları olan, erkek denince akla gelmesi gereken o adam hakkında düşünüyor olmalıydı, şubat ayında Nathaniel ile karda mahsur kalmışken bahar kimin umurunda olurdu ki?

Akşam yemeği için ne pişireceğime karar vermek için akşamüstü mutfağa girdim. Belki balık pişirirdim? Ya da karides? Derin dondurucuda balık olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Tezgâhların üstlerine baktım. Belki balığın yanında fırında patates iyi giderdi. Basit bir şeyler. Gözüm dolaplara takıldı ve kırbaçlama sandalyesi macerasından bir sonraki günü hatırladım. Üst raflara daha hiç bakmamıştım.

Dolapların yanına bir sandalye çektim ve üstüne çıktım. Biraz dengemi kaybettim ama sonra dikkatli olmam gerektiğini kendime hatırlatarak rafa tutundum. Eğer düşer de bir yerlerimi kırarsam hastaneye nasıl gidecektik ki? Toparlandım ve dolabın içini inceledim.

Daha fazla konserve vardı. Gülümsedim. Bu sefer etiketleri vardı. Balığın yanında gidebilecek değişik bir şeyler bulmak için incelemeye başlarken gözüm en arkadaki büyükçe kutuya takıldı.

Konservelerin arasından uzanıp kutuyu kendime çektim.

Kutuyu elime alıp inanmaz gözlerle bakakaldım.

Çikolata paketleri mi?

Nathaniel'in dolabında bir kocaman kutu dolusu ikolata vardı. Birlikte yemek yediğimiz zamanları düşündüm. Yardım gecesi ve Süper Kupa zamanı akşam yemeği dışında tatlı yediğini hiç görmemiştim. Ve dolabında bir kutu dolusu ikolata vardı ha? Üstelik de açılmış bir kutu.

Altın bulmuş gibi ydim.

Kafamdaki belirsiz düşünceler řekillendi.

Çok eğlenceli olacaktı.

Otuzuncu Bölüm

A rkamda bir kutu çikolatayla kütüphaneye girdim. Nathaniel küçük masada oturmuş bazı kâğıtları karıştırıyordu. Bundan sonra olacaklar ya çok iyi ya da çok kötü sona erebilirdi.

“Nathaniel West.”

Adını ve soyadını birlikte kullandığımı duyunca aniden başını kaldırdı. Yataktaki Nathaniel’i düşününce, ona hiç bu şekilde hitap etmediğimi fark ettim. Gözleri kısıldı.

“Sanırım bu dil sürçmesi için özür dileyeceksin, öyle değil mi, Abigail?”

“Hayır, hiç de öyle bir şey yapmayacağım,” dedim elimden gelen en cesur şekilde. Ne yapmaya çalıştığımı anlamasını umarak çikolataları çıkardım.

“Bunlar ne?”

Kâğıtları bıraktı ve dikkatle bana baktı.

Aman Tanrım! Sinirlenmişti. Hem de çok. Ya hiçbir şey görmüyordu ya da her şeyi görüyor ama şaşırıyordu. Kesinlikle hiç şaşırmamıştı.

“Bunlar çikolata paketi, Abigail. Üzerinde yazdığı gibi.” Ayağa kalktı.

Hareketleri sertleşmişti. Öyle görünüyor ki sonu kötü bitecekti. “Öyle olduklarını biliyorum, Nathaniel. Benim öğrenmeye çalıştığım, senin mutfağında ne aradıkları?”

Kollarını bağladı. “Bu seni niye ilgilendiriyor?” diye sordu “Görürsün sen şimdi,” diyen bir ses tonuyla.

Offf, alacağım kırbaç darbelerini düşündükçe sırtım acımaya başlamıştı bile. Üstelik hafta sonunda bile değildik. Bir şansım daha vardı.

“Beni ilgilendiriyor,” dedim kutuyu ona doğru sallayarak, “çünkü senin beslenme planında yer almıyorlar.”

Gözlerini kırptı. Gözlerine daha anlayışlı bir ifade yerleşti. Ona doğru yaklaştım.

“Canım sıkıldığı ve yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için mi sana bir beslenme planı hazırladığımı sanıyorsun? Cevap ver bana.”

Kollarını serbest bıraktı. “Hayır, hanımefendi.”

Hanımefendi. Anlamıştı. Bana ayak uyduruyordu.

Dramatik bir şekilde iç çektim.

“Bugün için planlarım vardı ama onun yerine akşamüstünü içerde seni cezalandırarak geçirmek zorunda kalacağız.”

Gözleri ciddileşti. “Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, hanımefendi,” dedi o kısık, baştan çıkarıcı ses tonuyla.

“Seninle işim bittiğinde daha da üzgün olacaksın. Ben odama gidiyorum. Yanıma gelmek için on dakikan var.”

Dönüp kütüphaneden çıktım ve merdivenlerden odama koştum. Elbiselerimi çıkardım ve Nathaniel'in daha önce iltifat ettiği gümüş rengi sabahlığı giydim. Sonra yatak ucumda durup bekledim.

Yavaşça içeri girdi. Sakince.

Kollarımı bağladım, ayaklarımı yere vurmaya başladım.

"Söylemek istediğin bir şey var mı, Nathaniel?"

Başını öne eğdi. "Hayır, yok, hanımefendi."

"Bana bak," diye talimat verdim. Gözlerimiz buluşunca devam ettim. "Ben hanımefendi değilim. Bir tanrıçayım." Sabahlığı omuzlarımdan düşürdüm. "Ve bana tapacaksın."

Beş saniye kadar durdu, derin düşüncelere daldı. Sonra birden kendisini kaybetti. Öne atıldı, beni kollarımdan kaldırdı, küçük yatağın üstünde beni kucağına oturttu.

Gözleri gözlerimi aradı. Gözlerinde milyonlarca sorulmamış soru okunuyordu. Nazikçe yanaklarımı tuttu. "Abby," diye fısıldadı. "Ah, Abby."

Kalbim duracak gibiydi. *Abby*. Bana *Abby* demişti.

Bakışları dudaklarıma kaydı, başparmağını dudağımda gezdirdi.

"*Dudaklarında...*"

"...*tutkunun öpücüğü olan,*" diye tamamladım fısıldayarak.

Parmakları titriyordu. Usulca öne eğilip aramızdaki boşluk giderek daralırken gözlerim kırışılmaya başladı. Göğsü, titrek bir nefesle kabardı. Sonra dudaklarını yavaşça dudaklarıma kondurdu.

Sadece bir dokunuş ama bu aramızda oluşan kıvılcımı hissetmeme yetmişti. Dudakları tekrar yaklaştı. Bu sefer daha uzun ama yine o kadar yumuşak ve nazikti.

Sadece bir fısıltı.

O zaman her ne kadar Nathaniel birçok şey hakkında fikir sahibi olsa ve genelde fikirleri doğru çıksa da bu sefer yanıldığını anladım. Dudaktan öpüşmek gereksiz değildi, tersine en gerekli şeydi. Onun dudaklarından vazgeçeceğime havasız yaşamayı tercih ederdim.

İç geçirdi, uzun süren bir savaştan sonra yenilen savaşçı gibiydi. Sonra iki eliyle yüzümü tutup beni tekrar öptü. Daha da uzun. Dili hafifçe dudaklarımda geziyordu. Ağzımı açtığımda sanki o hissi ve benim tadımı ezberlemeye çalışıyormuş gibi usulca içeri girdi. Bütün bunların verdiği muhteşem duyguyla ağlayabilirdim.

Parmaklarımı saçlarında gezdirerek onu kendime çektim. Beni bırakmasını hiç istemiyordum. İnledi ve dillerimiz birbirine değdiğinde öpüşme derinleşti. Geri çekilip gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan pantolonunu çıkardı.

“Sev beni, Nathaniel,” dedim kollarımı ona uzatarak.

“Hep sevdim zaten, Abby,” dedi beni kendisine çekerek. “Hep sevdim.”

Beni yatağa bırakırken dudakları yine uzun ve ıslak bir öpücük için benimkilerin üzerindeydi. Nathaniel’ı öpmek, onu öpmenin fantezisini kurmaktan çok daha güzeldi. Dudakları pürüzsüz ve güçlüydü, dili tutku ve arzuyla benimkine çarpıyordu.

Artık itaatkâr ve hâkim ya da efendi ve hizmetkârı değildik. Hatta kadın ve erkek bile değildik. İki sevgiliydik ve nihayet içime girdiğinde son derece tatlı, sakın ve nazikti. Emin olamasam da sanırım içime boşalmadan önceki birkaç saniye içinde gözlerinden bir damla yaş döküldüğünü gördüm.

Otuz Birinci Bölüm

Bu, Nathaniel'in kollarında uyuduğum ilk gece olmuştu. Yatak küçük olduğu için beni üstüne yatırıp kollarıyla sarmıştı. Başım göğsündeydi. Nerede uyuduğumuz hiç umurumda değildi. Kolları hiç ayrılmak istemediğim bir cennetti.

Ertesi sabah yalnız uyandım. Buna çok da şaşırmamıştım. Gördüğüm kadarıyla Nathaniel asla çok uyumuyordu. Yine de biraz hayal kırıklığına uğradığımı söyleyebilirim. O geceye yakışan şey onun kollarında uyanmam olurdu.

Yataktan fırlayıp üstüme bir şeyler geçirdim. Bugün bu durumun ilişkimizi nasıl değiştireceğini konuşacaktık. Hâkim Nathaniel ile hafta içleri hâkim rolünden sıyrılmış Nathaniel'ı nasıl birleştireceğimizi tartışacaktık. Bunu halledebileceğimizden emindim.

Yatak odasına bir göz attım ama orada değildi. Kütüphanede de kimse yoktu, ateş bile yakılmamıştı. Spor odasından da ses gelmiyordu. Mutfağa girdim. Kahve makinesi

çalışıyordu ama Nathaniel burada da değildi. En azından buraya gelmişti.

Kahvaltıyı hazırlama sırası kimdeydi? Dün gece akşam yemeğini yapma görevi bendeydi ama yemek için aşağıya geri inmemiştik. Aklım tekrar Nathaniel'a gitti... Dudaklarının benimkilere ne kadar yakıştığına...

Konsantre ol, diye bağırdı mantıklı Abby bana.

Tabii ya. Kahvaltı.

Kahvaltıyı benim hazırlamamın daha uygun olacağına karar verdim. Ne de olsa sıramı atlamıştım. Belki kahvaltıdan sonra dışarıya çıkar ve kar topu savaşı yapardık. Biraz daha Shakespeare okurduk.

Öpüşürdük...

Neredeysi peki?

Yemek odasına kafamı uzattım ve ağzım açık bakakaldım.

Oradaydı ve hiçbir şey olmamış gibi gazete okuyordu.

Ona nasıl hitap edecektim? "Nathaniel" yemek odası için çok samimi gibiydi.

Onun yerine, "Merhaba," dedim. Bu daha iyiydi. Ona hitap etmek zorunda kalmamıştım.

Kafasını kaldırıp, "Demek buradasın," dedi. Gülümse-miyordu. Neden gülümse-miyordu ki?

"Ben de tam artık bugün eve gidebileceğini düşünüyordum."

"Ne?"

Gazeteyi bıraktı. "Yollar açıldı. Evine giderken başını derde sokmamalısın." Kafam karışmıştı. Ona tam olarak

nasıl hitap edeceğimi, onunla nasıl konuşmam gerektiğini bilemiyordum. Her şey tepetaklak olmuştu. Ve neden eve geri dönmemden bahsediyordu? Dün gecedan sonra nasıl böyle şeyler düşünebilirdi?

“Neden eve gideyim ki? Zaten yarın akşam tekrar geleceğim.”

“Yeri gelmişken,” dedi bana ne düşündüğü anlaşılmayan gözlerle bakarak. “Hafta sonunun çoğunu ofiste geçireceğim. Bu yüzden en iyisi bu hafta sonu gelmemen sanırım.”

Gelmemem mi? Nasıl yani?

“Ama sonuçta işin bitince eve geleceksin,” dedim.

“Uzun süre evde olmayacağım... Abigail.”

Abigail mi?

Kalbim sıkıştı. Burada bir yanlışlık vardı. Çok büyük bir yalnızlık.

“Bana neden öyle seslendin?” diye fısıldadım.

“Sana hep ‘Abigail’ derim.” Son derece sakın bir şekilde oturuyordu. Hareket ettiğinden, hatta nefes aldığından bile emin değildim.

“Dün gece bana ‘Abby’ demiştin.”

Gözlerini kırptı. Yaptığı tek hareket bu olmuştu.

“O rol gereği öyleydi.”

Ne saçmalıyordu? Rol gereği mi?

“Ne demek istiyorsun?”

“Yer değiştik ve sana ‘Abby’ dememi istedin.”

“Yer değişmedik,” dedim söyledikleri kafama dank ederken. Sanki dün yaşadıklarımız hiçbir şey ifade etmiyormuş

gibi yapıyordu. Dün gece Nathaniel'in itaatkârı oynadığı bir çeşit oyunmuş gibi davranıyordu.

"Evet değiştik. Elinde çikolatalarla kütüphaneye geldiğinde senin istediğin de buydu."

Lanet olsun. Doğru düzgün düşünemiyordum. Ne yapmaya çalıştığımı da tam olarak kestiremiyordum.

"İlk başta niyetim buydu," dedim. "Ama sonra sen beni öptün. Bana 'Abby' dedin." Sevdiğim adamı bulma ümidiyle umutsuzca gözlerinin derinliklerine baktım.

"Dün bütün gece benim yatağında uyudun." Eli masadan kaydı ve derin bir nefes aldı.

"Ama seni uyumak için yatağıma asla davet etmedim."

Ah, hayır. Hayır, lütfen Tanrım, hayır.

Gözlerim yaşla doldu. Bu gerçeğe oluyorum olamazdım. Başımı salladım.

"Siktir git. Bunu yapma."

"Sözlerine dikkat et."

"Orada öyle oturmuş dün gece hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi yapmaya çalışırken bana siktiğimin sözlerime dikkat etmemi söyleme." Yumruklarımı sıktım. "Aramızdaki dengenin değişmesi yaşadıklarımızın kötü olduğu anlamına gelmez. Bazı şeyleri itiraf ettik. Ne olmuş yani? Devam edelim. Bu bizi daha iyiye götürecektir."

"Sana hiç yalan söyledim mi, Abigail?"

Bana 'Abigail' demeye devam ediyordu. Lanet olsun. Burnumu sildim. "Hayır."

“Peki şimdi yalan söylüyor olduğumu sana düşündüren nedir?”

“Çünkü korkuyorsun. Beni seviyorsun ve bu seni korkutuyor. Ama sen de gayet iyi biliyorsun. Tamam sorun değil. Ben de biraz korkuyorum.”

“Hayır korkmuyorum. Ben soğuk kalpsiz herifin tekiyim.” Başı yana eğildi. “Bunu bildiğini sanıyordum.”

Sözünden dönmeyecekti. Aramızdaki duvar geri gelmişti ve her zamankinden daha güçlüydü. Başladığımız yere geri dönmüştük.

Yanında gazete, elleri dizlerinde, kaya gibi sert bir şekilde oturuyordu. Hiç umut vermeyen gözlerle beni izliyordu.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Sınırların olmalı, dedim kendi kendime. Limitimizi nerede aştığınızı bilmeliydiniz. Ne zaman *yeter*, ya da, *benden bu kadar*, diyeceğinizi.

Seçeneklerimi düşündüm. Eğer yalan söylüyorsa harika bir iş çıkarıyordu. Eğer doğruyu söylüyorsa da buna tahammül edemezdim. Tekrar seçeneklerimi düşündüğümde belki de ilk kez herkes aynı fikirdeydi: Şeytan Abby ve Melek Abby. Mantıklı Abby ve çılgın Abby.

Limitleriniz olmalıydı.

Ben kendiminkine gelmiştim.

Gözlerimi açtım. Nathaniel bekliyordu.

Ellerimi boynuma götürüp gerdanlığı çıkardım ve masanın üstüne koydum.

“Terebentin.”

Otuz İkinci Bölüm

Nathaniel gerdanlığa baktı. Hiç de şaşırmış gibi görünmediğini fark ettim.

“Çok iyi, Abigail. Eğer istediğin buysa.” Sanki telefon rehberindeki numaraları okuyordu. Öylesine ruhsuz konuşmuştu ki.

“Evet,” dedim. Tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. “Eğer dün gecenin saçma bir oyundan başka bir şey ifade etmediğini söyleyeceksen, istediğim bu.”

Sert bir hareketle başını salladı. “New York bölgesinde bir sürü hâkim tanıyorum. Sana onların isimlerini seve seve verebilirim.” Boş gözlerle bana baktı. “Ya da onlara seninkini veririm.”

Ne cüretle? Gönderdiğim başvuru formunda sadece Nathaniel West’in itaatkârı olmakla ilgilendiğimi belirtmiştim. Nathaniel bunu biliyordu.

Bunu bildiği halde canımı acıtmak için başka hâkimlerden bahsediyordu. O anda aşk ve nefretin aynı şeyin iki

yüzü olduğunu anladım. On dakika önce Nathaniel’i ne kadar seviyorsam, şimdi ondan o kadar nefret ediyordum.

“Aklımda olsun,” dedim kısaca.

Hâlâ hareketsiz duruyordu. Sanki buzdan yapılmış gibiydi.

“Gidip eşyalarımı toplayayım,” dedikten sonra yemek odasından çıktım ve yukarıya, odama, sadece saatler önce Nathaniel ile onu ağlatacak güzellikte seviştiğimiz odaya çıktım.

Ağlamıştı.

Dün gece, bana olan duygularından dolayı ağladığını sanmıştım. Ya da duvarlarının yıkılmasının verdiği tüketici duygularla. Peki ya saatler sonra yapacağı şey yüzünden ağladıysa?

“Ah, Nathaniel,” diye fısıldadım bu ihtimal aklıma geldiğinde. “Neden?”

Bunu neden yapıyordu ki? Böyle bir şey yapmasına sebep olan şey ne olabilirdi?

Sonra, dedi mantıklı Abby. Bunu sonra düşün.

Doğru. Sonra düşünmeliydim.

Kendi kıyafetlerimi giydim, cüzdanımı ve iPod’umu aldım. Çalar saati bıraktım, belki benden sonraki itaatkârlarının işine yarardı...

Başka birilerini bulur ve devam ederdi. Hazzı ve acıyı birileriyle keşfederdi. Başka birilerine karşı kibar, centilmen ve ilgi dolu olurdu.

Ah, lütfen, hayır.

Ama yapacağı şey buydu.

Sonra! diye bağırdı çılgın Abby.

Hıçkırmaya başladım. Çılgın Abby haklıydı. Bunu sonra düşünmeliydim. Odanın girişinde durdum ve hayatımın en muhteşem gecesini geçirmiş olduğum yere son bir veda bakışı attım.

Sonra koridora doğru yürüdüm. Nathaniel'in oyun odasının kapalı kapısının önünden geçtim, burada hiç de yeterince zaman geçirmemiştik. Bir an için yatak odasının kapısında durdum.

Kusursuzca yapılmış yatağına bakarken sözleri koridorda yankılandı. *Ve seni asla benim yatağımda yatmaya davet etmedim.*

Evet, Nathaniel benim bedenimi gayet iyi ezberlemişti. Hem de çok iyi. Aklımı da öyle. Çünkü canımı bu kadar yakacak başka bir söz bulamazdı.

Apollo kuyruğunu sallayarak girişte yanıma geldi. Dizlerimin üstüne çöküp ona sarıldım.

"Ah, Apollo," dedim, gözyaşlarımı bir kez daha tutarak. "Uslu bir köpek ol." Apollo yüzümü yalarken parmaklarım tüylerine gömüldü. "Seni özleyeceğim."

Geri çekildim ve gözlerinin içine baktım. Kim bilir? Belki beni anlayabilirdi. "Burada daha fazla kalamam, bu yüzden bir daha seni göremeyeceğim. Ama iyi ol ve... Nathaniel'a iyi bakacağına söz ver, tamam mı?"

Bir kez daha yüzümü yaladı. Belki “tamam” demek için belki de veda etmek için.

Ayağa kalktım ve oradan ayrıldım.

Eve geri dönerken kendi kendime en azından bugünün daha kötü olamayacağını söyledim. Kendini daha iyi hissettirebilmen için günün geri kalanı senin. Birkaç top dondurma ye. Birkaç şişe ucuz şarap devir.

Tabii Felicia ile yüzleşmek zorunda olmam hariç.

Jackson’ın gelme ihtimali olması hariç.

Ve tüm sabahı kafamda defalarca yaşamam hariç.

Ve dün geceyi.

Sonra, dedi iyi Abby. Bunu sonra düşün.

Evet, dikkatimi yola vermeliydim. Şimdi kaza yapmak ne korkunç olurdu. Hastaneyi boylamak ve Linda’ya mutfak personelinin Nathaniel yüzünden endişelenmelerine bu sefer gerek kalmadığını açıklamak zorunda kalmak.

Yola odaklandım. Yollar güvenliydi; yol görevlileri hızlıca yolları temizlemeyi başararak mükemmel bir iş çıkarmışlardı. Sadece birkaç buz yığını kalmıştı.

İşte böyle. Yola bak, güzel kar birikintilerine, kardan yansıyan güneş ışınlarına ve seni takip eden şu arabaya.

Gözlerim dikiz aynasına takıldı. Henüz otobana çıkmadığım için trafik yoktu. Bu yolda diğer arabalarla karşılaşmak o kadar da sıra dışı bir şey değildi.

Yine de.

Saçma bir duyguya kapılmıştım...

Yavaşladım. Arkamdaki araba da yavaşladı.

Sürücüye bakmak istedim ama araba çok gerideydi. Ne çeşit bir araba olduğunu bile anlayamamıştım.

Hızlandım. O da hızlandı.

Otobana girmek için sinyal verdim. Arkamdaki araba da aynısını yaptı.

Gerizekâhı, dedi mantıklı Abby. Onun Nathaniel olduğunu mu sanıyorsun? Seni takip ettiğini mi düşünüyorsun? Büyü artık.

Doğru. Böyle şeyler sadece filmlerde olurdu. Arkamda bir araba yokmuş gibi davranıp dikkatimi yola verdim.

Eve girdim ve çantamı koltuğa fırlattım. Sonra doğruca buzdolabına gidip acil durumlar için tuttuğum çikolata parçacıklı kurabiyeli dondurmamı buldum.

Kapı çalınıncaya kadar kutunun yarısını bitirmiştim bile.

“Git buradan!”

“Abby!” diye seslendi Felicia. “İçeri girmeme izin ver.”

“Hayır.”

“Kapıyı aç yoksa kendi anahtarımla girmek zorunda kalacağım.”

Onu içeri aldım ve gidip dondurmamı yemeye devam ettim.

“Evdesin!”

Zıplayarak mutfağa girdi.

“Nathaniel ile kalır da eve dönmezsin diye korkmuştum. Tahmin et ne oldu? Dünyanın en harika şeyi.”

Gözleri heyecandan parlıyordu, yanaklarına güzel bir pembelik gelmişti. Âşık bir kadının canlı bir örneği idi.

“Pes,” dedim, kaşığı ona doğru sallayarak. “Anlat bakalım.”

“Jackson evlenme teklifi etti!” Etrafında dönüp duruyordu. “Dizlerinin üstüne filan bile çöktü. Bu hafta sonu yüzük seçeceğiz. Ne kadar romantik değil mi?”

Açıkçası hayır. Romantik olan seni çok iyi tanıyan bir erkektir, yüzüğü kendisi alır ve teklif ederken de onu verir. Ama burada Felicia’dan bahsediyorduk ve büyük ihtimalle de Jackson yüzüğü kendisiyle seçmekle iyi etti. Ayrıca bu Felicia’nın peri masalıydı, benim değil.

Felicia’nın peri masalı.

Lanet olsun. Felicia ve Jackson evleniyordu.

Günüm birdenbire daha kötü olmaya başlamıştı.

“Lanet olsun, Abby, biraz olsun heyecanlanmış gibi yapabiliirdin.”

Felicia ve Jackson evleniyordu. Hıçkırığımı artık tutamadım ve yanaklarımdan yaşlar süzüldü.

“Abby?” dedi, mutfığa girdiğinden beri ilk kez gerçekten yüzüme bakarak. “Sen neden dondurma yiyorsun?” Alnı kırıştı ve sesi bir fısıltıya dönüştü. “Gerdanlığın nerede?”

Kaşık masaya düştü. Başımı ellerimin arasına alıp ağlamaya başladım.

“Ah, kahrolası,” dedi. “Ne yaptı sana? Onu öldüreceğim.”

Daha çok ağlıyordum.

Yanıma geldi, çömeldi ve bana sarıldı. “Abby,” diye fısıldadı.

Ben feryat edene kadar kendisini tutup sonra o da ağlamaya başladı. Elimi tutup beni koltuğa götürdü.

“Bana anlatacak mısın?” diye sordu saçlarımı okşayarak. “Konuşabilecek durumda mısın?”

“Dünyanın en muhteşem şeyiydi,” dedim, sesim geri geldiğinde. “Nihayet beni öptü, bana Abby dedi ve seviştik...”

“Nihayet seni öptü mü? Zaten öpmüyor muydu?”

Bu beni daha çok ağlattı.

“Kahretsin,” dedi. “Ben ve şu salak çenem. Özür dilerim. Başka bir şey demeyeceğim.”

Telefonu çaldı ama umursamadı.

“Tamam, sorun değil,” dedim hıçkırarak. “Ama şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

İstediği zaman ve dikkatini kendinden başka bir şeye çevirebildiğinde Felicia çok sezgisel olabiliyordu. Bu genelde insanları korkuturdu, dikkatini ona verdiği her şeyi görebilirdi.

“Sen ona âşıksın,” dedi. “Ona gerçekten âşıksın.”

“Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.”

Şaşkınlıkla bana baktı. “O pisliği seviyorsun. Bu senin için sadece sapıkça seks değil.”

Başımila onayladım.

Telefonu tekrar çaldı. Ekranı baktı. “Bir saniye.”

Telefonu açtı. “Merhaba, bebeğim,” dedi mutfağın içinde yürüyerek. “Dinle bu akşam buluşamayacağız.”

Sessizlik oldu.

Sesini alçalttı. “Nathaniel’la konuştun mu?”

Birden inledim. Bu benim en kötü kâbusumdu. Tek sorun, hiç sona ermeyecek olmasıydı.

“Bak ne diyeceğim,” diye devam etti. “O orospu çocuğunu bıçaklamamamın tek sebebi senin kuzenin olması, hem belki Abby bunu kendisi yapmak isteyebilir. Her ne kadar bu onuru ona kaptırmaktan nefret edecek olsam da.”

Sessizlik. “Evet, biliyorum,” dedi. “Bu harika.... Ben de seni seviyorum.”

Beni vurun. Lütfen. Biri beni vursun.

Yüzüme yastık kapattım.

Bütün hafta bir zombi gibiydim. İşe gittim, eve geldim ve yatağa gittim. Hiç uyumadım. Kafamın içinde Nathaniel ile geçirdiğimiz geçen haftayı düşünüp duruyordum. Neyi yanlış yaptığımı düşünmeye çalışıyordum. Neyi farklı yapabilirdim ki? Ama sonunda hiçbir şeyi yanlış yapmadığıma karar verdim. Hepsi Nathaniel’in suçuydu.

Spor salonunu ve beslenme planını bıraktım. Bütün boş vaktimi koltukta uzanıp saçma sapan televizyon programlarını izleyerek ve çok fazla dondurma yiyerek geçirdim. Ama bedenim hareketsizliğe ve abur cubur yemeye alışık olmadığından sonunda kendimi daha korkunç hissettim. Bu da Nathaniel’in suçuydu.

İşe gittiğimde her çarşamba nadir kitaplar koleksiyonunu ziyaret edişini hatırladım. Kitap ödünç verme bölümünde oturup onu tekrar görüşüme kadar kalan zamanı sayışımı hatırladım.

Hafta boyunca tek avuntum evimin tamamen bana ait olmasıydı. Evim Nathaniel'sız bölgeydi. Daireme bir kez bile gelmemiştii, hangi odaya girersem gireyim onu görmek zorunda kalmayacak, gece yatağıma girdiğimde onun varlığını hissetmeyecektim.

Tek dileğim benim varlığımın da onu terk etmemiş olmasıydı. *Beni kütüphanede görsün*, diye dua ettim. Benim kucağında olduğumu düşünmeden piyano çalmasını. Mutfağında yemek yaparken bacaklarımı ona nasıl doladığımı hatırlasın. Eğer yukarıda Tanrı varsa, Nathaniel ne yana baksa, ne zaman dışarı çıksa, ne zaman Apollo'nun başını okşasa, yemek yese ya da yatağına yatsa beni düşünmeliydi.

Hatta her nefes alışında beni hatırlamalıydı. Hatıramın bütün olanların onun hatası olduğu gerçeğini hatırlatarak onun peşini bırakmamasını istiyordum.

Otuz Üçüncü Bölüm

Nathaniel'dan ayrıldıktan sonraki haftalarda bazı şeyler oldu.

Öncelikle, koltuktan kalkıp kendi egzersiz planımı uygulamaya başladım. Yeni vücudum için çok çaba harcamıştım ve yaptığım her şeyin çöpe gitmesine izin veremezdim.

İkinci olarak, Felicia ve Jackson 1 Haziran için düğün tarihi belirlediler. Rahatlamıştım, en azından bu durumla başa çıkacak zamanım vardı. Düğünün haziranda olması tekrar Nathaniel'i görmeme dört ay olduğu anlamına geliyordu. Dört ay içinde çok daha iyi bir durumda olacağımı biliyordum. Felicia'nın arkasından başım dimdik mihraba doğru yürürken o piş kurusunu görmezden gelebilecektim.

Bu da bizi üçüncü meseleye getiriyor. Felicia benden baş nedimesi olmamı istemişti. Ben de bunu memnuniyetle kabul etmiştim. Belki de Nathaniel ile beraber olmuş olmamın tek amacı Felicia ve Jackson'ı bir araya getirmektir diye düşünüyordum soğukkanlı düşündüğüm anlarda. Yine o soğukkanlı anlarımda her şeyin Felicia'yı bu kadar mutlu

görmeye değdiğini hissediyordum. Felicia mutlu olmayı hak ediyordu. Bu soğukkanlı anlar ne var ki az sayıda ve seyrek, özellikle de dördüncü olay yüzünden.

Dördüncü olay ne miydi? *People* dergisi çok küçük de olsa bir makalede benim adıma yer vermişti. Eminim ki Jackson, Felicia ile Süper Kupa'dan hemen sonra nişanlanmasaydı bu pek çok insanın gözünden kaçacaktı. Ama nişan hemen sonra olmuştu ve *People* dergisi de benden bahsetmişti: "Felicia Kelly'nin en yakın arkadaşı Abby King de Jackson'ın kuzeni Nathaniel West ile birlikte."

Her neyse, devam edelim. Bütün bunlar beşinci olaydan önce oldu. Linda, Felicia ve Jackson için bir nişan töreni yapmaya karar verdi. Mart ayında.

Bu da Nathaniel'ı tekrar görmeye hazırlanmak için dört aydan daha az bir zamanım olduğu anlamına geliyordu. Bir ayım vardı.

Felicia haberleri yaydıktan kısa süre sonra Elaina beni aradı. Biraz kötü hissettim; Nathaniel'dan ayrıldıktan sonra onu ihmal etmişim.

"Selam, Elaina."

"Abby! Nihayet. Seninle mutlaka konuşmak istiyordum."

"Özür dilerim." İç geçirdim. "Ben sadece kendimi daha... hazır hissetmiyordum."

"Anlıyorum," dedi ve anladığından da emindim.

"Neler yaptığını merak ettim."

"Gayet iyiyim." Koltuğa oturup ayaklarımı altına aldım.

"Şu nişan töreni konusunda biraz gergin olsam da."

“Linda’nın fikriydi,” dedi Elaina. “Felicia ve Jackson için büyük bir kutlama yapmak istedi. Özellikle düğün sade olacağı için.” Felicia ve Jackson hazıranda Elaina ve Todd’un malikânesinde evleneceklerdi. İki de küçük bir düğün töreni istemişlerdi.

“Sorun yok,” dedim. “Başa çıkabilirim.”

“Tamamen perişan durumda,” dedi aniden konuyu değiştirerek. “Biliyorum, büyük ihtimalle umurunda olmayacak ve seni suçlamıyorum ama perişan durumda,” dedi. “Todd’la konuşup birkaç doktor ismi aldı. Yardım alıyor.”

“İyi,” dedim. “Yardıma ihtiyacı var. Aynı zamanda da hayalarına güzel bir tekme atılmasına da ihtiyacı var ama o ayrı bir konu.”

Güldü. “O konuda hepimiz sizinle aynı fikirdeyiz. Yeter ki sen iste, hepimiz sana yardımcı olmaktan son derece mutlu oluruz.”

“Elbette size söylerim,” dedim ve gülümsedim.

“Eğer sormamda sakınca yoksa, bana Nathaniel ve Todd’un Tampa’da neden tartıştıklarını söyleyebilir misin?”

Sonunda ismini yüksek sesle söylemiştim.

İç çekti. “Todd bana hâlâ anlatmadı. Bunu Nathaniel’in anlatması gerektiğini söylüyor.” Sesini alçalttı. “Ama inan bana ondan öğrenmek için çok uğraştım.”

Güldüm ve gülmek bana iyi hissettirdi. “Eminim öyledir.”

Bir anda iyi hissetmeyi ne kadar özlediğimi hatırladım; gülmeyi, gülümsemeyi. “Nathaniel bizim ayrılmamız hak-

kında ne anlattı?” Bak gördün mü, dedim kendi kendime. Her seferinde daha kolay oluyor.

“Senin bitirdiğini söyledi. Ona biraz olsun bile inanmadık. Biliyoruz ki söylediğinden çok daha fazlası var. Kim bilir senin gitmene sebep olacak ne kadar büyük bir hıyarlık yapmıştır.”

“*Büyük* bir hıyarlık mı?” kıkırdedim. “Başka türlü mümkün mü?”

Güldü. “Nathaniel’den bahsediyorsak sanırım mümkün değil.”

Sonra başka şeylerden bahsetmeye başladık. Kendimi çok normal hissettim.

Normal hissetmek iyiydi.

Sevgililer Günü’nde elinde yüzükle geldiğinde Felicia’yla tartıştık. Gerekli “ooo” ve “ahhh” gibi tepkileri verdikten sonra, “Jackson’la çok acele ettiğinizi düşünmüyor musun?” diye sordum.

“Bunu şey yapan kadın mı söylüyor...”

“Devam et,” dedim kavgaya hazır bir halde. “Hadi devam et, söyle.”

“Hayır.” Dudaklarını kenetledi. “İstiyorsun,” dedim bütün sinirlerine dokunarak. “İstediğini biliyorsun. Hadi devam et. Söyle. Bunu Nathaniel West’in evire çevire becerdiği ve nihayet çok sert şekilde becerip attığı için ağlaya ağlaya eve koşan kadın mı söylüyor?”

“Beni zorlama.”

“Söyle söyle. Daha iyi hissedersin.”

“Peki o zaman.” Ellerini dudaklarına koydu. “Sen ne olacağını sanmıştın? Sana kör kütük âşık olacağını ve her şeyin çok güzel yürüyeceğini mi? Sen parmaklarını şaklatınca onun köpek gibi geleceğini falan mı sandın? Eğer onu sevdiysen, gerçekten sevdiysen belki de kalmalıydın, bilmiyorum...” ellerini havaya kaldırdı, “onunla bu konuyu konuşmalıydın. Ama yok, işler istediğin gibi gitmeyince koşarak eve geldin. Nathaniel’in sorunlu olduğunu mu düşünüyorsun? Lanet olsun, hepimizin sorunları var. Yüzleş onlarla. Evde oturup ağlayarak etrafındakileri de perişan etme.”

“Bitti mi?”

“Daha değil. Biliyorum bu parti senin için zor olacak. Kimse için çok kolay olmazdı. Sen benim baş nedimemsin ve Nathaniel de sağdıç...”

“Nathaniel sağdıç mı olacak?”

“Evet. Ve bu kimse için kolay olmayacak. Jackson’a göre Nathaniel’in eski halinden eser bile kalmamış. Öyle ki sen gittikten sonraki ilk birkaç gün sarhoş oluncaya kadar içmiş. Linda’nın...”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Linda bütün bunlar onu çok korkuttuğu için Jackson’dan düğünü ertelemesini isteyip duruyor. Birkaç ay daha beklersek sen ve Nathaniel’in durumu daha iyi idare edebileceğinizi düşünüyor. En sonunda Jackson ve ben onu bu nişan törenini yapmaya ikna ettik...”

“Sen mi ikna ettin?”

“Evet. Kahretsin, Abby, sözümü kesme.”

“Affedersin.”

“Jackson ve ben onu ikna ettik.” Yanıma yaklaştı. “Ve sen de törene katılacak ve adamla güzel bir şekilde konuşacaksın. Anlaşıldı mı, Abby? Onunla gayet medeni bir şekilde konuşacaksın. Medeni olarak yaptığın sürece istersen ona bok yemesini ve ölmesini söyle, umurumda olmaz. Neden biliyor musun? Çünkü gelin benim ve benim düğünümü rezil etmene izin vermeyeceğim.”

Tamam, işte benim tanıdığım Felicia buydu.

Ama aslında bütün bunların içinde birkaç iyi noktaya da değindiğini söylemeliyim.

“Bir şey söyle,” dedi.

“Haklısın,” dedim. “Kalmalı ve konuşmalıydım. Korkakça olan yolu seçtim. Sanırım beni durdurmaya çalışacağını düşündüm.”

“Bana anlattığın kadarıyla en baştan beri seni güvenli bir mesafede tutuyordu. Hiç tam da senin yapacağını düşündüğü şeyleri yaptığın aklına gelmedi mi?”

“Bir ya da iki kez.”

Ellerini omuzlarıma koydu. “Ona ne kadar sinirli olduğunu biliyorum. Lanet olsun, ben de ona sinirliyim. Jackson’a göre Todd ve Elaina da ona kızgın. Ama eğer onu istiyorsan, onunla konuş.” Beni hafifçe sarstı. “Ama senin de hataların olduğunu kabul etmelisin.”

“Bu çok kolay değil.”

“O buna değer mi?”

“Öyle olduğunu düşünmüştüm,” diye fısıldadım.

“O hâlâ aynı adam, bu da hâlâ değdiği anlamına gelir.”

Gözyaşımı sildim.

“Ama onu hemen affetme. Kendi hatalarını kabul etmek zorunda. Ve benim kitabıma göre onunkiler çok daha kötü.” Gülümsedi. “Hem ikimiz de biliyoruz ki önemli olan tek kitap da bu kitap.”

Partiden önceki günler hem geçmek bilmemiş hem de göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Bir gün önce takvime bakıp da Nathaniel’ı tekrar görmek için hâlâ iki haftam olduğunu fark ettiğimde şansıma teşekkür ederken kendimi bir anda hazırlanmak için sadece iki saatim kalmışken buldum.

Kapanacağı için indirimde giren bir mağazanın raflarında bulduğum gümüş rengi bir elbise giydim. Elaina’nın bana önerdiği elbise kadar güzel olmanın yanından bile geçmese de onu geri çevirdim. Her şeyi kendi başıma yapmak istiyordum. Kendi tarzımda.

Nişan günü erkenden Felicia, Jackson ile buluşmak için çıktı. Onur konuğu olduğuna göre bu da gayet normal bir durumdu. Jackson onu alırken daireme gelip bana sarıldı. Ondan gerçekten hoşlanıyordum. Hiçbir şey söylemese de hareketleri yeterliydi. Jackson, kuzeni hakkında asla çok fazla konuşmadı. Sanırım bunun beni ne kadar rahatsız hissedeceğini biliyordu.

Taksi beni partinin yapılacağı Penthouse adındaki balo salonuna götürdüğünde vücudum titriyordu. En son ne zaman bu kadar gergin ve çaresiz hissettiğim hatırlamıyordum.

Asla. Hiç bu kadar gergin hissetmemiştim.

O mu önce gelecekti yoksa ben mi? İlk o mu benimle konuşacaktı yoksa ilk hareketi ben mi yapacaktım?

Nasıl görünecekti? Geçen aydan beri hiç değişmiş miydi? Bana o hatırladığım soğuk, ölü gözlerle mi bakacaktı yoksa bakışlarında pişmanlık mı olacaktı?

Sadece Felicia için, dedim kapıya doğru yürürken. Bunu sadece Felicia için yapardım.

Elaina beni içeride bekliyordu. Beni tutup uzun uzun sarıldı.

“Ah, Abby,” dedi. “Bir daha bu kadar uzun süre görüşmemelik yapmayalım. Söz ver bana.”

“Söz,” dediğim o anda bunu gerçekten istiyordum.

Gözlerini sildi. “Henüz gelmedi.”

“İyi. Biraz zamana ihtiyacım var.”

“Gel Linda’yı gör.”

Linda yanına gittiğimde hafif ağlamaklıydı. “Abby,” dedi. “Geldiğin için teşekkür ederim.”

“Bunu kaçırmazdım,” dedim ona tekrar sarılarak.

Kendimi toplayınca etrafa bir göz attım. Beyaz duvarlar hafif mum ışığında kremsi bir renkte görünüyordu. Barın tam yanındaki duvar boyunca bir ordövr büfesi hazırlanmıştı. DJ de köşede durmuş müzikleri ayarlıyordu. Parke bir dans pisti ve birkaç süslenmiş masa ile sandalye vardı.

“Burası harika,” dedim.

“Felicia’nın aileye katılışını kutlamak için daha güzel bir yer düşünemezdim.” Linda hafifçe güldü. “Jackson hazirana gün sayıyor.”

“Felicia da öyle.”

Etrafımızda insanlar hafif ve sürekli devam eden seslerle muhabbet ediyordu. Salon yavaşça dolmaya başladı, bu kalabalığı nedense rahatlatıcı buldum. Bakışlarım odanın içinde dolandı ve saniyeler sonra odaya giren kişide kilitlendi.

Nathaniel.

İyi görünüyordu. Hakkını vermeliyim. Koyu renk saçları yataktan henüz çıkmış o dağınık haldeydi. Siyah takım elbisesi vücuduna mükemmel oturmuştu. Girerken birkaç kişiyle el sıkıştı. Ama hiçbirisine tam olarak ilgisini veriyormuş gibi görünmüyordu. Gözleri kalabalığı taramakla meşguldü.

Beni gördüğünde gülümsemesi bir an için donakaldı

Derin bir nefes aldı ve bize doğru yürüdü. Linda çaktırmadan sıvıştı.

Keşke en azından ellerimi meşgul etmek için bir kadeh içki alsaydım diye düşündüm. Onun yerine parmaklarımı birbirine kenetleyip karnımın altına yerleştirdim.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, alnım ter içinde kalmıştı. Neredeyse yanıma gelmişti.

Bir tutam saç arkaya attım. Etrafımızdaki insanlar neşeli sohbetler ediyor, kahkahalar atıyor ve kadeh tokuşturuyorlardı.

Derken tam önümde durdu. Gözleri yumuşak ve yalvarır gibi bakıyordu.

“Merhaba, Abby,” diye fısıldadı.

Abby.

“Nathaniel,” dedim sesimin güçlü çıkmasından gurur duyarak.

“İyi görünüyorsun.” Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Ne kadar yeşil olduklarını unutmuştum.

“Teşekkürler.”

Daha da yaklaştı. “Söylemek istediğim...”

“Demek buradasın,” diye sözünü kesti sarışın bir kadın.

Nathaniel başını sola çevirdi. “Melanie, bu çok uygun bir zaman değil.”

Melanie mi?

Gerçekten güzeldi. Kırık beyaz elbisesi vücudunu sarı-mış ve bütün hatlarını ortaya çıkarmıştı. Boynunda seçkin elmas bir kolye vardı, bukleleri omuzlarına dökülüyordu.

Bana göz kırptı.

Ne?

“Sen Abby olmalısın.” Elini uzattı. “Nihayet sonunda seninle tanışmak güzel.”

Şaşkınlık içinde elini sıktım. Neler oluyordu? Ne yap-maya çalışıyordu? Nathaniel ne söylemeye hazırlanıyordu?

Nathaniel dik dik ona bakıyordu.

“Melanie, ben...”

“Nathaniel!” Şişman, kel bir adam yaklaşıp Nathaniel’in sırtına vurdu. “İşte aradığım adam. Benimle gel. Seni bazı insanlarla tanıştırmalıyım.”

Onun peşinden gitti ama odanın diğer tarafından insanlarla el sıkışırken ve konuşurken bile gözleri bendeydi.

“Oh, yırttık,” dedi Melanie. “Az kalmıştı.”

“Bunu bilerek mi yaptın?”

Ellerini omzuma koydu. “Tatlım, Nathaniel her ne söyleyecektiye bu çok kolay olacaktı. Eğer seni geri istiyorsa, bırak senin için savaşsın.”

Şaşırmış halde ona bakakaldım.

Yanımdan uzaklaşırken kıkırdıyordum.

Melanie benim tarafımdaydı.

İki saat sonra benim için savaşmayacağı belli olmuştu. Yollarımız bir daha keşişmedi. Kendi kendime bunun sorun olmadığını söyledim.

“Ondan nefret ediyorum,” dedi Elaina, Nathaniel’i bir grup adamla konuşurken izleyerek. “Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.”

“Elaina,” diye çıktım. “Dert değil. Şimdiye kadar sorunsuz gitti. Daha fazlasını bekleyemezsin.”

“Hayır iyi değil. Hiç de iyi gitmedi. Ben bundan daha fazlasını bekliyordum.”

Yavaş bir şarkı çalmaya başlayınca Jackson, Felicia’yı dansa kaldırdı.

“Buraya Felicia için geldim,” dedim. “Bütün bunların hepsi Felicia için...”

Elaina kollarını bağladı. Ona sarıldım.

“Ama bir gece için yetti artık. Ben gidiyorum. En kısa zamanda tekrar görüşelim, tamam mı?” Başını salladı. Son bir kez dönüp salona baktım. Felicia ve Jackson dans pistinde döne döne dans ediyordu. Linda, Melanie ve Melanie’nin ailesiyle konuşuyordu. Todd, Elaina’nın yanına gidip ona sarıldı ve kulağına bir şey fısıldadı.

Nathaniel’a bakmadım.

Müzik aniden durduğunda kapıdan çıkmama birkaç adım kalmıştı. Konuşmalar kesildi. Mikrofon cızırdadı.

“Beni terk etme, Abby.”

Nathaniel’ın sesi sakın salonda yankılandı. Arkamı döndüm. Elinde mikrofonla DJ kabininde duruyordu.

“Bir kez gitmene izin verdim ve bu beni neredeyse öldürüyordu. Lütfen,” diye yalvardı. “Lütfen beni terk etme.”

Otuz Dördüncü Bölüm

İki arada bir derede kalmıştım.

Mantıklı Abby, Jackson ve Felicia'nın nişan töreninde Nathaniel'in herkesin içinde bana kalmam için yalvarmasıyla utançtan yerin dibine girmişti ve şimdi herkes gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Çılgın Abby'nin ise Jackson ve Felicia'nın nişan töreninde herkesin içinde kalmam için bana yalvarmasıyla içi içine sığmamıştı ama herkesin gözlerini dikmiş ona bakmasını bir zerre bile umursamamıştı.

Ayaklarımı hareket etmeye ve beni dans pistine götürmeye zorladım. Çiftler iki yana çekilerek bana yol açtı.

Felicia beni öldürecekti.

Tabii ki Nathaniel'i öldürdükten sonra.

Nathaniel donmuş halde beni izliyordu. Mikrofonu elinden alarak DJ'in eline verdim.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum. Görünüşe göre önce mantıklı Abby aklındakileri söylemeye karar vermişti.

Sanki ilk kez görüyormuşçasına kalabalığa baktı. "Üzgünüm ama gitmene izin veremezdim. Bu şekilde yap-

mam yanılttı tabii. Seni bir taksiye bindireyim.” Uzattığı eli tutmadım. “Özür dilerim,” diyerek elini geri çekti.

“Şu an buradayım. Ne söylemek istiyorsan söyleyebilirsin.”

“İçeride küçük bir oda...”

“Bayanlar, baylar,” diye araya girdi DJ. “Baş nedime ve sağdıç, Nathaniel West ve Abby King!”

Bir piyano konçertosunun başlamasıyla kalabalık nazikçe alkışlamaya başladı.

Şimdi dans mı edecektik yani?

“Hay aksi,” dedi Nathaniel.

Felicia yüzünde muzip bir sırıtişla DJ’in yanında duruyordu.

Evet, evet, dans etmemiz gerekiyordu.

Dudaklarımı oynatarak Felicia’ya, *senden nefret ediyorum*, dedim.

Bana bir öpücük gönderdi.

Nathaniel kolunu uzattı.

“Benimle dans eder misin?”

Elimi onun pazısına koydum ve beni dans pistine götürdü. Gergindi. Etrafımızdaki kalabalık tekrar fısıldaşmaya başladı. Boş dans pistine kadar gidip birbirimize döndük.

Ellerimi hafifçe omuzlarına koyarken “Bundan daha utanç verici ve rezil bir şey olabilir mi diye karar vermeye çalışıyorum,” dedi Nathaniel.

“Tamamen senin suçun,” dedim elleri belimi kavrarken. “Gitmeme izin verseydin böyle olmayacaktı.”

Bakışları beni delip geçiyordu. “Yaptığım hataydı ama eğer bu gece gitmene izin verseydim kendimi asla affetmezdim.”

Çılgın Abby böyle yapmasının hoşuna gittiğini söylememi istedi ama mantıklı Abby’nin konuşmak istediği başka şeyler vardı.

“Eğer bunu bu kadar çok istediysen,” dedim, “belki geçen ay bir ara beni aramayı deneyebilirdin.”

“Bunun için gerekli ruh haline sahip değildim, Abby”

Bana her “Abby” dediğinde kalbim bir tuhaf atıyordu.

“Şimdi istediğin durumda mısın?”

Tekrar onun kollarında olmak çok tuhaf bir duyguydu. Tuhaf ve ilginç şekilde doğru. Ama sorularım vardı – cevaplarını istediğim pek çok soru.

“Hayır,” diye kabul etti. “Ama yaklaşıyorum.”

Şarkı devam ederken pistte dans etmeye devam ettik. Diğer çiftler de bize katıldı.

“Bunu bu gece yapabileceğimi düşünmem hataydı.” Hareket etmeyi kesti, kollarımız birbirine sarılı, olduğumuz yerde durduk. “Kabul edeceğini ummak için elimde hiçbir gerekçe yok ve etmezsen anlarım ama,” dedi ve gözlerime baktı, “yarın akşam benimle buluşur musun? Konuşmak için? Sana açıklama yapabilmem için?”

Kalbim korkunç derecede atmaya başladı. Buluşup konuşmak mı istiyordu?

“Tamam,” dedim.

Gülümsedi. Gözleri mutluluk ve heyecanla parlıyordu.
“Buluşacak mısınız? Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Seni alayım mı? Yoksa benimle bir yerde buluşmak mı istersin? Hangisini istersen.” Sözcükler ağzından hızlı hızlı çıkıyordu.

Ben nasıl rahat edeceksem o şekilde davranmak istiyordu. Bu ayrıcalık bile bana kendimi daha iyi hissettirmişti. Ancak henüz arabanın içinde onunla yalnız kalmaya ya da onu daireme davet etmeye hazır değildim.

“Batı Broadway’deki kafeye ne dersin?” diye sordum. Başıyla onayladı. Heyecanı gözlerinden okunuyordu. “Tamam. Yarın öğleden sonra bir uygun mu?”

“Saat bir uygun,” dedim kalbim neredeyse yerinden çıkacakmış gibi atarken. Müzik giderek azaldı ve sona erdi.

“Teşekkürler Abby” dedi, beni dans pistinin dışına götürürken. “Dans için ve yarın benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

O gece nihayet eve vardığımda kapımın önünde beni bir paket bekliyordu.

Üzerine iliştirilmiş notu açıp okudum.

Abby’ye,

Etiketler hakkında haklı olduğu için.

Nathaniel

Yırtarak paketi açtığım da kıkırdadım.

Kutunun içinde bir yığın etiketsiz konserve vardı.

Ertesi gün kafeye ilk o gelmiş, arkada köşedeki masada oturup beni beklemişti. Beni yaklaşıırken gördüğünde ayağa fırladı.

“Abby,” dedi sandalyemi çekerek. “Benimle buluştuğun için teşekkür ederim. Sana içecek bir şeyler ısmarlayabilir miyim?”

“Rica ederim ama hayır, hiçbir şey içmek istemiyorum.”

Zaten çok gergin hissediyordum, bir de bir şey içmeye kalksam kusabilirdim.

Oturdu. “Nereden başlayacağımı bilemiyorum, gerçekten.” Elinde bir peçeteyle oynayıp duruyordu. “Belki yüzlerce kez bunu düşünüp durdum.” Ona bakıp gülümsedim. “Hatta unutmamak için yazdım bile. Ama şimdi... Ne söyleyeceğimi bilemez haldeyim.”

“Neden en baştan başlamıyorsun?” dedim.

Derin bir nefes aldı ve peçeteyi elinden düşürdü. “Öncelikle. Senden faydalandığım için özür dilemeliyim.”

Kaşımın kaldırdım.

“Daha önce bizimki gibi bir ilişkiye girmediğini biliyordum ve senden faydalandım. Güvenli kelimen mesela. Daha önce hiçbir itaatkârım güvenli kelimesini kullanmadı derken doğruyu söylüyordum ama bunun dışında gitmeni de istemedim. Güvenli kelimeni kullanmanın ilişkimizi

bitireceğini söylersem, beni terk etmezsin diye düşündüm.” Parmaklarını saçlarına götürdü. “Ama tabii bu geri tepti, öyle değil mi?”

“Senin hatandı.”

“Evet öyleydi.” Gözleri yumuşadı. “Sen bana güvendin. Bana itaatkârlığını, sevgini verdin. Bense karşılığında senin hediyelerini alıp yüzüne fırlattım.”

Dosdoğru ona baktım. Bu konuyu anladığından emin olmak istiyordum. “Bana fiziksel olarak verdiğin her şeyin üstesinden geldim, gelmeye de devam ederdim ama duygusal olarak” –başımı salladım– “beni altüst ettin.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı.

“Canımı ne kadar acıttığını biliyor musun? Sen o gecenin hiçbir şey ifade etmediğini söylediğinde ne hissettiğimi?”

Söylediklerimi duyunca yüzünü buruşturdu. “O, hayatımın en harika gecesiydi ve sen masada oturup bana her şeyin bir rol olduğunu söyledin. Kalbime bıçak saplasaydın daha iyiydi.”

“Biliyorum.” Yanağından bir damla yaş süzüldü. “Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

“Bilmek istiyorum. Neden böyle yaptın? Neden sadece, ‘Bunu yoluna koymak için zamana ihtiyacım var’ ya da ‘Çok hızlı ilerliyoruz’ demedin? Ne yaparsan yap o söylediklerinden daha iyi olurdu.”

“Korkmuştum. Anlarsan...” Duraksadı ve arkamdaki pencereye odaklandı.

“Neyi anlarsam?”

“İlişkimizin benim yaptığım iskambilden bir kale olduğunu anladığında. Onu yıkmanın çok zor olmayacağını bilmeliydim.”

Neden bahsediyordu?

Derin bir nefes aldı. “Bir çarşamba günüydü. Neredeyse sekiz yıl önce. Ben...”

“Sekiz yıl öncesinin konumuzla ne ilgisi var?”

“Anlatmaya çalışıyorum,” dedi.

“Ögle yemeği için Todd’la kampüste buluşacaktım. Kütüphanede buluşmak istedi. Merdivenlerden çıkan bir kadın gördüm. Takılıp düştü, sonra da kimse gördü mü diye etrafına bakındı. Ben yardım etmek için gittim ama sen önce davranmıştın.”

“Ben mi?”

“Evet, o sendin,” dedi.

“Onu tanıyordun ve kitapları toplarken gülüştünüz. Yakında birkaç kişi vardı ama yardım eden tek sen olmuşsun.”

Peçeteyi tekrar aldı ve kıvırmaya devam etti.

“Senin beni görmediğinden emin olarak peşinden kütüphaneye geldim. Bir grup öğrenciyle *Hamlet* okuması yapıyordun. Sen Ophelia’yı okudun.”

Aman Tanrım!

“Orada durup izledim,” dedi. “Senin *Hamlet*’in olmayı her şeyden çok istemiştin. Söylediklerim seni rahatsız ediyor mu?”

Hayır anlamında başımı salladım. “Devam et.”

“Todd ile buluşmaya geç kalmıştım,” dedi. “Bana kızgındı. Sonra ona birisiyle karşılaştığımı söyledim. Bu sadece küçük bir yalandı.”

“Neden gelip benimle tanışmadın? Normal bir insanın yapacağı gibi?”

“Daha o zamandan bir hâkimin hayat tarzını yaşıyordum, Abby ve senin genç ve hassas bir asistan olduğunu düşünmüştüm. Bana göre birlikte olmamız imkânsızdı. Senin başvurun masama gelinceye kadar itaatkâr eğilimlerin olduğundan da hiç haberim yoktu. Bilseydim bile o zaman gerdanlığımı taşıyan bir itaatkârım vardı. Ve bir kez bir itaatkârıma gerdanlık taktığımda daima tek eşli olmuşumdur.”

“İtaatkâr eğilimlerim mi?” diye sordum.

Masanın diğer tarafından uzandı. “Sen cinsel yönden bir itaatkârsın, Abby. Bunu bilmek zorundasın. Benimle olmadan önce üç yıl boyunca neden seks yapmadın sanıyorsun?”

“Ben kimseyi bulamadım...” Konuyu nereye getirmeye çalıştığını anlayınca sustum.

“Sana istediğin gibi hâkim olacak kimseyi yani,” dedi.

Sandalyemde sağa sola kıvıldadım. Haklı olabilir miydi?

“Utanma,” dedi. “Bu utanılacak bir şey değil.”

“Utanmıyorum. Sadece daha önce bu şekilde düşünmemiştim.”

“Elbette düşünmedin. Bu yüzden sana başka hâkimler önerdiğimde sinirlendin.”

“Bunun yüzünden senden nefret ettim.”

“Bu önerimi kabul edersin diye çok korkmuştum. Bir an için sana uygun olabilecek birisini düşünüp bulmaya çalıştım. Ama seni kimseyle hayal bile edemedim.” Üzgün görünüyordu. “Eğer isteseydin yapardım tabii.”

“Bana başka bir hâkim bulmayı önerirken beni ve ihtiyaçlarımı mı düşünüyordun yani?”

“Özellikle beni istemiş olduğunu biliyorum ama bir kez itaatkârlık yaptıktan sonra bunu tekrar yapmak isteyeceğini biliyordum. Ama senin buna nasıl tepki verdiğinin farkındayım, bunun için de özür dilerim.”

Çok fazla özür diliyordu. Gerçekten böyle mi hissettiğini merak ettim. Ama gözlerine bir kez bakmam, öyle olduğunu anlamaya yetiyordu. Nathaniel hâlâ acı çekiyordu.

Ama eğer o dürüst olacaksa ben de olacaktım. Tüm o acıyı, özlemi, arzuyu gerimde bırakacak kadar onu affedememişim.

Ama ona karşı duyduğum o lanet sevginin üstesinden de gelemiyordum.

“Jackson daha fazla çaba göstermen, bana ulaşmaya çalışman gerektiğini söyleyip duruyor,” dedi, “ama detayları bilmiyor. Ben ne yaptım. Onun için suçlaması kolay. O sabah benim fikrimi değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey olmadığını anlamıyor. Sonucu hiçbir şey değiştiremezdi. Kendini suçlama.”

“Seni zorladım,” diyerek karşı çıktım. “Bu kadar hızlı çok fazla şey beklememeliydim.”

“Belki beklememeliydin ama benim sana vermeyi istediğimden daha fazlasını beklemek hakkındı. Onun yerine, seni tamamen dışarıda bıraktım.”

Buna karşı söyleyecek pek fazla şeyim yoktu.

“Dahası var,” dedi.

“Todd mu?” diye sordum.

“Peşinden koşmadım ama elimden kayıp gitmene de izin veremedim,” dedi. “Sana kaçamak bir bakış atabilmek için kütüphanede seni izliyordum. Birilerini izlediğimi biliyordu, ona seninle konuşmak için cesaretimi toplamaya çalıştığımı söyledim.”

“Sana inandı mı?”

“Büyük ihtimalle hayır ama uygunsuz bir şey de yapmayacağımı bilirdi.”

Masaya uzandı ve benimkileri beklemeden ellerini geri çekti.

“Ve yapmadım, Abby. Sana söz veriyorum. Seni sadece kütüphanede gördüm. Senin hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışmadım. Seni hiç takip etmedim.”

“Senden ayrıldığım sabah dışında,” dedim arkamdaki arabayı hatırlayarak.

“Kar yağıyordu ve canın sıkındı,” diye açıkladı. “Senin güvende olduğundan emin olmalıydım.”

“Peki annemin evini ipotekten kurtardığında... onun kim olduğunu biliyor muydun? Onun annem olduğunu biliyor muydun?”

“Evet, senin için yaptım. İsmi kütüphaneden biliyordum. Banka kâğıtlarında da adın vardı. Sen benim tapınmayı arzuladığım tanrıçaydın. Benim elde edilemez hayalimdin. Asla sahip olmayı düşüneyeceğim bir ilişki.” Buruşturulmuş peçeteyi eline aldı. “Tampadayken, golf oynadıktan sonra Todd bana yıllar önceki kütüphaneci kız hakkında şaka yaptı. Bir gece önceki akşam yemeğinde aklına gelmiş. Onun sen olduğunu söyledim ve o da sinirlendi.”

Demek bu kadar basitti. Konuya girince her şey daima basittir.

“Seninki gibi bir ilişki tam dürüstlük ve doğruluk ister,” dedi Nathaniel. “Todd bana böyle söyledi. Ve seninle ilgili önceden bildiklerimi saklayarak dürüst olmuyordum.” Hikâyenin sonu yakındı. Hissedebiliyordum.

“Sana söylememi istedi, ben de kabul ettim,” dedi. “Ondan üç hafta istedim. Bunun, sana nasıl söyleyeceğimi planlamam için yeterli zaman olacağını düşündüm. O da bunun mantıklı olduğunu düşündü.”

“Ama üç haftamız bile olmadı.”

“Hayır olmadı. Eğer olsaydı sana söylemiş olurum diye düşünmek istiyorum. Niyetim buydu. Ama sonra o gece oldu ve seni kandırdığımı ya da manipüle ettiğimi düşünmenden korktum.”

“Böyle düşünebilirdim.”

“Sana hissettiğim şeyleri daha önce kimseye hissetmedim,” derken şimdiki zamanda konuştuğunu fark ettim.

“Korkmuştum. O konuda haklıydın. Gitmene izin vermemin daha kolay olacağını düşündüm ama yanıldım.”

Biz konuşurken kafe sessizleşmişti. Çalışanlar bize bakıyordu. Hâlâ hiçbir şey sipariş etmemiştik.

“Şu an terapi görüyorum.” Gülümsedi. “Haftada iki kez. Bunu söylemek tuhaf geliyor. Bazı şeyleri aşmaya çalışıyorum. Senden de çok bahsediyoruz.”

Bahse girerim öyledir.

“Tek bir kelime etmene izin vermedim,” dedi. “Ama çılgınlık atarak kaçıp gitmediğine göre söylediklerimin sana bir şeyler ifade ettiğini umabilir miyim?”

Az önce beni yıllardır tanıyor olduğunu, bana uzaktan hayran olduğunu kabul etmişti. Beni istediğini itiraf etmişti. Bana karşı hissettiği şeyden korkmuştu.

Bu, yaptıklarını telafi ediyor muydu? Ya da söylediklerini? Hayır, ama onu anlayabiliyordum.

En azından kısmen.

“Düşünmeye ihtiyacım var,” dedim açıkça.

“Evet,” dedi, o da benim gibi ayağa kalkarak. “Olanları düşünmeye ihtiyacın var. Bu kadarını ümit etmek bile benim için yeterli.”

Ellerimi tuttu. Öptü. “Bu hafta beni arayacak mısın? Biraz daha konuşmak istiyorum.”

Tepkimi ölçmeye çalışır gibi gözlerime baktı. “Eğer istersen tabii.”

Dudaklarının dokunuşu tenimde izini bırakmıştı sanki. “Seni arayacağım,” dedim.

“Kararım ne olursa olsun.”

Otuz Beşinci Bölüm

Sonraki iki günü Nathaniel'in bana söylediklerini düşünerek geçirdim. İtiraf ettiği şeyler hakkında ne hissettiğime karar vermeye çalışarak konuşmaları tekrar tekrar kafamda çevirip durdum.

Beni yıllarca izlediğini...

Bana yaklaşmayı reddettiğini...

Bunu benden saklayışını düşündüm.

Sonra kendim hakkında düşündüm.

Yıllarca onun fantezilerini kurduğumu...

Yerel gazeteden onu takip ettiğimi düşündüm.

Durum tam tersi olsaydı ben de aynısını yapar mıyım?

Eminim yapardım.

Ve düşününce aslında ilk adımı atan ben olmuşum çünkü Bay Godwin'le iletişime geçmiştim.

Salı akşamı Nathaniel'i aradım.

"Merhaba," dedi.

"Nathaniel. Benim."

“Abby,” derken sesindeki heyecan anlaşılyordu.

“Kütüphanenin ilerisinde bir suşi restoranı var,” dedim.

“Yarın öğle yemeğinde benimle orada buluşur musun?”

Restorana ilk gelen bendim. On ikiye çeyrek kala bir masaya oturup onu beklemeye başladım.

Restorana girdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Gözleri masaları aradı ve beni görünce gülümsedi. Sonra tüm ihtişamı ve 1.80’lik boyuyla ona bakan tüm diğer kadınları umursamadan masama doğru yürüdü.

Bu adam, diye düşündüm. Bu adam beni istedi. İzledi. Bu adam.

Gözleri parladı ve o an onu affettiğimi anladım.

Otururken bana, “Abby,” dediğinde bana “Abby” demekten hoşlandığı için mi bu kadar sık adımlı söylüyor diye merak ettim.

“Nathaniel.” Adının dudaklarımdan bu kadar kolay çıkması hoşuma gitti.

Öğle yemeğimizi sipariş ettik ve biraz konuştuk. Havanın gittikçe ısındığından bahsettik. Kütüphanede şiir okumamız olacağını söyledim. Felicia’yı sordu.

“Diğer konulara girmeden önce,” dedi ciddileşerek, “sana bir şey söylemem gerek.”

Daha söylememiş olduğu ne olabilir diye merak ettim.

“Tamam.”

“Bağlanma sorunlarımı çözmek ve duygusal sağlığını korumak için terapi gördüğümü bilmeni istiyorum. Cinsel tercihlerim hakkında değil.”

Nereye gelmek istediğini gayet iyi biliyordum.

“Ben bir hâkimim,” dedi. “Ve daima bir hâkim olacağım. Bu özelliğimden asla ödün vermem, veremem. Bu diğer şeylerden... farklı tatlardan hoşlanmadığım anlamına gelmez. Tam tersine, diğer şeyler çeşitlilik katar.” Bir kaşını kaldırdı. “Bu senin için bir şeyi değiştirir mi?”

“Evet,” dedim ve hızla ekledim, “o yanından vazgeçmeni asla bekleyemem. Bu senin benliğini inkâr etmek olur.”

“Doğru.”

“Tıpkı benim itaatkâr doğamı inkâr edemeyeceğim gibi.”

“Kesinlikle.”

Garson içeceklerimizi servis etti ve çayımdan büyük bir yudum aldım.

“Hep merak ediyordum,” dedi Nathaniel, “bana söylemek zorunda değilsin ama ilk başta beni nasıl buldun?”

Tüh! Sıra bana gelmişti.

“Hadi yapma ama,” diye elimi salladım. “Nathaniel West’i herkes tanır.”

“Belki,” dedi hiç duraksamadan. “Ama herkes onun kadınları yatağına bağlayıp onları kırbaçladığını bilmez.”

Çay boğazıma kaçtı.

Gözleri kıpır kıpırdı. “Bunu sen istedin.”

Üzerime çay dökmediğime sevinerek ağzımı peçeteyle sildim. “Evet, tabii ki.”

“Cevap verecek misin?”

“Seni ilk annemin evini kurtardığın zaman fark ettim. O zamana kadar sadece sosyete sayfalarında okuduğum bir adamdın. Ünlü biri. Ama sonra daha gerçek oldun.”

Suşilerimiz geldi. Ben baharatlı, çıtır ton balığı ve *unagi* istemiştim. Nathaniel da *nigirizushi* almıştı.

Kâseye soya sosu döktüm ve *wasabi*’yle karıştırdım. “Ondan bir süre sonra fotoğrafını gazetelerde gördüm. Şimdi tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum,” diye kaşlarını çattım. “Her neyse, arkadaşım Samantha ben gazete okurken uğradı. Senin ne kadar iyi görüldüğünle ilgili bir yorum yaptım ve gerçekte neye benzediğini merak ettiğimi söyledim. Birden tuhaf davranmaya başladı.”

“Samantha mı?”

“Eski bir arkadaşım. Yıllardır onunla konuşmamıştım.” Ağzıma bir parça suşi attım, çiğneyip yuttum. “Erkek arkadaşıyla birlikte hâkimler ve itaatkârlara özel bir partiye ya da bir çeşit etkinliğe gitmiş – tam olarak ona ne dendiğini bilmiyorum. Onlar da hâkim itaatkâr ilişkisiyle ilgileniyorlarmış.”

“Hımm,” dedi, “tabii ben de oradaydım.”

“Evet ve bana senin de bir hâkim olduğunu söyledi. Bunu bana söylemesinin yanlış olduğunu söyledi ve bunu kimseye söylememem için bana yemin ettirdi, ben de kimseye anlatmadım – tabii Felicia dışında ama ona anlatmam şarttı. Ama Samantha, benim senin Sindirella’n olduğum bir beyaz atlı prens fantezisine kapılıp gitmemi istememişti.”

“Kapılıp gittin mi peki?”

“Hayır, ama seni beni yatağa bağlayıp kırbaçlarken hayal ettim.”

Bu sefer çay onun boğazına kaçtı.

“Bunu sen istedin,” dedim.

Birkaç masarının dikkatini çekecek bir şekilde güldü.
“Evet, kesinlikle.”

Herkes dikkatini kendi masasına çevirene kadar bekledim. “Uzun zaman boyunca hayal kurmaktan başka bir şey yapmadım.”

Ona bakmaktan kaçınarak tabağıma baktım. “Sonra etrafa sormaya başladım. Samantha’nın birkaç arkadaşı hâlâ o alanda aktif, bu yüzden de Bay Godwin’i bulmam zor olmadı. Bu konuda bir şey yapmadan önce aylar geçmesi gerekti. Nihayet onu aramam gerektiğine karar verdim, her şey bundan iyiydi...”

“Tatmin etmeyen seksten,” diye tamamladı.

“Ya da benim durumumda tatmin edilmeyen,” dedim sonunda ona bakarak. “Birisiyle normal bir ilişki yaşayamazdım. Ben sadece... yapamazdım işte.”

Sanki neden bahsedeceğimi tam olarak biliyormuş gibi bilgiç bir şekilde gülümsedi.

“Bence ‘normal’in de dereceleri var, Abby. Hem zaten kim ‘normal’in ne olduğunu gerçekten tanımlayabilir ki?”

“Gerçekten, herkesin gözünde normal olan şeyi yaptım ve korkunç sıkıcıydı,” dedim.

“Farklı tatlar,” dedi, beni dikkatle izleyerek. “Ve doğru insanla tadıldığında hepsi de lezzetli olabilir. Aslında birisi için normal olanı onun doğal eğilimleri tanımlar.”

“Sen bir kere sözde normal bir ilişki denemiştin,” dedim. “Melanie ile.”

“Evet.” Bir ısırtık aldı. Çiğnerken ve yutarken çenesini izledim. “Melanie ile denedim. Korkunç bir hataydı. Birkaç sebepten dolayı yürütemedik: Melanie aslında bir itaatkâr değildi, ben de baskın doğamı baskılayamadım.” İç geçirdi. “Ama o yürütemediğimizi kabul etmek istemedi. Onu asla anlamadım.”

“Bu senin için önemli mi bilmiyorum ama seni unutmuş gibi görünüyor.”

“Çok şükür.” Gülümsedi. Sonra tekrar ciddileşerek sesini alçalttı. “Peki sen?”

Onu unutmuş muydum?

“Hayır,” diye fısıldadım.

“Çok şükür.”

Masanın üzerinden, tabaklarımızın arasından ellerimi tutmak için uzandı. “Ben de seni unutamadım.” Birkaç saniye kadar el ele birbirimizin gözlerinin içine bakarak kaldık.

“Senin güvenini geri kazanmak için ne gerekirse yapacağım, Abby, ne kadar uzun sürerse sürsün.” Başparmağı elimin üstünü okşadı. “Bana izin verir misin?”

Çılgılık atıp kollarına atılmak istedim ama yapmadım. “Evet,” dedim kısaca. Bırakmadan önce ellerimi sıktı. “Teşekkür ederim.”

Garson çaylarımızı tazelemeye geldi.

“Hiç suşi yaptın mı?” diye sordum Nathaniel’a konuyu daha hafif bir yere çekmeye çalışarak.

“Hayır, hiç yapmadım ama her zaman öğrenmek istemişimdir.”

“Ders de veriyoruz,” dedi garson. “Gelecek perşembe akşamı saat yedide.”

Nathaniel’a baktım. Rezervasyon yapmalı mıydık? “Normal” bir çiftmişiz gibi davranmalı mıydık? Birbirimizi hiçbir beklenti olmadan görmek için belki. Tekrar güvenimi kazanmasına izin vermek için.

Nathaniel tek kaşını kaldırdı; benim karar vermemi istiyordu.

“Hadi deneyelim,” dedim.

Restorandan çıkarken bana döndü. “Kyle okul tiyatrosunda oynuyor. Cumartesi akşamı galası var ve beni de davet etti. Benimle gelir misin?”

Başka bir teklif daha mı? Bunun için hazır mıyım?

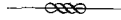
Evet, hazırdım.

“Saat kaçta?”

“Seni beşte alabilirim. Belki oyundan önce yemek de yeriz?”

Nathaniel ile arabada olmak ve onu daireme davet etmek nasıl olurdu? Bu ilişki doğru yöne gidiyor gibiydi.

“Beş iyi.”



Cumartesi günü gergindim. Felicia, Jackson'la buluşmadan önce uğradı. Onun gittiğini gördüğüme hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Onun o muzip küçük gülümsemelerine, o ukala yüz ifadesine katlanamayacaktım. Bütün her şeyi o ayarlamış gibi kendisinden çok memnundu. Nathaniel tam beşte geldi ve çıktık. Onu eve davet etmedim, henüz buna hazır değildim.

Yemek tam olmasını istediğim gibiydi. Nathaniel son derece kibardı ve sohbet akıp gitti. Onu kütüphanedeki şiir okumasına davet ettim, o da kabul etti. Jackson ve Felicia'dan, Elaina ve Todd'dan, hatta Linda'nın yardım derneğinden bile söz ettik.

Oyundan çok hoşlandım. Kyle'ın çok fazla rolü yoktu –korodaydı– ama tüm kalbiyle oynuyordu. Sahnede her görünüşünde Nathaniel'in yüzü aydınlandı. Onun yaptığı şekilde birisinin hayatını kurtarmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. Kyle'ın kendisinin hediyesi sayesinde sahnede olabilmesi Nathaniel'a kendini nasıl hissettiriyordu?

Nathaniel bütün gece oyunu izlerken dirseklerimizin değmediğinden ve yürürken kollarımızın sürtünmediğinden emin olacak şekilde mesafesini korudu. Benim işleri aceleye getirdiğini düşünmemem için böyle yaptığından emindim ve bu düşünceliliğini takdir ettim. Eğer aramızda hâlâ bir çekim vardiysa bile onu görmezden gelerek iyi iş çıkarıyorduk.

Oyundan sonra Nathaniel beni Kyle ve ailesiyle tanıştırdı. Kyle'ın Nathaniel'a hayranlık dolu bakışlarını gördüğümde gülmeden zor durdum.

Akşamın tek rahatsız anı Nathaniel'ın beni kapıya bıraktığı andı.

“Beni davet ettiğin için teşekkür ederim,” dedi. “Gerçekten güzel zaman geçirdim.” Beni öpmeye yeltenecek mi diye aklımdan geçirdim.

“Benimle birlikte gelmeden çok mutlu oldum. Sensiz bu kadar güzel olmazdı.” Elimini tutup hafifçe sıktı. “Seninle perşembe gecesi görüşürüz.” Sanki bir şey söylemek ister gibi baktı ama sonra güldü ve dönüp gitti.

Hayır, beni öpmeyecekti.

Çünkü ilk adımı benim atmamı istiyordu. Ama ben onun henüz gitmesini istemiyordum.

“Nathaniel,” diye seslendim. Döndü ve ben ona doğru yürüyene kadar için için yanan gözlerle bekledi. Elimini yüzüne götürdüm ve elmacık kemiklerini okşadım. Ellerimi saçlarına daldırıp onu kendime doğru çektim.

“Öp beni,” diye fısıldadım. “Hissederek öp beni.”

“Ah, Abby,” dedi kalın ve erkeksi bir sesle. Çenemin altından tutup yüzümü kaldırdı ve dudaklarını benimkilere doğru getirdi.

Yumuşak ve nazikçe öpüştük. Dudakları tam hatırladığım gibi yumuşak ve güçlüydü. Bir adım ona yaklaşınca kollarını bana sardı.

Ağzının girişini dilimle kışkırttım. İç geçirip beni daha sıkı tuttu. Sonra dudaklarını aralayıp içeri girmeme izin verdi. Bu çok tatlı, çok yumuşaktı.

Sonra öpüşleri derinleşti. Nathaniel bana olan hislerini ortaya çıkırdı. Hepsi o öpücükte saklıydı. Aşkı, pişmanlığı, arzusu, isteği.

Ayaklarımı bir anda yerden kesmişti. Beni saran kolları, arkamda hafifçe dolanan parmakları, dudakları, tadı, kokusu. Kendisi.

Otuz Altıncı Bölüm

Sonraki haftalarda birkaç kez daha dışarı çıktık. Kütüphanede şiir okuması, suşi sınıfı ve Felicia ve Jackson'la yaptığımız, hiç de düşündüğüm kadar tuhaf geçmeyen dörtlül buluşma.

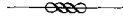
Nathaniel ve ben yavaş yavaş hayatımızı yeniden kuruyorduk ama bu sefer ilişkimiz dürüstlük üstüne kuruluydu. İki taraf da açık iletişimdeydi. Öpmek dışında fiziksel bir şey yapma konusunda hâlâ tereddütteydi. Öpüşen Nathaniel'i hafife aldığımdan değil. Sadece bana bakarak bile kalbimi eritebilirdi. Ve gerçekten dudakları dudaklarıma değdiğinde...

Tiyatro buluşmamızdan üç hafta kadar sonra, bir perşembe akşamüstü kütüphaneye gelerek beni yemeğe davet etti. Kendi evinde.

"Apollo'yu görmem için," diye ekledi hemen. "Seni özlüyor ve üstümdeki kokunu alınca..."

Elimi kaldırdım. "Anlıyorum. Akşam yemeğine gelmeyi ve Apollo'yu görmeyi çok isterim. Onu özledim."

Nathaniel güldü ve bana teşekkür etti.



Akşam yemeği düşündüğüm gibi rahatsız edici geçmedi. Apollo dışarıda durmuş, sanki geleceğimi biliyormuş gibi beni bekliyordu. Arabadan indiğimde neredeyse beni yere devirecekti.

“Apollo, lütfen,” diye seslendi Nathaniel ellerinde bir kurulama havlusuyla dışarı çıkarak. “Onun kusuruna bakma, Abby. Bütün gün heyecanla bekledi.”

“Ben de aynı durumdayım,” dedim Nathaniel’in yanına gitmek için merdivenleri çıkarak. “Ne pişiriyorsun?”

Uzanıp beni öptü ve gözlerinde ışıltıyla cevap verdi. “Ballı bademli tavuk.”

“Hımmmm. En sevdiğimden.”

“İçeri gel. Neredeyse hazır.”

Tavuk tam düşündüğüm gibi yumuşak ve lezzetliydi. Sohbet kendiliğinden gelişti ve Apollo tüm bu süre boyunca hep yanımda, ayak ucumda uzandı. İkimizin de yemeği bittiğinde Nathaniel tabakları lavaboya koymak için kalktı.

“Sana yardım edeyim,” dedim yerimden zıplayıp.

“Ben yapabilirim.”

“Ama benim için sorun değil.”

O yıkadı ben de kuruladım. Bu bana karlı havada evde mahsur kaldığımız, birlikte çalışıp eğlendiğimiz haftayı hatırlattı. Son tabağı da kaldırıp tezgâhın üstüne göz attım.

Ona döndüm. “Nathaniel...”

O da aynı anda, “Abby...” dedi.

Gülüştük.

“Önce sen,” dedim.

Bana yaklaştı ve elimi tuttu. “Sadece bu gece geldiğin için teşekkür etmek istedim. Apollo aylardır bu kadar sakin durmamıştı.”

Tezgâhtan uzaklaştım. “Evet. Apollo için mutluyum ama bu akşam buraya gelmemin tek sebebi o değil.”

“Biliyorum.” Başparmağı ellerimi okşadı.

Ona yaklaştım. “Güven bana. Ben oldukça bencil bir yaratığım.”

Elini yüzüme götürdü ve işaret parmağıyla çenemde gezdirdi. “Hayır değilsin. Sen nazik, sevgi dolu ve affedici ve...”

“Nathaniel.”

Parmağını dudaklarıma koydu. “Sus. Bitirmeme izin ver.”

Derin bir nefes alıp bekledim. “Hayatıma çok fazla güzellik getirdin. Beni tamamladın.” Sesi alçaldı. “Seni seviyorum, Abby.”

Nefes alamıyordum.

“Nathaniel,” dedim tekrar konuşabildiğimde. “Ben de seni seviyorum.”

“Abby.” İç çekti ve bana sarıldı. Bir elimi poposuna indirdim, diğerini de saçlarına daldırdım. Dudaklarımız buluşsun diye başımı döndürdüm.

Dudakları yanaklarımdan kulağıma kaydı. “Bana durmamı söylersen, Abby,” diye fısıldadı tenimi ısıtan nefesiyle. “Bana durmamı söylersen durayım.”

“Hayır durma.” Gözlerim kapandı. “Durma.”

Elleri tüylerimi ürperterek kollarımdan aşağıya iniyordu. “Seni bu yüzden buraya getirdiğimi düşünmeni istemiyorum.” Kulak mememi ısırıldı. “Seni zorladığımı düşünmeni istemiyorum.”

Ona güvendim. Eğer durmasını istesem dururdu. Geri çekilirdi ve konuşmaya devam ederdik. Güzel bir gece geçirdik ve ayrılırken beni öperdi. Hayat son birkaç haftadır olduğu gibi devam ederdi.

Ya da...

Kollarından kurtulup ona tatlı bir şekilde gülümsedim. Biraz şaşkın görünüyordu. Geri çekilmemi beklemediği belliydi.

Elimi uzattım. “Benimle gel.”

Elimi tuttu ve merdivenlerden yukarıya çıkarken beni takip etti. Yatağını gördüğümde gözyaşlarımı zor tuttum, burada ne çok anı vardı. Ama yine de pek çok yeni anı da yaşanacaktı.

Bir elini yüzüme götürdü. “Abby,” dedi. “Benim güzel, muhteşem Abby’ciğim.” Eğilip beni öptü – uzun, arzulu, ıslak bir öpücük. Öpüşme karşı koyulmaz bir hal aldığı anda bıraktı.

“Seni sevmeme izin ver.” Bir kucaklayışta beni yatağa kaldırdı ve sırtüstü yatırdı. “Dudaklarından başlayacağım.”

Dudaklarımı ısırp oynuyor ve arada onlara küçük öpücükler konduruyordu. Acele etmiyor ve sadece ağzıyla içimdeki ateşi körüklüyordu. Ne istediğimi, kendisinin ne

istediğini bilerek ve ikimizi de bekleterek. Ve nihayet, yüzümü tutup beni öptü. Gerçek bir öpücüktü. Dili benimkiyle dans ediyor, dudakları beni istiyordu.

Birkaç uzun dakika sonra çekildi. “Saatlerce dudaklarının tadından hiç bıkmadan seni öpebilirim.” Gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü. “Ama geri kalanın inanılmaz lezzetli.”

Yavaş hareketlerle bluzumun düğmelerini çözdü ve omuzlarımdan sıyırdı. Saniyeler sonra bluz üzerimden çıkmıştı. Dudakları boynuma doğru indi.

“Kalp atışlarını hissedebiliyorum.” Elimi alıp göğsüne götürdü. “Benimkini hisset.”

Gömleğinin üstünden kalp atışlarını hissedebiliyordum. Çılgın gibi atıyordu.

Daha fazla dayanamadım. Gömleğini yakalayıp başının üstünden çıkardım. Onu hissetmek istiyordum. Üstümde, altımda, herhangi bir yerde, her yerde. Ellerim göğsü boyunca dolaşırken vücuduyla tekrar tanışıyordum. Göğüslerinin sertliği, güçlü kolları, ifadesindeki arzu. Ve ilk kez gözlerinden yansıyan aşk.

Dudakları bedenimde aşağılara doğru inmeye başladı. “En çok ihmal edilen vücut bölgesi işte tam burada,” dedi kollarımı dudaklarına götürerek, “Dirsek içleri.”

O küçük hassas deriye tüy gibi hafif öpücükler konurmaya başladı. “Bu narin lezzeti kaçırmak affedilmez bir günah olurdu.”

Yaladı ve tüylerim diken diken oldu. Beni hafifçe ısırdığında hâlâ kendime gelememiştim.

“Aman Tanrım,” diye inledim.

Şeytani bir gülümsemeyle güldü. “Daha yeni başladım.”

Kolumdan yukarıya doğru, köprücük kemiğim boyunca ve göğüslerimin arasına daha fazla öpücük kondurdu. Çevik parmaklarla sutyenimi çıkarıp fırlattı.

“Göğüslerin çok güzel. Tam olması gereken boyutta. Ve bunu yapınca,” dedi ve parmaklarıyla göğüs uçlarını okşadı, “bedenin arzuyla titriyor.”

Beni çok iyi tanıyordu.

“Göğüslerinin ne kadar lezzetli olduğunu biliyor musun?”

“Hayır,” diye fısıldadım.

“Gerçekten yazık.” Başını eğdi ve göğüslerimi emdi. Dilinin ucunu göğüs ucunun etrafında yuvarladı. Devam ettikçe kendimi arkaya attım.

“Daha fazla. Lütfen,” diye yalvardım beni ısırırken ve dişlerinin sivriliği bedenime şok dalgaları yayarken.

Diğer göğsüme geçti ve emdi. “Ne kadar duyarlı bir ten,” dedi göğsümün çevresini öperken. Yukarıya doğru yalayarak göğüs uçlarıma gelene kadar devam etti. Eliyle avuçladı.

“Ya bu? En az diğeri kadar tatlı.” Sonra, dişleriyle göğüs ucumu çekti. Kafasını tutup kendime bastırdım.

O göğüslerimle oynarken, onları okşar, emer, sıkarken, zaman kavramımı yitirdim. Bir ara, onu kendime doğru tutup dilimi ağzına soktuğumda inledi. İçime girmesi, herhangi bir şey yapması için çaresizce kalçamı kaldırdım.

“Bekle,” diye fısıldadı dudaklarıma. “En güzel kısımlara gelmedim.”

Tenimin altındaki ateşi tutuşturarak elleriyle göbeğime dokundu. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve sertliğine sürtünmeleri için bacaklarımı kaldırdım. Pantolonumun belini indirdi ve diliyle göbek deliğimin çevresini yaladı.

“İşte bir başka gözden kaçmış vücut bölgesi,” dedi.

“Burada kaç tane sinir ucu olduğunu biliyor musun?” Hayır, tek bildiğim her birini tek tek inlettigiydi. Son derece yavaş bir şekilde pantolonumun düğmelerini çözdü, kalçamdan bacaklarıma kadar indirdi. Bir tekmeyle pantolonumu yataktan savurup oturdum.

“Benim sıram.” Onu sırtüstü ittim ve pantolonu ile iç çamaşırını çıkardım. Sonra bedenini yeniden keşfetmeye başladım, yapılı göğüsleri, karnındaki kaslar, aşağıya kadar inen kılları...

Ellerimle penisini uyardığımda “Abby,” diye iç geçirdi.

“Arkanı dön,” dedim çünkü arkadan görünüşünü seviyordum, hassas teninin birleştirdiği keskin omuz hatları ve sıkı kalçasının tam üstünde bulunan iki küçük gamze. Bedenini titreten o ürpertiden hoşlanarak boynundan poposunun başlangıcına kadar olan hattı öptüm. Ellerimle o kusursuz bedenine dokunarak tekrar yalayıp yukarı çıktım.

Benim.

Tekrar döndü ve kendisi üstte kalacak şekilde beni de çevirdi. “Nerede kaldığımı unuttum. Şimdi baştan başlamak zorunda kalacağım.” Tekrar dudaklarımdan başladı ve ellerini kollarım boyunca gezdirerek, düzgün düşünemez hale gelinceye kadar beni öptü. Geri çekildi. “Dudakların

hakkında konuşmuştuk.” Hafifçe öptü. “Ve boynun hakkında.” Bir öpücük daha. “Gözden kaçan dirseklerin ve göbek deliğın hakkında da.” Dirseğimi öperken bir eliyle de göbeğimi okşadı. “Ve bunları kesinlikle hatırlıyorum.” Uzun bir öpücük için başını göğüslerime daldırdı. Ya da iki.

Ya da altı.

“Ah, evet, şimdi hatırladım.” Aşağılara doğru kaydı. “Evet işte,” dedi ve kalçalarımın dokundu, “tam,” derken şişmiş ve sızlayan noktayı es geçti, “burası.” Dizlerimi tuttu.

Dizlerim mi?

“Diz, pek çok insan için erojen bir bölgedir,” dedi. Nathaniel söz konusu olduğunda her yerimin erojen olduğunu hissediyordum. Dizimin altını okşarken diz kapağımı da yumuşak öpücüklerle tahrik ediyordu. Sonra bacağımı kaldırdı ve dizimin altındaki yumuşak bölgeyi öptü. Birisinin dizimi öpmesinin bu kadar tahrik edici olabileceğini hiç düşünmezdim ama lanet olsun ki daha diğer dize geçmeden inlemeye başlamıştım. Ve yalayıp öpmeye devam etti.

“Nathaniel,” diye inledim, kalçamı yataktan kaldırarak. “Daha yukarıya.” Beni umursamadı ve bileklerime kadar inip içlerine yumuşak öpücükler kondurdu ve aşağı doğru yönelmeye devam etti. Sonra ayaklarımı teker teker kaldırıp altlarını öptü.

“Şimdi,” dedi, bana sırtarak. “Bir şey unutmuş gibi hissediyorum. Neydi acaba?”

“Sen akıllı bir adamsın. Eminim bulursun.”

Bacaklarımı kıvrıp ayırdım.

Derinden gelen hırıltılarının ilkelliği beni omurgama kadar titretti. Tekrar yatağa çıktı, külotumu yırttı ve iki bacağıma da omuzlarına aldı. Vajinama diliyle hafif darbeler yaptığında tekrar kalçalarımı oynattım.

“İşte, burası önemli bir nokta çünkü bu,” beni tekrar yaladı, “saf,” yaladı, “katıksız,” yaladı, “Abby.”

“Aman Tanrım.”

“Seni saatlerce öptüğüm gibi,” parmaklarıyla araladı, “senin bu tatlı,” yaladı, “ıslak,” yaladı, “amını öpüp yalayarak saatler geçirebilirim.” Ağzını vajinama dayayıp dilini içeri soktu.

Çok uzun sürmüş ve beni böyle tahrik ederek saatler geçirmiş olabilirdi. Dilinin ilk darbesiyle orgazmım içimde tırmanmaya başladı. Klitorisime küçük öpücükler kondu-
ruyor ve parmaklarıyla beni okşuyordu. Oldukça yavaş bir şekilde bacaklarımı omuzlarından indirdi ve yatağa koydu. Yatağa doğru tekrar gelirken bir dağ aslanına benziyordu.

“Şimdi,” dedi kararlı bir sesle. “Devam edelim.” Bedeni benimkini kaplarken derin bir rahatlama yaşadım. Ağırlığı muhteşem hissettiriyordu. Bir eliyle penisini içime yerleştirdi. Sonra iki elimi de tuttu ve parmaklarımız birleşti.

“Abby,” dedi. Gözlerinden saçılan aşk ve arzuyu görebilmek için gözlerimi açtım. “Benim, Nathaniel,” dedi ve yavaşça içime girdi, “ve, sen, Abby,” derken biraz daha derine girdi, “başka hiçbir şey yok.”

“Nathaniel.” İsmi dudaklarımdan dökülen bir iniltiydi.

Ellerimizi yavaşça başımın üstüne getirirken beni öptü. Öpüşme yoğunlaşırken daha da içime girdi.

Son bir hamleyle kendisini içime yerleştirirken beni inlettı. Geri çıkarken gözlerime baktı ve yavaş ve uzun bir tempo yakaladı.

Ah, evet. Bedenim bunu hatırlıyordu.

Bu gevşeme hissi. Nathaniel'in üzerimdeyken bana hissettirdiğı. Tek bir bedenmişiz gibi hareket edişimiz.

Her içime girişinde parmakları benimkileri sıkıyordu. Yavaş ama dikkatli bir şekilde girip çıkıyordu. Kendisini çekip içimdeki boşluk dayanılmaz bir hal alıncaya kadar bekledikten sonra tekrar giriyor ve beni tamamen dolduruyordu.

Onu daha derinime alabilme isteğıyle geriye kıvrıldım. Kasları sıkı ve gergindi, bu işe odaklandığı alındaki terden anlaşılıyordu.

"Nathaniel. Lütfen."

Temposunu hızlandırdı, yeterince hızlı olmasa da daha hızlı girip çıkmaya başladı. Parmaklarımı onunkilerden ayırdım ve bacaklarımı beline sararak başını kendime çektim. Her darbesinde vücudumu kaldırdım, daha derine kaydığında ikimiz de inledik.

Hâlâ çok yavaştı.

Onu tırmalayarak tırnaklarımı poposuna doğru kaydıldım.

"Lanet olsun, Nathaniel." Kulağını ısırdım. "Becer beni."

Homurdandı, geri çıktı ve içime daldı. Her uzun, sert ve derin vuruşunda beni tekrar tekrar yatağı gömüyordu.

Orgazmın tekrar yaklaştığını hissediyordum. İleri girerken göğsü kabardı. Başımı geriye atıp tınaklarımı sırtına geçirdim.

“Aman Tanrım, Abby!”

Bedenlerimiz arasına elini sokup kalçasıyla aynı anda klitorisime vurarak ritmini sürdürdü.

“Ben...Ben...Ben...” diye kekeledim.

Bir kez daha içime girdiğinde orgazm tüm bedenimi sardı. Penisini tekrar tekrar derine saplanırken bir çığlık attım. Birkaç kez daha girip çıktı. Başını arkaya atıp inledi. Boşalması yeniden orgazm olmama sebep oldu.

Kalbi hızla atarken üstüme yığıldı. Nefes alıp verişinin yavaşlatmaya çalışırken kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Derken Nathaniel başını kaldırıp beni öptü.

Sonra, tekrar kıpırdayabildiğimizde, yataktan inip yatağın yanındaki şifonyere gitti. Çekmeceleri açıp mumları yakarken çıplak halini daha iyi izleyebilmek için yan tarafıma döndüm. Karanlık çökmüştü ama mumları birer birer yaktığında oda yavaş yavaş aydınlandı.

Mum ışığı teninde oynuyor, vücudunda oynayan gölgeler yapıyordu. Yatağa döndüğünde tekrar sırtüstü yattım. Hafifçe doğrularak beni kendisine çekip başımı göğsüne yasladı.

“Bu akşam böyle bir şey olmasını planlamamıştım,” dedi alnına küçük öpücükler kondurarak. “Gerçekten, yapmadım.”

Kıvrılıp kollarına yattım ve iç geçirdim. “Böyle olmasından mutluyum. Hem de çok.”

Kolları beni daha sıkı sardı. “Abby? Yanında hiçbir şey getirmediğini biliyorum ama bu gece benimle kalırmısın?” Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. “Burada, benim yatağında.”

Onun yatağında.

Yanaklarımdan bir damla yaş süzüldü. “Nathaniel...”

Gözyaşımı sildi.

”Lütfen. Burada uyu. Benimle.”

Doğrulup onu öptüm. Öpücükler arasında, “Evet,” dedim. “Evet, kalırım.” Onu yatağa ittim. “Ama uyumak gibi dünyevi bir şeyi düşünmemize daha saatler var. O halde şimdilik...” Parmak uçlarımı dudaklarında gezdirdim, “işe dudaklarından başlayayım.”

Hafifçe inledi.

Tekrar birlikte hareket etmeye başladığımızda iki şeyden emindim:

Nathaniel beni seviyordu.

Ve bir gün, çok yakında bir gün, tekrar onun gerdanlığını takacaktım.

Köprücük kemiğime kondurulan öpücüklerle uyandım.

Yumuşak dudakları köprücük kemiklerimden boynuma ve kulağıma doğru ilerlerdi. Nathaniel’in yatağında geçirdiğim

ilk geceden bu yana iki hafta olmuştı ve ne zaman orada kalsam beni hep harika şekilde uyandırılıyordu.

“Günaydın,” diye fısıldadı beni gıdıklayan ılık nefesiyle.

“Hımmm,” diye mırıldanarak ona doğru yuvarlandım, kollarıyla bana sarıldı. Nathaniel’in öpücükleriyle uyanmak benim en sevdiğim güne başlama şekliydi.

“Kahvaltı getirdim,” dedi.

Yok yok geri alıyorum. Nathaniel’in öpücükleriyle uyanıp yatağa getirdiği kahvaltıyı yapmak benim en sevdiğim yeni güne başlama şekliydi.

“Ne getirdin?” diye sordum oturmaya çalışarak.

“Kendimi.” Yanağımdan öptü. “Kendimi.” Diğerini öptü. “Ve yanımda garnitür olarak kendimi.” Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Yaşadığım süre boyunca Nathaniel’in beni öpmesinden asla sıkılmazdım. Ama bugün ikimiz için, ilişkimiz için büyük bir gündü, bu yüzden de biraz oyuncu hissettim...

Yanımdan kalktı. “Bütün getirdiğin buysa...”

Güçlü kolları beni yakalayıp kendisine çekerken kıkırdadım.

“Daha düzgün bir yemek istersen diye,” dedi, “bir de omlet getirdim.” İki elimi de geniş göğüslerine koydum.

“Hayır, teşekkürler. Düşündüm de ben Nathaniel’i alayım.” Doğruldu.

“Soğumadan yesen iyi olur.” Şifonyerin üzerindeki tepsiyi yatağa getirip önüme koydu.

“Gerçekten mi?” Bana eşlik etmeyecek misin?”

Uzanıp tekrar beni öptü. “Ben zaten yedim ve gerçekten işe gitmek için hazırlanmalıyım. Senin de hazırlanman gerek.”

Banyoya giderken yolda pantolonunu çıkartışını izleyip dudaklarımı büküp surat astım.

Nathaniel’in ne kadar hassas olduğunu, her şeyi ne kadar kişisel algıladığını unuttuğum anlar oluyordu. İlişkimiz son birkaç hafta içinde şaşırtıcı bir hızla ilerlemişti ama arada sırada onun kırılgan ruhunun bir parçasını fark edebiliyordum.

Omletten bir parça aldım. Biraz daha rahatlaması, daha oyuncu olmayı öğrenmesi gerekiyordu. Tam beklediğim gibi, omlet cennetten çıkmaydı, çırpılmış yumurtalar, keskin çedar peyniri.

Biraz sonra banyodan su sesi gelmeye başladı. Nathaniel. Çıplak ve sıcak duşun altında. İşte bu tam anlamıyla cennetti. Tabağa bile gerek yoktu. Omletin kalanını yiyip taze sıkılmış portakal suyunu da içtikten sonra tepsiyi şifonyerin üstüne bırakıp banyoya gittim.

Nathaniel’in banyosu benim dairem kadardı ve burada küçük bir kokteyl partisi bile verebilirdi. Buna rağmen daha önce hiç birlikte banyo yapmamıştık.

Duşta ayakta duruyordu, buhardan görünmez olmuştu. Önceki deneyimlerimden iki baş üstü ve altı yan duş olduğunu ve bunların şu anda bedenini yıkadığını biliyordum. Ne zaman burada duş alsam buradan hiç çıkmak istemiyordum. Nathaniel’in aklını karıştırırsam ikimizin de işe zamanında gidebileceğini sanmıyordum.

Neyse artık...

Geceliğimi başımın üstünden çıkarıp yere düşürdüm. Nathaniel'ın arkası dönüktü ve suyun sesinden hiçbir şey duymuyordu. Hızlıca dişlerimi fırçaladıktan sonra duşun kapısını açıp buğulu buharı içime çekerek içeri girdim. Kapının sesine döndü. Tek kelime etmeden ona doğru yürüdüm ve boynuna sarıldım. Dudaklarımız yumuşak bir öpücükte buluştu.

“Günaydın,” dedim.

“Günaydın. Kahvaltıda bir sorun mu vardı?”

Evet Nathaniel, demek istedim. Burada duşta senin yanında duruyorum çünkü kahvaltı hakkında şikâyetlerimi anlatmak istedim.

“Aslında,” dedim. “Eksik bir şey vardı.”

“Gerçekten mi? Omlette mi?”

“Sadece omlette sayılmaz ama yanında sen yoktun.” Yanğından öptüm. “Sen.” Diğerinden de öptüm. “Ya da garnitür olarak sen.” Dudaklarından öptüm.

“Bu kabul edilemez bir şey tabii.”

“Kesinlikle öyle.” Duş jelimi yerinden çıkarıp ellerini yıkamaya başladı. Dakikalar sonra sabun köpüğüyle kaplanmış haldeydim ve saçlarımı yıkamaya başladım.

“Bunu uzun uzadıya tartıştığımızı biliyorum,” dedi ılık su saçımı ve vücudumu sabundan arındırırken. “Ama benim için bir kez daha anlatır mısın lütfen?” Ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerimin içine baktı. “Bu hafta sonu hiçbir şeye başlamak zorunda değiliz.”

“Biliyorum,” dedim, ellerimi sabunlayıp kollarına koyarken. “Ama istiyorum.” Hislerimi nasıl ifade edeceğimi bilemeden durdum. “Bunun ihtiyacım olacak.... arzulayacağım bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Hâlâ senden başka kimseyle birlikte olmak istemiyorum ama...” Bunun ne ifade ettiğini hissettirmek için kendimi gözlerinin içine bakmaya zorladım.

“Şimdi bana neden başka hâkimler önermeyi düşündüğünü anladım.”

Beni hafifçe göğsüne çekti. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı saçlarımın arasından.

Ve böylece geçmişimizdeki son şüphe ve suç kırıntıları da yok olup gitti. Birkaç saniye boyunca geçmişe veda edip geleceği kucaklayarak öylece durduk. Yavaşça geri çekilip kafasını eğdi. Dili dudaklarımı yoklayıp içeri girerken onun bu hükmedici dudaklarında kendimi kaybederek iç geçirdim. Kendimi ona bıraktım. Etrafımı saran tüm duyguların beni ele geçirmesine izin verdim.

Bu neredeyse dayanamayacağım kadar fazlaydı.

“Kahretsin,” dedim öpüşmemiz bittiğinde.

“Sen de mi hissettin?”

Gözlerimi kapadım ve başımı salladım. “Her seferinde.”

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. “Buraya gel,” dedi beni düşün köşesine doğru çekerek. Yukarıya uzanıp baş üstündeki duş başlıklarını kapattı, sadece yan duşlardan su geliyordu. Sağ bacağımı tutup seramikle kaplı bankın üstüne koydu.

“Tam burası.” Bir elini bacaklarımın arasına götürdü.

“Sen çok, çok kirlisin.”

Kirli mi?

Ne?

Şaşkınlığımı fark etti. “Hatırladın mı?” diye fısıldadı parmakları ıslak vajinamı sıyrıp geçerken.

Haaa...

Dün gecedен bahsediyordu. Hatırlayınca gülümsedim... Ben Nathaniel’in üstünde. Sonra o benim üstümde, yatak başına tutunana kadar beni sıkıştırırken.

Uzanıp sert penisini tuttum. “Ah, evet. Kesinlikle büyümeye başlıyor.”

“Tanrı’ya şükür. Eğer unutmuş olsaydın çok derin, koyu bir depresyona girerdim.”

Elimi gevşettim.

“Girmeni istediğim tek bir yer var.”

“Lanet olsun, Abby,” dedi ellerimden kurtulmaya çalışarak.

“Şimdi, Nathaniel.”

Kalçasını durdurdu. “Hep çok sabırsızsın, aşkım. Zevkin tadını çıkarmayı öğrenmelisin.”

Seni ıslah olmaz adam. “Tadını sonra çıkarırım. İşe hazırlanmak için acele etmemiz gerektiğini söyleyen sendin.”

Bana uyuşuk bir şekilde sarıldı. “O sen duşta bana katılmadan önceydi.”

“Geç kalacağız,” dedim, söylediklerimin kulak ardı edildiğini bilerek. Onun geç kalması kimsenin umurunda

olmazdı; kendi işinin patronuydu. Eğilip kulağıma fısıldadı, “Senin için bir not yazarım.”

Dönüp dudaklarına yapıştım. “Öyle mi?”

Dudakları dudaklarımdayken, “Hmmm,” dedi. “Sevgili Martha, bu sabah geç kaldığı için Abby’yi affet...”

“Bak, sakın...”

Parmaklarını dudaklarıma koydu.

“Duşumda açıklanamaz şekilde beliren tesisat problemi yüzünden istemeden gecikti.”

Ellerimin içinde yavaşça girip çıkmaya başladı.

“Müstehcen espri girişimin oldukça amatörce,” dedim.

“Gerçekten mi?” diye sordu kalçasını durdurarak. “Öylesine uydurduğum bir şeye göre oldukça iyi olduğunu düşünmüştüm. Ayrıca Martha ve ben böyle anlaşıyoruz.” Bunu söylerken iki parmağını birbirine kenetledi.

“Martha’nın senin çarşamba ziyaretlerine göz yumuyor olması senin en iyi arkadaşın olduğu anlamına gelmez.”

“Tam aksine, Martha’ya çok şey borçluyum. Beni o gülle yakalamasaydı o gülü sana hiç bırakmayabilirdim.”

Gülü neredeyse hiç alamayacak olmaya ne kadar yaklaşmış olduğumu öğrenince gülümsedim.

“Ve gülün anlamını bana açıklayan Martha’ydı.”

“Hatırlat da ona bir teşekkür notu göndereyim,” dedi tekrar ellerimin içinde hareket ederken.

“Sonra tabii. Çok, çok sonra.” Diğer elimi de kasıklarına götürüp hayalarını avuçladığımda saniyeler içinde Martha’yı, işi ve Nathaniel dışında herhangi bir şey için

hazırlanmayı çoktan unutmuştum bile. Dudaklarımız tekrar buluştu. Öyle güzeldi ki ikimiz de o anın tadını çıkarıp hiç bitmesin istedik.

Öpüşmeyi kesip ellerini göğüslerimin altına götürdü. “Daha önce suyu hiç bu kadar kıskanmamıştım.” Parmakları vücudumda kayıyordu. “Her yerine aynı anda dokunabilmesini.”

Başını göğüs ucuma götürdü ve oradan akan suları yaladı. Penisini bırakıp başımı düşün duvarına dayadım.

Bana iyice sokularak iki parmağını içime soktu. İnleyerek bacaklarımı beline doladım. Başparmağıyla da hafifçe klistorisimi okşayarak parmaklarının hareketini hızlandırdı. Sonra sanki bu yetmiyormuş gibi fısıldadı:

*“Ürkek, ürkek,
Ürkek sahibi kalbimin,
Dalgın dalgın,
Işığında yürür ateşin.
Tabaklarda taşır
Ve sırayla dizer yemekleri
Denizin ortasındaki bir adaya,
Ben de onunla gitseydim oraya.
Mumlar taşır,
Ve aydınlatır perdeli odayı,
Kapının önünde ürkek
Ve kasvette ürkek;
Tavşan kadar ürkek
Yardımcı ve ürkek.*

*Denizin ortasındaki bir adaya
Ben de onunla uçardım oraya.”¹⁰*

Ellerinin hareketi hiç durmadı, beni öylesine çıldırtıyordu ki Yeats'ın son dizesine geldiği anda uçacağımı sandım. Orgazm tüm bedenime yayıldı.

“Seni boşalırken izlemeye bayılıyorum.” Bacaklarımın arasına sokuldu ve penisini vajinama dayadı.

“Beni feci şekilde sertleştiriyor.” İçime kolayca kaydı ve penisini iyice derine sokarken inledim. Beni yeniden zirveye çıkarmaya çalışırken kendime gelmeme bile fırsat vermedi.

“Benimle birlikte boşal, Abby,” dedi tekrar tekrar içime girerken. “Bu sefer beni de beraberinde götür.”

Onu içimde hissetmekten ya da bedenlerimizin ahenkli hareketinden asla sıkılmazdım. Kollarımı ona doladım ve sırtını tırnakladım.

“Evet,” dedi hafif bir iniltiyle. “Lanet olsun. Evet.”

İkinci orgazmım yaklaşırken ona daha sıkı tutundum. Başımı iki eliyle tutup, içime daha güçlü girip çıkmaya başladı.

“Bu duştan hiç çıkmak istemiyorum,” dedi tekrar girerken. “Asla. Asla. Asla doymuyorum.” Dışleri boynumu sıyrırken bir eli tam birleştığımız yere indi.

“Hisset bizi. Hisset beni. Ne kadar muhteşem olduğumuzu hisset.”

Parmağının klitorisime darbesiyle vücudumun gerildiğini hissettim. İnledim. Bacaklarını kıvrıp tekrar içime

10 William Butler Yeats. “To an Isle in the Water” şiiri. (yay. n.)

girdiğinde boşalma hissi vücudumu başladı. Son bir kez girip en derinimde hareketsiz kaldı ve şiddetle boşaldı.

Soluklarımız normale dönüp kalp atışlarımız yavaşlarken üstüme yığıldı. Suyun yavaş darbeleri sabahın gerçekliğini geri getirdi.

“Lanet olsun,” dedi omzumun üzerinden gülümseyerek.

“Ne oldu?”

“Tekrar düş almalıyım.”

Otuz Yedinci Bölüm

“**B**ayan King,” diye seslendi sekreter. “Bay West şimdi sizinle görüşecek.”

Ayağa kalktım ve koyu renk ahşap kapıya doğru yürüdüm. Aslında ortada kalbimi bu kadar hızlı attıracak bir şey yoktu. Kapalı kapının arkasında beni kimin beklediğini gayet iyi biliyordum. Onu tanıyor ve seviyordum.

Cuma akşamıydı ve kendi isteğimle onun ofisindeydim. Nathaniel önce benim ne yapmak istediğimi anlamadı ama sonunda istediğimi yapmayı kabul etti.

Kapıyı açtım, içeri girdim ve ona bir bakış attım. Başı eğik bir şeyler yazıyordu. Kapıyı arkamdan kapatıp odanın ortasına kadar yürüdüm.

Tıpkı aylar önceki gibi, bacaklarım omuz hizasında açık, başım eğik, kollarım iki yanımda durdum.

Yazmaya devam etti.

Son iki haftayı yeni anlaşmamız üzerinde çalışarak geçirmiştik. Mutfak masasında oturup ikimizin isteklerini tartışmış ve anlaşmaya varmıştık. Kişisel sınırlarımızı keş-

fetmiştik. Güvenli kelimelerin üzerinden geçtik. Ne zaman ve nasıl oynayacağımıza karar verdik. Oyun zamanımızın cuma akşamından pazar öğleden sonraya kadar olması ve pazar öğleden sonrasından cuma akşamına kadar diğer normal çiftler gibi olma konusunda anlaştık.

İlk tartışmamız gerdanlığını ne kadar sık takacağım konusunda yaşandı. Ben sürekli takmak istiyordum ama Nathaniel farklı düşünüyordu.

“Geçen sefer her gün takıyordum,” dedim farklı bir şey yapmanın gereksiz olduğunu düşünerek.

“Ama şimdi durum değişti.”

“Tamam olabilir ama onu her gün takarak aramızdaki bağlantıyı daima koruyabilirim.”

“Gerdanlığımı neden her gün takmak istediğini anlıyorum ama senden daha tecrübeli birinden biraz akıl alamaz mısın?”

“Bu tecrübe kozunu çok sık kullanacak mısın?”

“Evet.”

Öfleyip arkama dayandım.

“Abby, dinle. Kabul et ya da etme, gerdanlık seni bir çerçeveye sokuyor ve hafta içi o çerçevede olmanı istemiyorum. Sana salı akşamı yemekte bezelye mi havuç mu istersin diye sorduğumda cevabın Abby’den, sevgilimden gelmesini istiyorum, itaatkârım olan Abigail’den değil.”

“Biliyorum, ama...” Pes ettim. Haklıydı.

“Sana beslenme planı ya da egzersiz düzeni ya da uyku şart koşmuyorum, ya da...”

“Çok şükür ki evet, çünkü sekiz saat uyumamda ısrar etmen hafta içi faaliyetlerimizi ciddi şekilde sınırlardı.”

“Tamam kabul ediyorum ama söylemek istediğim şeye geri dönecek olursak, mesela ben çarşamba günü seks yapmak istersem ve sen havanda değilsen bunu rahatça söylemeni istiyorum. Gerdanlık...” dedi gerdanlığı elinde sallıyarak, “seni kısıtlar. Sen öyle olacağını düşünmesen de.”

Sonuçta gerdanlığı sadece hafta sonları takmam konusunda anlaştık. Başvurumu tekrar yapıp onunla ofiste buluşmak benim fikrim olsa da akşamın nasıl geçeceğini planlamamıştık. Başım eğik, ayaklarıma bakarak gerdanlığın burada ofiste olup olmadığını merak ettim. Onu yemek odasındaki masanın üzerine bıraktığım sabahtan bu yana hiç görmemiştim.

Durmadan yazı yazışını dinledim ve ne düşündüğünü merak ettim. Ne planlıyordu acaba?

Kafamda dönüp duran düşünceleri bir yana bırakıp nefes alışıma odaklandım. Akşamın nasıl devam edeceğini düşünmeye gerek yoktu. Nathaniel’in karar verdiği gibi gelişecekti ve o ikimiz için de en iyisine karar verirdi.

Bundan hiç şüphem yoktu.

Yazmayı bıraktı.

“Abigail King.”

Adımı söylediğinde tepki vermedim. Söylemesini bekliyordum ve bu sefer başım eğik halde bekledim.

Masadan kalkıp sert ahşap zeminde yürüyerek yanıma geldi. Adımlarını saydım.

On adım.

On adım sonra arkamda durdu. Saçlarımı kaldırıp ellerine doladı ve çekti. “Geçen sefer seni çok zorlamadım,” dedi alçak ama buyurgan bir sesle.

Midem beklentiden sıkışıyordu. Hâkim Nathaniel geri dönmüştü.

Onu özlemiştim. Saçlarımı daha sert çektiğinde başımı eğik tutmaya zorladım.

“Bir keresinde bana sana fiziksel olarak yaptığım her şeyi kaldırabileceğini söylemiştin,” dedi. “Hatırlıyor musun?”

Evet, kahretsin. Aynen öyle söylediğimi hatırladım. O sözlerin sonra gelip beni bulacağını bilmeliydim. “Bu teori doğru mu bir bakacağım, Abigail. Ne kadarıyla başa çıkabileceğini göreceğiz.”

Saçlarımı çektiğinde tuttuğum nefesi bıraktım.

“Seni eğiteceğim,” dedi dönüp deri ayakkabılarının ucunu görebileceğim şekilde önümde dururken.

“Her ihtiyacımı, her tutkumu ve her isteğimi karşılayan için seni eğiteceğim. Bundan böyle sana emir verdiğimde hemen ve sorgulamadan yerine getirmeni bekliyorum. Herhangi bir tereddüt ya da itaatsizliğin hemen oracıkta icabına bakılacak. Anlaşıldı mı?”

Bekledim.

“Bana bak ve cevap ver,” dedi. “Anlıyor musun?”

Başımı kaldırıp yeşil gözlerinin içine baktım.

“Evet, efendim.”

“Vah, vah, vah,” diye söylendi.

“Geçen sefer öğrenmiş olduğunu sanıyordum.”

Geçen sefer mi? Nasıl yani?

“Sana tasmayı takana kadar bana nasıl hitap edecektin?”

Tabii ya, kahr etsin.

“Evet, bayım.”

“Bu hatayı daha önce mazur görmüştüm,” dedi masasına doğru giderken. “Ama daha önce söylediğim gibi, bu sefer önceki gibi anlayışlı olmayacağım.”

Kalp atışlarım hızlandı. Bu kadar çabuk altüst olmayı beklemiyordum.

“Eteğini kaldır ve ellerini masamın üstüne koy.”

Masasının önüne gittim ve eteğimi belimin üstüne kaldırdım. Sekreteri hâlâ dışarıda mıydı? Bizi duyar mıydı? Ellerimi masaya koydum ve tutundum.

“Üç şaplak. Say.”

Eli havada ses çıkararak popoma indi. Ah.

“Bir,” dedim.

Tekrar, bu sefer başka bir noktaya vurdu.

“İki.” Son bir tane kalmıştı. Üçüncü şaplağı attığında dişlerimi kenetledim.

“Üç.”

Durdu, o usta elleriyle popomu okşayarak acımı dindirdi. Dokunuşu öyle iyi hissettirmişti ki kendimi hareketsiz durmaya zorladım. Eteğimi geri indirdi.

“Git az önce durduğun yerde dur,” diye fısıldadı. Ofisin ortasında az önce durduğum noktaya geri gittim. Bir şekilde daha rahatlamış hissediyordum. Ben kurallara uymamıştım, o da icabına bakmıştı. Devam ettik. Korkacak bir şey yoktu.

“Güvenli kelimelerini hatırlıyor musun?” diye sordu Nathaniel masanın öbür tarafından. Tekrar o konuşmamızı hatırladım. Yeniden mutfak masasında dönmüştük.

“İki mi?” diye sordum. “Bana iki güvenli kelime mi veriyorsun?”

“Bu genelde kullanılan bir sistem,” dedi, bir şeyler yazarak. “Ama geçen sefer...”

Bana baktı. “Geçen sefer kuralları koyarken hata yaptığımı zaten açıkladım, Abby. Tekrar beni terk etmene izin vermeyeceğim.”

Elini tutmak için masadan ona doğru uzandım.

“Terk etmiyorum. Sadece neden iki tane güvenli kelimem olması gerektiğini bilmek istedim.”

“Çünkü sınırlarını zorlayacağız. Eğer ‘sarı’ dersen, bileceğim ki seni zorluyorum ama devam edebilirim. ‘Kırmızı’ tamamen dur anlamına gelir.”

Yine de bu gereksiz gibi geliyordu.

“Ama daha önce hiçbir itaatkârının güvenli kelimesini kullanmamıştı,” dedim.

“Artık kullandı,” dedi ellerimi dudaklarına götürerek.

“Ve benimle olduğunda tamamen rahat ve güvende hissetmeni istiyorum. Seni zorladığımda bile.”

“Evet, bayım,” dedim tekrar şimdiki ana dönerek. “Güvenli kelimeleri hatırlıyorum.”

“Güzel.” Masanın arkasına geçti, başka bir çekmece açtı ve bir kutu çıkardı. Kutuyu açtı.

İçinde gerdanlığım vardı.

Gerdanlığı eline aldı. “Hazır mısın, Abigail?”

“Evet, bayım,” dedim gülerek.

Tekrar dönüp önümde durdu. “Eğil.”

Dizlerimin üstüne çöktüm. Gerdanlığı boynuma geçirdi ve taktı. Kendimi tekrar eksiksiz hissetmişim.

“Bunu her cuma saat altıda takıp pazar öğleden sonraları üçte çıkaracağım,” dedi parmakları köprücük kemiğimi okşarken.

Bunun bize cuma gecesi oynamak için ve pazar günleri hafta sonumuz hakkında konuşup normal davranışlarımıza geri dönmek için yeterince zaman vereceğine karar vermiştik. Aynı zamanda cuma akşamları gerdanlığı taktıktan sonra neler olacağına da karar vermiştik. Yine de onun bana talimat vermesi için bekledim.

“Kalk,” dedi. Şaşkın bir halde ayağa kalktım. Bu anlaştığımız bir şey değildi. Gözleri coşkuyla parlıyordu.

“Kahretsin, benim gerdanlığımı taktığında ne kadar güzel duruyorsun.” Çenemin altına elini koydu ve beni öptü. Sertçe.

Geceyi onun yatağında geçirdiğim gecenin sabahı onun kollarında uzanıyordum.

“Bütün o öpüşmem kuralları,” dedim, göğsünde ellerimi gezdirerek. “O kural bütün itaatkârların için mi geçerliydi yoksa sadece benim için mi?”

Saçımı okşadı.

“Sadece senin içindi, Abby.”

“Sadece benim için mi?” Yüzüne bakmak için başımı kaldırdım. “Neden?”

“O, kendimi uzak tutmanın bir yoluydu. Düşündüm ki eğer seni öpmezsem, fazla bir şey hissetmem. Böylece senin sadece hâkimin olduğunu hatırlayabilecektim.”

“Diğer itaatkârlarını öptün,” diye mırıldandım, bütün bedenimi saran kıskançlık hissinden hoşnutsuz bir şekilde.

“Evet.”

“Ama beni öpmedin.”

Büyük ihtimalle nasıl tepki vereceğimden, söyleyebileceğim şeylerden korkarak hiçbir şey söylemedi. Bir yanım kendisini geride tuttuğu, bizi inkâr ettiği için ona kızgındı.

Ama geçmiş geride kalmıştı.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?” diye sordum ellerimi yukarılara götürürken.

“Hayır,” dedi tereddütlü bir şekilde.

Dudaklarımı onunkilerin yanına koydum. “Telaflı etmen gerekecek çok şey var.”

Beni hafifçe öptü. “Çok mu?”

“Hmmm,” dedim beni tekrar öperken. “Faiziyle beraber.”

Dudakları dudaklarımdayken gülümsedi. “Faiz demek ha?”

“Hem de yüksek faiz. Bir an önce başlasan iyi edersin.”

"Ah Abby." Beni döndürüp üstüme çıktı. "Borçlarımı daima öderim."

Öpmeyi kesti ve omuzlarımdan bastırdı.

"Dizlerinin üstüne çök." Önünde eğildim. Penisi pantolonunun önünü zorluyordu ama bekledi.

"Lütfen, efendim, seni ağzıma alabilir miyim?"

"Alabilirsin."

Hızlı hareketlerle bir an önce tadını hissetmek için kemerini çözüp fermuarını indirdim. Pantolonunu ve iç çamaşırını bileklerine indirip sert ereksiyonunu görünce dudaklarımı yaladım.

Aletini ağzıma alırken parmaklarıyla saçlarımı kavradı. Onu yavaşça içime almaya çalışırken tek bir sert hamleyle tamamını içeri itti. Boğazıma dokununca tıkanmamak için ağzımı rahatlattım.

İçeri girip çıkmak için saçlarımı çekiyordu. Saçlarımın sertçe çekilmesi ve boğazımı zorlayan penisi çok iyi hissettirdi. Onun için de aynı şekilde olduğunu umdum. Ağzımdan çıkana kadar onu emip tekrar girerken dilimi penisi boyunca gezdirdim. Dişlerim onu sıyrısın diye dudaklarımı geri çektim.

"Kahretsin," dedi.

Birkaç sert darbeden sonra ağzımda seğirmeye başladı. Boşalmasını bekleyerek ellerimi kalçalarına götürdüm. Bunu istiyordum.

Derine girdi ve spermleri ağzımı doldururken hareketsiz durdu. Zevkinin emaresi olan o tuzlu tattan zevk alarak hepsini yuttum.

Elleriyle hafifçe masaj yaparak saçlarımın çekilmesinden kalan acıyı dindirerek başımı okşadı. Hareketsiz durup dokunuşundaki sevgiye odaklandım.

“Pantolonumu ilikle, Abigail,” dedi son bir kez başımı okşayarak.

Pantolonunu ve iç çamaşırını tekrar yukarı çekip giydirdim. Fermuarını çekip kemerini bağladım.

“Ayağa kalk,” diye emretti.

Ayağa kalktığımda çenemi tutup gözlerime bakmak için başımı kaldırdı.

“Bu gece seni zorlayacağım. Seni zevkin eşiğine getirip öylece havada bırakacağım. Ben sana izin vermeden rahatlamayacaksın ve bu izin konusunda da son derece inatçı olacağım. Anladın mı? Cevap ver.”

Sevgili, tatlı, merhametli Tanrım.

“Evet, efendim.”

Gözleri heyecandan kıpır kıpırdı.

“Bir saat içinde evde olacağım. Seni soyunmuş ve hazır halde oyun odasında istiyorum.”

Devam edecek...

Aşk en renkli fantezidir.

Abby King kütüphanede çalışan ve hayatı monoton olan genç bir kadındır. Onu diğer kadınlardan ayıran şey, zengin ve yakışıklı CEO Nathaniel West hakkında kurduğu çılgın ve karanlık fantezilerdir. Nathaniel ise hayatını bir dizi kurala göre yaşamaktadır: Hem ofiste hem yatak odasında kendisine itaat edilmesini ister ve onunla beraber olmak isteyen bir kadın öncelikle onun boyunduruğu altına girmelidir.

Abby bir arkadaşından Nathaniel'in yeni bir partner aradığını öğrendiğinde hiç düşünmeden Nathaniel'in itaatkârı olmak için başvurur. Birlikte geçirdikleri tek bir hafta sonu bile Abby'ye artık Nathaniel'siz yapamayacağını göstermiştir. Nathaniel onun için daha önce varlığından bile haberdar olmadığı bir haz dünyasının kapılarını açmıştır.

Kısa sürede Abby daha fazlasını istediğine karar verir ama koyduğu kurallarla etrafına duvarlar örmüş Nathaniel'a sevmeyi yeniden öğretmesi o kadar da kolay olmayacaktır. Yine de duygular kural tanımayacak ve aşk, fantezilerin en renklisi haline dönüşecektir.

"İnsanı etkisi altına alan, zeki ve gerçek kahramanları ile ateşli aşk sahneleri olan bir roman. Çok başarılı bir aşk hikâyesi."

Christina Lauren, *Harika* serisinin yazarı

"Bu kitap size *Grinin Elli Tonu*'nu unutturacak. Tara Sue Me çok yaratıcı ve *İtaatkâr* sizi esir alacak."

Southern Fiction Review

"Yeni bir erotik seriye seksi ve davetkâr bir başlangıç. *İtaatkâr*'ı kaçırmayın."

Romance Reviews Today



www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-744-4



EROTİK ROMANS
YETİŞKİN OKURLAR İÇİN